

တက္ကသိုလ်

သံဟဒ္ဒာင်

ဝမ်းအင်း : နီရောင်လင်းထင်း : လှ
ရှောင်ပင်တောင်ဌေး

ပထမပိုင်း

BURMESE
CLASSIC
COM

တက္ကသိုလ်

သီဟအောင်

ရှောင်လင်တောင်ဌေး

(ပထမပိုင်း)

ရှောင်လင်တောင်မှေး (ပ) ❖ ၅

ဒုစရိုက်ရာဇာ

BURMESE
CLASSIC
COM

ထိုက်စန်းမြို့...

ထိုက်စန်းမြို့သည် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ ဖြစ်ထွန်းအောင်
မြင်ပြီး နေ့ညမပြတ် စည်ကားသိုက်မြိုက်နေသော မြို့ကြီးတစ်မြို့
ဖြစ်သည်။

နေ့ဘက်တွင် ကုန်စည်ကူးသန်းရောင်းဝယ်ဖောက်ကားခြင်း
လုပ်ငန်းများဖြင့် စည်ကားနေတတ်သကဲ့သို့ ညဘက်တွင် လောင်း
ကစားရုံများ၊ အပျော်ဂေဟာများ၊ အခြားပျော်ရွှင်ပွဲများဖြင့် စည်ကား
နေတတ်သည်။

ထိုက်စန်းမြို့၏နေ့ဘက် စည်ကားသိုက်မြိုက်မှု အပေါင်း
နှင့် အခြားသော ကိစ္စအဝဝကို တာဝန်ယူ စီမံဆောင်ရွက်နေသူမှာ
ထိုက်စန်းမြို့စား ဖြစ်သည်။

❖ ၆ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထိုက်စန်းမြို့၏ညဘက် စည်ကားသိုက်မြိုက်မှု အပေါင်းကို ဦးစီးဆောင်ရွက်နေသူမှာ 'ကျားကြီးဂူရှောင်' ဖြစ်သည်။

မြို့စားကြီးက ထိုက်စန်းမြို့အား စီမံအုပ်ချုပ်နေသူ ဖြစ်သကဲ့သို့ ကျားကြီးဂူရှောင်က ဒုစရိုက်ဂေဟာက အမှောင်လောကကို ဦးဆောင်နေသူ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အကြောင်းသိသူများက ထိုက်စန်းမြို့အား နေ့ဘက်တွင် မြို့စားကြီး အုပ်ချုပ်ပြီး ညဘက်တွင် ကျားကြီးဂူရှောင်က အုပ်ချုပ်သည်ဟု ပြောဆိုကြလေတော့သည်။

မြို့စားကြီးသည် ထိုက်စန်းမြို့မှ ဒုစရိုက်မှုများ ကွယ်ပျောက်သွားအောင် ဆောင်ရွက်လိုသူ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်...

အာဏာသားခေါင်းဆောင် 'မင်းဝေ'နှင့် လက်ရွေးစင် အာဏာသားများကို အထူးအလေးထား စီမံဆောင်ရွက်ရန် တာဝန်ပေးခဲ့သည်။

အာဏာသားခေါင်းဆောင်မင်းဝေနှင့်အဖွဲ့က ဒုစရိုက်မှုများကို ဖိစီးစီး တိုက်ဖျက်နှိမ်နင်းကြသည်။

သို့သော်...

ထိုက်စန်းမြို့၏ညအမှောင် ဒုစရိုက်လောကသားများနှင့်

၇ ❖ ရှောင်လင်တောင်ဝှေး (၁)

လုပ်ငန်းများကား ကွယ်ပျောက်သွားခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

ဒုစရိုက်သမားများ၊ လောင်းကစားသမားများ၊ အပျော်မယ်များကို ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့သော်လည်း များစွာ အကြောင်းထူးလှသည် မဟုတ်ပါ။

မြို့စားကြီးသည် ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းများကို အမြစ်ပြတ်ချေမှုန်းလိုပါလျှင် ဒုစရိုက်လောကအား ကြိုးကိုင်နေကြသော ခေါင်းဆောင်ပိုင်းကို ချေမှုန်းနိုင်မှ ဖြစ်မည်ဟု နားလည်သဘောပေါက်ခဲ့လေသည်။

ကျားကြီးဂူရှောင်နှင့် အပေါင်းပါတစ်ချို့အား ဖမ်းဆီးအရေး ယူနိုင်မှ ဖြစ်မည်ဟု နားလည်ခဲ့သည်။

မြို့စားကြီးသည် ကျားကြီးဂူရှောင်အား အရေးယူဖို့ အခက်ကြုံနေရသည်မှာ ဂူရှောင်က ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းများကို ဦးဆောင်ကြိုးကိုင်နေသည်ဟု သက်သေအထောက်အထားပြစရာ မရှိခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျားကြီးဂူရှောင်သည် အလွန်ပါးနပ်သူ ဖြစ်လေသည်။ ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းများကို သူ၏လက်ရုံးများနှင့် လွှဲထားပြီး ကိုယ်တိုင် ရှေ့မထွက်ဘဲ နောက်ကွယ်မှ ကြိုးကိုင်စီမံသည်။

ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းများ ဦးဆောင်နေသူဟု သက်သေ အထောက်အထားပြကာ စွပ်စွဲ၍ မရအောင် ကြိုတင်စီမံထားသည်။

အချို့သော ရာဇဝတ်မှုများသည် ကျားကြီးဂူရှောင်၏လက်ချက် ဖြစ်ကြောင်း သိကြသော်လည်း သက်သေပြစရာ မရှိသဖြင့်

❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အရေးယူ၍ မရချေ။

မြို့စားကြီးသည် ကျားကြီးဂူရှောင်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ခေါင်းခဲနေရလေတော့သည်။

တစ်နေ့...

ထိုက်စန်းတစ်မြို့လုံး ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားစေသော ကိစ္စတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။

ရိုက်နှက်ခံထားရသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များ ရရှိထားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် အဝတ်အစား ဖရိုဖရဲဖြင့် လူစည်ကားနေသော မင်းလမ်းမကြီးအတိုင်း ပြေးလွှားလာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ကယ်တော်မူကြပါရှင်”

အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်အကူအညီ တောင်းနေသေး၏။

လူအများလည်း ဝိုင်းကြည့်ကြလေသည်။

မိန်းကလေးသည် ပြေးလွှားလာသော အမောဆိုကာ လဲကျသွားလေတော့သည်။

လူအများသည် တအံ့တဩ ဝိုင်းကြည့်နေကြသော်လည်း မည်သူကမှ ကူညီပေးခြင်း မပြုကြချေ။

ထိုအချိန်တွင်...

ရှောင်လင်တောင်ဝှေး (ပ) ❖ ၉

“ဘေးဖယ်လိုက်ကြစမ်း”

အော်ငေါက်သံနှင့်အတူ မုတ်ဆိတ်ဖားဖားရှိသူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာလေသည်။ ထိုလူက...

“မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်နေတာကို တွေ့တာတောင် ဘယ်သူမှ ကူညီဖို့ စိတ်မကူးကြပါလား၊ ခက်တာပဲ၊ သူ့ကို ဆေး၊ ဝါးရာဆီကို ခေါ်သွားမှ ဖြစ်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို မိန်းကလေးအား ပွေ့ချီလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် မိန်းကလေး သတိပြန်ရလာလေသည်။

မုတ်ဆိတ်ဖားဖားနှင့်လူကို မြင်လျှင်...

“လွတ်...လွတ်၊ ကျွန်မကို လွတ်”

အတင်းအော်ဟစ် ရုန်းကန်လေတော့သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းလေတော့သည်။

“ကယ်တော်မူကြပါရှင်၊ သည်လူကြီး ကျွန်မကို နှိပ်စက်ခဲ့တာ ကျွန်မကို သတ်တော့မယ်၊ ကယ်ကြပါရှင်”

မိန်းကလေးကြောင့် လူအများ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားကြလေသည်။

မုတ်ဆိတ်ဖားဖားနှင့်လူမှာ ကျားကြီးဂူရှောင်၏လက်ရုံးတစ်ဆူ ဖြစ်ပြီး ‘သံမဏိမုတ်ဆိတ်’ဟု သတင်းကြီးသူ ဖြစ်လေသည်။

သံမဏိမုတ်ဆိတ်သည် အလွန်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော လူဆိုးကြီးတစ်ဦးလည်း ဖြစ်လေသည်။

သံမဏိမုတ်ဆိတ်ကို ကြောက်ရွံ့ကြသဖြင့် မိန်းကလေးက အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းနေသော်လည်း မည်သူကမှ ဝင်ရောက် ကူညီခြင်း မပြုခဲ့ကြဘဲ လက်ပိုက်ကြည့်နေကြတော့သည်။

သံမဏိမုတ်ဆိတ်က မည်သူ့ကိုမှ အမှုမထားချေ။

“တိတ်တိတ်နေစမ်း”

မိန်းကလေးကို အော်ငေါက်ကာ ခေါ်သွားတော့သည်။

ထိုစဉ်...

“ဟိတ် ရပ်လိုက်စမ်း”

ဟန့်တားသံနှင့်အတူ အာဏာသားခေါင်းဆောင်မင်းဝေ ရောက်ရှိလာလေသည်။

သံမဏိမုတ်ဆိတ်လည်း ခြေလှမ်းရပ်လိုက်ရတော့သည်။

မိန်းကလေးသည် အာဏာသားများ ရောက်ရှိလာသည်ကို မြင်လျှင် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားတော့သည်။

“ကျွန်မကို ကယ်ပါရှင်၊ သူတို့ ကျွန်မကို မတရားဖမ်းခေါ် လာပြီး နှိပ်စက်နေကြပါတယ်”

မင်းဝေက...

“ကောင်းပြီ၊ သည်ကိစ္စကို ကျုပ်ဖြေရှင်းပေးမယ်၊ ကဲ အားလုံး ကျုပ်နဲ့ လိုက်ခဲ့ကြပါ”

သံမဏိမုတ်ဆိတ် ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘဲ မင်းဝေတို့ ခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါသွားရလေတော့သည်။

အခန်းတွင်း၌ အပ်ကျသံ ကြားရလောက်အောင်ပင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေလေသည်။

အာဏာသားခေါင်းဆောင်မင်းဝေက မြို့စားကြီးအား ဦးညွှတ်ယင်း အကျိုးအကြောင်း ပြောပြနေသည်။

“မိန်းကလေးဟာ ‘စန်းတုံး’နယ်က ကောက်စိုက်သမလေး တစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်၊ တစ်နေ့ ကောက်စိုက်အသွား လမ်းမှာ လူတစ်စုရဲ့ ဖမ်းဆီးခြင်း ခံခဲ့ရပါတယ်၊ ကောက်စိုက်သမလေးနဲ့ အဖော်ငါးယောက်ဟာ ‘ထိုက်စန်းမြို့’က ကျားကြီးဂူရှောင်ထဲကို ရောင်းစားခြင်း ခံခဲ့ရပါတယ်၊ ကျားကြီးဂူရှောင်ရဲ့ လက်ရုံးသံမဏိမုတ်ဆိတ်က မိန်းကလေးတွေကို အိမ်တစ်လုံးမှာ ပိတ်လှောင်ပြီး အစာငတ် ရေငတ်ထားပါတယ်၊ ရိုက်နှက်နှိပ်စက်ညှင်းပမ်းပါတယ်၊ သူတို့ ခိုင်းတာ မလုပ်ယင် သတ်ပစ်မယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်ခဲ့ကြပါတယ်”

မြို့စားကြီးက...

“သူတို့က ဘာလုပ်ခိုင်းမလို့လဲ”

အာဏာသားမင်းဝေက...

“အပျော်လေဟာကို ပိုပြီး ကြေးတန်းစားမယ် လုပ်ခိုင်းတာ ပါ မြို့စားကြီး”

“တော်တော်လူမဆန်ကြပါလား”

မြို့စားကြီးသည် ဒုက္ခသည်မိန်းကလေးများအတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားလေသည်။

အာဏာသားမင်းဝေက...

၁၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ချင်းရှုဆိုတဲ့မိန်းကလေးဟာ တစ်နေ့မှာ ပိတ်လှောင်ထားတဲ့ အိမ်ထဲကနေ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်လာပါတယ်။ သူ့ကို သံမဏိမုတ်ဆိတ်က လိုက်ဖမ်းနေတုန်း ကျွန်တော်တို့ တွေ့ပြီး ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာခဲ့ပါတယ် ခင်ဗျာ”

မြို့စားကြီး ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားလေသည်။

“ကောင်းလိုက်တာ၊ သည်ကိစ္စကို အကြောင်းပြုပြီး ကျားကြီးဂူရှောင်ကို အရေးယူနိုင်တော့မှာပေါ့။ မိန်းကလေးကိုကော ဆေးကုပေးထားသလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သမားတော်ကြီးကိုယ်တိုင် ဂရုစိုက်ပြီး ဆေးကုပေးထားပါတယ်”

“အင်း မိန်းကလေးကို သေသေချာချာ စစ်ဆေးမေးမြန်းရမယ်၊ ပြီးယင် ကျားကြီးဂူရှောင်တို့ကို အရေးယူဖို့ စီစဉ်ရမယ်၊ ခုတော့ သံမဏိမုတ်ဆိတ်ကို ခေါ်လာခဲ့ပါ၊ သူ့ကို ကျုပ်စစ်ဆေးကြည့်မယ်”

“အမိန့်အတိုင်းပါ မြို့စားကြီး”

အာဏာသားခေါင်းဆောင်မင်းဝေက သံမဏိမုတ်ဆိတ်အား အချုပ်အနှောင်မှလွတ်ကာ မြို့စားကြီးထံသို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့လေတော့သည်။

ရှောင်လင်တောင်ဝေး (ပ) ❖ ၁၃

သံမဏိမုတ်ဆိတ်၏မျက်နှာ ခက်ထန်တင်းမာနေသည်။

မြို့စားကြီး ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်လာသည့်တိုင် ပမာမခန့်ရှိနေသည်။

မြို့စားကြီးက...

“မင်းဟာ သံမဏိမုတ်ဆိတ်လို့ ဘွဲ့ထူးရထားတဲ့ ‘ကျားချန်’ ဟုတ်လား”

သံမဏိမုတ်ဆိတ်၏အမည်ရင်းမှာ ကျားချန် ဖြစ်လေသည်။

ကျားချန် ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ကိုယ့်နာမည်ရင်းကိုတောင် ကိုယ်မေ့နေတာကြာပြီ၊ မြို့စားကြီးနဲ့ တွေ့မှပဲ ပြန်ပြီး သတိရလာတော့တယ်၊ ကျေးဇူးပါပဲဗျာ”

မြို့စားကြီးက...

“မင်းဟာ ကျားကြီးဂူရှောင်ရဲ့ လက်ရုံးတစ်ယောက် မဟုတ်လား”

ကျားချန် ဘာမှမပြောဘဲ နေလေသည်။

မြို့စားကြီးက...

“ကျားချန်၊ မင်းဟာ ကျားကြီးဂူရှောင် ဖွင့်ထားတဲ့ ကြေးတန်းစားအပျော်ဂေဟာတွေကို ဦးစီးရတယ် မဟုတ်လား”

ကျားချန်က အဖြေမပေးသည့်အပြင် ခပ်တည်တည် ပြန်မေးလိုက်လေသည်။

၁၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ကျုပ်က အပျော်ဂေဟာတွေကို ဦးစီးတယ်လို့ ဘယ်သူက ပြောသလဲ၊ မြို့စားကြီးက ဘယ်လိုအထောက်အထားနဲ့ ပြောတာလဲဗျာ၊ ကျုပ်က အထည်အလိပ်ဆိုင်ဖွင့်ပြီး ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် လုပ်ကိုင်စားသောက်နေတာ လူတိုင်း သိကြတာပဲ”

မြို့စားကြီးက...

“ကျားချန်၊ မင်းတို့လူစုဟာ ဥပဒေကို လက်တစ်လုံးခြား လှည့်စားပြီး မကောင်းမှုဒုစရိုက်တွေ လုပ်ကိုင်နေကြတာ လူတိုင်း သိတာပဲ၊ မင်းအမှန်အတိုင်း ဝန်မခံလဲ ချင်းရှုဆိုတဲ့မိန်းကလေးက မင်းတို့ရဲ့ မကောင်းတဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို သက်သေခံလိမ့်မယ်၊ သည်တစ်ခါတော့ မင်းတို့လူစု အရေးယူခံရတော့မယ်”

ကျားချန်က...

“မြို့စားကြီးက ကျုပ်ကို ခြိမ်းခြောက်နေတာလားဗျ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က မဟုတ်တမ်း တရားစွပ်စွဲတိုင်း ကျုပ်က အပြစ်ပေးခံရမှာလား”

အာဏာသားမင်းဝေက ဝင်ငေါက်လိုက်လေသည်။

“ကျားချန်၊ ခင်ဗျားတို့ မတရားဖမ်းဆီးထားတဲ့ မိန်းကလေးတွေက အမှန်အတိုင်း ထွက်ဆိုကြမယ်ဆိုယင် ခင်ဗျားတို့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲဗျ၊ အခု ချင်းရှု ပြောပြလို့ သူတို့ကို ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထားခဲ့တဲ့ အိမ်ကို ကျုပ်ရဲ့လူတွေ သွားနေကြပြီ”

ကျားချန် မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

မြို့စားကြီး ပြုံးလိုက်သည်။

ရှောင်လင်တောင်ဝှေး (ပ) ❖ ၁၅

“သည်တစ်ခါတော့ ကျားကြီးဝူရှောင်တို့လူစုကို ကောင်းကောင်းကြီး အရေးယူနိုင်ပြီပေါ့”

ကျားချန်က...

“ကျုပ်တို့က မြို့စားကြီးကို ဘာတစ်ခုမှ ဒုက္ခပေးခဲ့ဖူးဘူး၊ ကျုပ်တို့ကို ဒုက္ခပေးမယ်ဆိုယင် မြို့စားကြီးလည်း သက်သာမှာ မဟုတ်ဘူးဗျ”

ဟုခြိမ်းခြောက်လိုက်လေသည်။

မြို့စားကြီး အမှုမထားချေ။

“မင်းဝေ၊ သူ့ကို ခေါ်သွားပါ”

ဟုအမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

၁၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အာဏာသားမင်းဝေ၏လူများသည် မြို့စွန့်၍ အိမ်ကလေး တစ်လုံး၌ ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထားခြင်း ခံရသော မိန်းကလေးများကို ကယ်တင်နိုင်ခဲ့လေသည်။

ထိုမိန်းကလေးများ၏သက်သေခံချက်ဖြင့် သံမဏိမှတ် ဆိတ်ကျားချန်က ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်လာလေ သည်။

သို့သော်...

မိန်းကလေးများ၏ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျားကြီးဝူရှောင် ကို အပြစ်ပေး၍ မရခဲ့ပါ။

အလွန်ပါးနပ်သော ကျားကြီးဝူရှောင်ဟာ ဟိုအခါက သူ နှင့် လုံးဝပတ်သက်ခြင်း မရှိကြောင်း ငြင်းဆိုနိုင်ခဲ့သည့်အပြင် သက် သေအထောက်အထားပြစရာ မရှိအောင် စီမံထားနိုင်ခဲ့လေသည်။

ကျားကြီးဝူရှောင်နှင့် လုံးဝပတ်သက်ခြင်း မရှိ။ ပြစ်မှုကျူး လွန်သူမှာ မိမိသာ ဖြစ်သည်ဟု သံမဏိမှတ်ဆိတ်ကျားချန်က ဝန်ခံခဲ့ လေသည်။

ကျားချန်က အပြစ်များကို ခံယူလိုက်သဖြင့် ကျားကြီးဝူ ရှောင် လွတ်မြောက်သွားတော့သည်။

မြို့စားကြီးသည် သံမဏိမှတ်ဆိတ်ကျားချန်ကို သေဒဏ် အမိန့်ချမှတ်လိုက်လေသည်။

ရှောင်လင်တောင်ဝေး (ပ) ❖ ၁၇

မြို့စားကြီးနှင့် အာဏာသားခေါင်းဆောင်မင်းဝေတို့သည် သံမဏိမှတ်ဆိတ်ကျားချန် ဒုစရိုက်မှုများ ကျူးလွန်သည်ကို သက် သေအထောက်အထား ခိုင်ခိုင်လုံလုံဖြင့် ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့ပြီး ထိထိ ရောက်ရောက် အပြစ်ပေးနိုင်ခဲ့လေသည်။

ကျားချန် သေဒဏ်စီရင်ခံလိုက်ရခြင်းကြောင့် ကျားကြီးဝူ ရှောင်တို့ ယခင်လို လက်မ၊မထောင်ဝံ့တော့ဘဲ ငြိမ်သွားကြမည်ဟု မြို့တော်ဝန် ယုံကြည်ထား၏။

ကျားကြီးဝူရှောင်တို့လူစုအား တဖြည်းဖြည်းချင်းချေမှုန်း သွားမည်ဟုလည်း စီစဉ်ထားလိုက်လေသည်။

မြို့စားကြီးနှင့် အာဏာသားခေါင်းဆောင်မင်းဝေတို့သည် ကျားကြီးဝူရှောင်တို့လူစုအား ဖိအားပေးနိုင်လိုက်သဖြင့် အားရကျေနပ်နေကြလေတော့သည်။

ရန်ငြိုး

သချိုင်းမြေ...။

မြို့အနောက်ဘက် တောင်စောင်းတစ်နေရာရှိ သချိုင်းမြေ
သို့ မြင်းလှည်းတစ်စီး ရောက်ရှိလာလေသည်။

မြင်းလှည်းသည် သချိုင်းအဝင်အဝဋ် တဖြည်းဖြည်းအရှိန်
သပ် ရပ်တန့်သွားလေသည်။

ထို့နောက် မြင်းလှည်းတံခါးပွင့်သွားပြီး စာပေသမားအသွင်
ဝတ်ဆင်ထားသူတစ်ယောက် မြင်းလှည်းပေါ်မှ ဆင်းလာလေသည်။

မြင်းလှည်းသမားက စာပေသမားအား ဦးဆောင်လမ်းပြ
ကာ သချိုင်းမြေထဲ ခေါ်သွားလေသည်။

မြေပုံများ၊ အုတ်ဂူများကြားမှ ဖြတ်သွားပြီး အသစ်စက်
စက်ရှိနေသော အုတ်ဂူတစ်ခုရှေ့သို့ အရောက်တွင် နှစ်ယောက်သား

ရှောင်လင်တောင်ဝေး (ပ) ❖ ၁၉

ခြေလှမ်းရပ်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုအုတ်ဂူကား သံမဏိမှတ်ဆိတ်၏အုတ်ဂူဖြစ်လေသည်။

စာပေသမားက အုတ်ဂူကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ခူးထောက်ချကာ ဦးညွှတ်လိုက်လေသည်။

“ကျားချန်...မင်းက အားလုံးအတွက် အသက်စွန့်သွားတာ
လေးစားပါတယ်။ မင်းရဲ့မိသားစုကို ငါလိုလေသေးမရှိ စောင့်ရှောက်
ထားပါ့မယ်။ တို့ရဲ့ရန်သူတွေကိုလည်း ချေမှုန်းသွားမယ်လို့ ငါကတိပြု
ပါတယ်”

ဟု တိုင်တည်ပြောဆိုလိုက်သည်။

ခူးထောက်ရာမှထလိုက်သောအခါ သူ၏မျက်နှာ နီရဲခက်
ထန်နေတော့သည်။

ထိုစာပေသမားကား အားလုံး ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင် ကြောက်
ရွံ့နေရသော ကျားကြီးဂူရှောင်ဖြစ်လေသည်။

ဂူရှောင်သည် စာပေသမားတစ်ယောက် အသွင်မျိုးသာရှိ
ပြီး ကျားတစ်ကောင်လို ခွန်အားသန်မာသည့် လူစားမျိုးမဟုတ်ပါ။

သို့သော်...

ကျားတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲပြီး ရက်စက်
ကြမ်းကြုတ်သဖြင့် ကျားကြီးဟူသောဘွဲ့ထူးရရှိထားခြင်း ဖြစ်လေ
သည်။

ဂူရှောင်နှင့်မလှမ်းမကမ်း၌ ရပ်နေသည့် မြင်းလှည်းသမား
မှာ သက်တော်စောင့် 'မောင်ထင်း' ဖြစ်သည်။

၂၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဂူရှောင်က မောင်ထင်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။
“ချင်းရှုံဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို ငါလိုချင်တယ်”
ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

မြို့စားကြီးသည် သီလရှင်ကျောင်း၌ စာရားအားထုတ်နေသော မိခင်ကြီး နေထိုင်မကောင်းဖြစ်နေသည်ဟူသော သတင်းကြောင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံရန် ပြင်ဆင်နေချိန်တွင် အာဇာနည်သားခေါင်းဆောင်မင်းဝေ အပြေးအလွှား ရောက်ရှိလာလေသည်။

မြို့စားကြီး မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“မင်းဝေ..ရေးကြီးသုတ်ပျာနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ၊ ပြောပါဦး”

မင်းဝေ ဦးညွတ်လိုက်လေသည်။

“မြို့စားကြီးခင်ဗျာ..မြို့လယ်လမ်းမပေါ်မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ လက်တစ်ဘက်ကို တွေ့ရလို့လာပြီး သတင်းပို့တာပါ”

မြို့စားကြီး ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ လက်တစ်ဘက် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘယ်လိုလဲ၊ ကျုပ် နားမရှင်းလို့ သေသေချာချာ ပြောပါဦး”

ရှောင်လင်တောင်ဝှေး (ပ) ❖ ၂၁

မင်းဝေက...

“မြို့လယ်လမ်းဆုံလမ်းခွမှာ ဘယ်သူလာချသွားသလဲ မသိပါဘူး၊ ခြင်းကျားကြီးတစ်လုံး ချထားတာတွေ့ရလို့ လူတစ်ယောက်က စပ်စုပြီးသွားကြည့်တာ ခြင်းတောင်းထဲမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ လက်တစ်ဘက်ကို တွေ့ရလို့လာပြီး သတင်းပို့ပါတယ်၊ မြို့စားကြီး”

“ဟေ”

မြို့စားကြီး ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေသည်။

မင်းဝေက...

“တစ်ယောက်ယောက်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ကိုဖြတ်ပြီး ခြင်းတောင်းထဲထည့်ပြီး လာပစ်သွားတာပါ ခင်ဗျာ”

မြို့စားကြီးက...

“ဘယ်သူ့လက်ချက်လဲ”

“ကျွန်တော့်လူတွေလွှတ်ပြီး စုံစမ်းခိုင်းထားပါတယ်ခင်ဗျာ”

မြို့စားကြီး သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“တော်တော် ရက်စက်ကြပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ လက်တစ်ဘက်ကို လောလောလတ်လတ် ဖြတ်ထားတာပါ”

“အင်း..မင်းဝေ သည်တစ်ခါလည်း မင်းကိုပဲ အားကိုးရမှာပဲ တရားခံပေါ်ပေါက်လာအောင် မင်းပဲကြိုးစားဆောင်ရွက်ပါဦး”

“စိတ်ချပါ မြို့စားကြီး တရားခံ အမြန်ဆုံးပေါ်ပေါက်အောင်”

၂၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မင်းဝေ၏စကားဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရပါ။
အာဇာနည်သားတစ်ယောက် ပြေးလွှားရောက်ရှိလာခြင်း
ကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

“ဆရာမင်းဝေ..ဆရာမင်းဝေ”

“ဘာဖြစ်လာတာလဲကွ”

“မြို့အနောက်ဘက်မှာလည်း ခြင်းကျားကြီးတစ်လုံးတွေ့ပါ
တယ်၊ အထဲမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ လက်တစ်ဘက်ပြတ်ကြီး
ရှိပါတယ်”

“ဟေ”

မင်းဝေနှင့် မြို့စားကြီးတို့ အချင်းချင်းကြည့်လိုက်လေသည်။
ခြင်းကျားကြီးနှစ်လုံးနှင့် လက်ပြတ်နှစ်ဘက်ကို ထူးထူးခြား
ခြား တွေ့လိုက်ရပြီဖြစ်လေသည်။

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘယ်သူ့လက်ချက်လဲ”

“အရူးတစ်ယောက်လိုပါပဲလား”

“လူမဆန်ဘဲ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လှချည်လား”

မြို့စားကြီးနှင့်မင်းဝေတို့ ဗျာများသွားကြလေတော့သည်။

မြို့စားကြီးသည် မိခင်ကြီးထံသို့ မသွားနိုင်တော့ပါ။

“သည်ကိစ္စကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် စစ်ဆေးမယ်”

ထို့နောက် မင်းဝေနှင့် အာဇာနည်သားအချို့ခေါ်ကာ မြို့ထဲ
သို့ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ရှောင်လင်တောင်ဝှေး (၁) ❖ ၂၃

မြို့ထဲရောက်လျှင် နောက်ထပ် ခြင်းကျားကြီးနှစ်လုံး ထပ်
တွေ့ကြောင်း သတင်းရလိုက်ပြန်သည်။

ထိုခြင်းကျားကြီးနှစ်လုံး၌ ခြေထောက်နှစ်ဘက်ရှိနေသည်။

မင်းဝေက...

“သည်အတိုင်းဆိုယင် ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ ဦးခေါင်းကိုပဲ တွေ့ဖို့လို
တော့တယ်”

ဟု ညည်းညူလိုက်မိလေသည်။

မင်းဝေ ကြာကြာ မစောင့်လိုက်ရပါ။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ဦးခေါင်း၊ ခြေလက်မပါသော
ခန္ဓာကိုယ်ကြီးထည့်ထားသည့် ခြင်းကျားကြီးတစ်လုံးကို လမ်းဘေး
ရေမြောင်းထဲ၌ ကလေးများက တွေ့ရှိခဲ့ကြောင်း သတင်းရလိုက်လေ
သည်။

မြို့စားကြီးက...

“ရက်ရက်စက်စက် အသတ်ခံလိုက်ရတဲ့ မိန်းကလေးဟာ
ဘယ်သူပါလိမ့်”

သိလိုစိတ်ဖြင့် ရေရွတ်လိုက်၏။

မင်းဝေက...

“တစ်ကိုယ်လုံးတွေ့ထားပြီဆိုတော့ ဦးခေါင်းပိုင်းကိုလည်း
မလွဲမသွေ တွေ့ရမှာပါပဲခင်ဗျာ”

မှန်ပေသည်။

ညနေဆည်းဆာအချိန်တွင် မြို့ပြင်သင်္ချိုင်းမြေရှိ သံမဏိ

မှတ်ဆိတ်ကျားချန်၏ အုတ်ဂူပေါ်တွင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ဦးခေါင်းပြတ်ကြီးကို တွေ့ရှိ ရသည်ဟု သတင်းရောက်ရှိလာလေသည်။

မြို့စားကြီး၏မျက်နှာ နီမြန်းနေသည်။

အံတင်းတင်းကြိတ်ယင်း...

“ဒါ ကျားကြီးဂူရှောင်ရဲ့ လက်ချက်ကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

မင်းဝေက...

“ဂူရှောင်ဟာ ကျားချန်သေဆုံးသွားပြီးကတည်းက စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး မြို့လယ်ဘုံကျောင်းမှာ တရားအားထုတ်နေတယ်လို့ သိရပါတယ် မြို့စားကြီး”

မြို့စားကြီးက...

“သူက လူမြင်ကောင်းအောင် လုံကျောင်းမှာသွားနေပေမယ့် သူ့တပည့်တွေကို တာဝန်ပေးထားတာဖြစ်မှာပေါ့။ ချင်းရှုံကြောင့် ကျားချန် သေခဲ့တာကို ကျေနပ်မှာမဟုတ်ဘူး”

ရက်ရက်စက်စက် အသတ်ခံလိုက်ရသော မိန်းကလေးကား ချင်းရှုံဖြစ်လေသည်။

မြို့စားကြီး၏လူများသည် ချင်းရှုံအား မိဘရပ်ထံသို့ ပြန်ပို့ခဲ့လေသည်။

ဤသည်ကိုပင် ဂူရှောင်က အလွတ်မပေးဘဲ လိုက်လံဖမ်းဆီးကာ ရက်ရက်စက်စက် သတ်ပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

မြို့စားကြီးက...

“ဂူရှောင်ကို ခုချက်ချင်း ဖမ်းဆီးလိုက်ပါ”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

မင်းဝေက...

“မြို့စားကြီးခင်ဗျာ..ဂူရှောင်ကို ဖမ်းဆီးဖို့ဆိုတာ သက်သေအထောက်အထားမရှိတော့..”

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ သူ့ကို အယင်ဖမ်းလိုက်ပါ။ နောက်မှ သက်သေအထောက်အထားရှာမယ်”

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ”

မင်းဝေလည်း မတတ်သာတော့ဘဲ လက်ခံလိုက်ရလေသည်။

သို့သော်...

ဂူရှောင်ကို ဖမ်းဆီးမရနိုင်ခဲ့ပါ။

ဂူရှောင်က စိတ်ပြေလက်ပျောက် ခရီးထွက်သွားခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

လုပ်ကြံခြင်း

ဂူရှောင် ခရီးထွက်သွားသည်။

မြို့စားကြီးက ဂူရှောင် ပြန်ရောက်လာသည်နှင့် ဖမ်းဆီးရန် အမိန့်ထုတ်လိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် မြို့စားကြီး၏မိခင်သည်လည်း ကျန်းမာရေး ပို၍ဆိုးရွားလာသဖြင့် မြို့စားကြီးက သီလရှင်ကျောင်းသို့သွားကာ ပြုစုစောင့်ရှောက်ခွဲရလေသည်။

မြို့ပြအုပ်ချုပ်ရေးကိစ္စအဝဝကို မင်းဝေက တာဝန်ယူခဲ့ရသည်။

ဂူရှောင်၏လူများက ယခုတလော ငြိမ်သက်နေကြသည်။

လောင်းကစားပိုင်းများ၊ အပျော်ဂေဟာများ ပိတ်ထားလိုက်ကြသည်။

အခြေအနေက လုံးဝအေးချမ်း ငြိမ်သက်သွားလေသည်။
သို့သော်...

မင်းဝေ စိတ်မအေးနိုင်ပါချေ။

မုန်တိုင်းမကျမီ ပင်လယ်ပြင်၏ငြိမ်သက်ခြင်းမျိုးဟု မင်းဝေ နားလည်ထားလေသည်။

မည်သည့်အချိန်၌ ပြဿနာကြီး ပေါ်ပေါက်လာမည်နည်း ဟု စိတ်တထင့်ထင့် စောင့်မျှော်နေရလေသည်။

အာဏာသားအဖွဲ့ဝင်များကိုလည်း သတိပိရိယဖြင့် နေထိုင်ကြရန် သတိပေးနှိုးဆော်ထားရလေသည်။

သို့ဖြင့်...

မိုးဖွဲကလေးများ ကျဆင်းနေသော ညတစ်ညတွင် မင်းဝေ မျှော်လင့်နေသည့်အန္တရာယ် စတင်ပေါ်ပေါက်လာလေတော့သည်။

၂၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

နေဝင်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

မိုးသားတိမ်လိပ်များ ဖုံးလွှမ်းထားပြီး မိုးဖွဲကလေးများ တဖွဲဖွဲကျဆင်းနေသဖြင့် ဝန်းကျင်၌ အလင်းရောင်အားနည်းကာ မှောင်မိုက်နေသည်ဟုပင် ဆိုနိုင်၏။

မင်းဝေက လမ်းကြားလေးတစ်ခုမှဖြတ်ကာ သူ၏အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

မင်းဝေသည် အိမ်ထောင်မရှိသော လူပျိုကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး တစ်ကိုယ်တည်း နေထိုင်သူဖြစ်လေသည်။

သူ၏အိမ်ကလေးသို့ ပြန်လာယင်း လမ်းတွင် မမျှော်လင့်ဘဲ လမ်းပိတ်ထားသူ သုံးယောက်အား တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အမှောင်ရိပ်လွှမ်းနေခြင်းကြောင့် အနီးသို့ရောက်မှ လမ်းပိတ်ထားသူ သုံးယောက်၏အသွင်သဏ္ဌာန်ကို မင်းဝေ သတိပြုမိလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အန္တရာယ်၏အငွေ့အသက်ကို ခံစားလိုက်ရပြီး ခြေလှမ်းတုန်ခနဲ ရပ်သွားလေသည်။

လက်တစ်ဘက်က ခါးမှစားရိုးဆီသို့ ရောက်သွား၏။

“ဘယ်သူတွေလဲ”

ဟုလည်း မေးလိုက်မိလေသည်။

လမ်းပိတ်ထားသူ သုံးယောက်က သူ၏အမေးကို တိုက်ခိုက်ခြင်းဖြင့် အဖြေပေးလိုက်လေသည်။

“ဝှစ်...ဝှစ်”

ရှောင်လင်တောင်ငွေ (ပ) ❖ ၂၉

“ခြွမ်း”

ဝင်းလက်သော ဓားရောင်များ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

လူသုံးယောက်က မင်းဝေအား တရကြမ်းတိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

မင်းဝေလည်း ဓားဆွဲထုတ်ကာ ပြန်လည် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

လမ်းကြားလေးအတွင်း၌ ပြင်းထန်သောတိုက်ပွဲ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

မင်းဝေသည် အာဏာသားခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် ဖြစ်သလို ထိပ်သီးသိုင်းသမား တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။

ရှောင်လင်ကျောင်း၌ သိုင်းပညာ သင်ကြားလာခဲ့သူဖြစ်သည်။

မင်းဝေ၏သိုင်းပညာ ထက်မြက်နေသကဲ့သို့ လုပ်ကြံလာသူ သုံးယောက်၏ သိုင်းပညာလည်း မခေပါချေ။

ထို့ကြောင့် မင်းဝေသည် ရုတ်တရက် အနိုင်မရသည့်အပြင် သုံးယောက်တစ်ယောက် ရင်ဆိုင်နေရခြင်းကြောင့် တဖြည်းဖြည်း အခက်ကြုံလာရလေတော့သည်။

လမ်းကြားကလေးကလည်း ကျဉ်းမြောင်းနေသည်ဖြစ်ရာ ရှောင်တိမ်းရသည်မှာလည်း ခက်ခဲလှသည်။

လုပ်ကြံသူသုံးယောက်က ဖိ၍တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည့်အပြင် လက်နက်ပုန်းများပါ အသုံးပြုလိုက်ကြသဖြင့် မင်းဝေ ပိုမို

၃၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အခက်ကြုံသွားတော့သည်။

အပြင်းအထန် ခုခံရှောင်တိမ်းနေသည့်ကြားမှပင် လက်နက်
ပုန်းတစ်ခုက သူ၏ခြေထောက်၌ စိုက်ဝင်သွားလေတော့သည်။

“အား”

မင်းဝေ လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်သည်။

ဟန်ချက်ပျက်ကာ ခန္ဓာကိုယ် ယိမ်းယိုင်သွား၏။

တစ်ချက်ခံလိုက်ရသည်နှင့် နောက်ထပ်ကျရောက်လာ
သော ဓားချက်များကို မရှောင်နိုင်တော့ပါ။

ပြင်းထန်သော ဓားချက်များက ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် ကျရောက်
လာလျှင်...

“ဝုန်း”

မင်းဝေ မြေပေါ်လဲကျကာ မလှုပ်မယှက် ဖြစ်သွားလေ
တော့သည်။

လုပ်ကြံသူသုံးယောက်သည် ဓားများ သိမ်းဆည်းလိုက်ကြ
ပြီး မင်းဝေကို မ၊ချီ သယ်ဆောင်သွားကြလေသည်။

မြို့စွန်သို့ သယ်ဆောင်သွားကြပြီး မြို့ကိုကွေ့ပတ်စီးဆင်း
နေသော ချောင်းထဲသို့ ပစ်ချလိုက်ကြလေသည်။

“ဝုန်း”

မင်းဝေမှာ ချောင်းရေထဲကျကာ ရေအောက်သို့ စုန်းစုန်း
နစ်မြုပ်သွားလေတော့သည်။

ရှောင်လင်တောင်ဝှေး (ပ) ❖ ၃၁

သီလရှင်ကျောင်း...။

မြို့စားကြီး၏မိခင် သီလရှင်ကြီးသည် အသက်ကြီးရင့်နေပြီ
ဖြစ်သည့်အပြင် ရောဂါဝေဒနာ ခံစားနေရသဖြင့် မြို့စားကြီးက ဆေး
ဆရာများပင့်ဖိတ်ကာ အကောင်းဆုံးဆေးဝါးများဖြင့် ကုသပေးခဲ့
သော်လည်း သက်သာမလာတော့ဘဲ နောက်ဆုံးကွယ်လွန်အနိစ္စ
ရောက်သွားလေသည်။

မြို့စားကြီး၏မိခင် သီလရှင်ကြီးအား သီလရှင်ကျောင်းက
ပင် တာဝန်ယူကာ သင်္ဂြိုဟ်ပေးမည်ဖြစ်လေသည်။

အချစ်ဆုံးမိခင်ကြီး ကွယ်လွန်သွားသဖြင့် မြို့စားကြီး
အလွန်ဝမ်းနည်း ကြေကွဲသွားလေသည်။

သီလရှင်ကျောင်းမှ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ ပြန်လာခဲ့သည်။

ရှတ်တရက် လမ်းပိတ်ထားသူတစ်ယောက်အား ဝင်တိုက်
မိတော့မလို ဖြစ်သွားမှ သတိဝင်လာသည်။

ခြေလှမ်းရပ်ကာ ကြည့်လိုက်လျှင် ပြီးစွင်သော မျက်နှာ
ထားဖြင့် လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

မြို့စားကြီး ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွား၏။

“ဟင်...မင်း...မင်း”

ထိုလူ ရယ်မောလိုက်သည်။

“မြို့စားကြီး ကျုပ်ကို မှတ်မိသေးတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ
အဲ မြို့စားကြီးရဲ့မိခင် သီလရှင်ကြီး သေဆုံးသွားတဲ့အတွက်တော့
ဝမ်းနည်းမိပါတယ်ဗျာ”

၃၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထိုလူကား မြို့စားကြီး အမုန်းကြီးမုန်းတီးနေသည့် ကျား
ကြီးဝူရှောင်ဖြစ်လေသည်။

မြို့စားကြီးက...

“ဝူရှောင်...မင်း”

ဝူရှောင်က...

“သီလရှင်ကြီးဟာ တကယ်သီလကောင်းပါတယ်ဗျ။ သူက
တရားကျင့်နေတဲ့လူဆိုတော့ အနည်းဆုံး အသက်တစ်ရာလောက်
နေသွားနိုင်ပါတယ်။ ခုတော့ သူက အစားမှားသွားတယ်လေ၊ သူ့ကို
လူတစ်ယောက် လာကန်တော့တဲ့ အဆိပ်ခတ်ထားတဲ့ ပန်းသီးကို
စားမိလိုက်တော့ အဆိပ်မိပြီး သေသွားရရှာတာပဲ”

“ဘာ...မင်းဘာပြောတယ်”

“ဟဲ့...ဟဲ့...ကျုပ်တပည့်တစ်ယောက်ကို အဆိပ်ပန်းသီးပို့
ခိုင်းလိုက်တာလေ”

“မင်း...မင်း ရက်စက်လှချည်လား”

ဝူရှောင်က...

“မြို့စားကြီးကကော ကျုပ်တပည့်ကျားချွန်းအပေါ် ရက်
စက်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လားဗျာ”

“တောက်”

မြို့စားကြီး ဒေါသတကြီးဖြစ်သွားလေသည်။

ဝူရှောင် ပြုံးလိုက်သည်။

“သီလရှင်ကြီး ကွယ်လွန်သွားတော့ မြို့စားကြီးလည်း စိတ်

ရှောင်လင်တောင်ဝေး (ပ) ❖ ၃၃

ဆင်းရဲသောကရောက်ပြီး နောက်ဆုံး ကိုယ့်ကိုကိုယ် အဆုံးစီရင်သွား
တော့တာပေါ့ဗျာ”

“ဘာကွ”

မြို့စားကြီး ရှေ့တိုးလိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် လူသန်ကြီးသုံးယောက် ရုတ်တရက် ထွက်
ပေါ်လာပြီး မြို့စားကြီးအား ဖမ်းချုပ်လိုက်ကြလေသည်။

“ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ငါ့ကိုလွှတ်စမ်း”

မြို့စားကြီး အော်ငေါက်ရုန်းကန်လိုက်သော်လည်း မလွတ်
မြောက်နိုင်ပါတော့ချေ။

ဝူရှောင် လက်ဖြန့်လိုက်ရာ သူ၏လက်ထဲ၌ ကြိုးတစ်ချောင်း
ပါလာလေသည်။

ကြိုးကွင်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။

ဝူရှောင်က လက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်လျှင် ကြိုးက အနီးရှိသစ်ပင်
ပေါ်မှ သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်း၌ ရစ်ပတ်မိပြီး ကြိုးကွင်းက တွဲလောင်း
ကျကာ လှုပ်ယမ်းနေတော့သည်။

လူသန်ကြီးများက မြို့စားကြီးအားချုပ်ကိုင်ကာ ကြိုးကွင်း
ကိုလည်ပင်း၌ စွပ်လိုက်သည်။

“ငါ့ကိုလွှတ်...လွှတ်”

မြို့စားကြီး အော်ဟစ်ရုန်းကန်နေသည့်တိုင် မလွတ်မြောက်
နိုင်တော့ချေ။

တခဏအတွင်းမှာပင် မြို့စားကြီးမှာ ကြိုးတန်းလန်းဖြင့်

၃၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အသက်ပျောက်သွားတော့သည်။

မကြာမီ...

မိခင်သီလရှင်ကြီး ကွယ်လွန်သွားခြင်းကြောင့် မြို့စားကြီး
မှာ စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အဆုံးစီရင်သွားသည်ဟူသော
သတင်း ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

ရှောင်လင်တောင်ဝှေး (၁) ❖ ၃၅

• နယ်လှည့်သူရဲကောင်း

ထိုက်စန်းမြို့သည် ယခင်ကနှင့်မတူဘဲ အစစအရာရာ
ပြောင်းလဲသွားလေသည်။

အာဏာသားခေါင်းဆောင်မင်းဝေသည် မည်သည့်နေရာ
သို့ထွက်သွားမှန်းမသိ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့လေသည်။

မြို့စားကြီးလည်း ကိုယ့်ကိုကိုယ် အဆုံးစီရင်သွားလေသည်။
ထို့ကြောင့်...

ထိုက်စန်းမြို့အား တာဝန်ယူရန် နယ်စားကြီးက သူ၏ဆွေ
မျိုးသားချင်းထဲမှ လူတစ်ယောက်ကို မြို့စားရာထူးပေးကာ စေလွှတ်
လိုက်လေသည်။

ထိုလူမှာ အကျင့်ပျက်သူဖြစ်ရကား ကျားကြီးဂူရှောင်၏ ခါး
ပိုက်ထောင်ထဲသို့ ချက်ချင်းရောက်သွားတော့သည်။

ထိုက်စန်းမြို့၌ တကယ်တမ်း သြဇာအရှိဆုံးလူမှာ ဂူရှောင် ဖြစ်လာသည်။

ဂူရှောင်သည် အကျင့်ပျက် မြို့စားကြီးကို ခါးပိုက်ထောင် ထဲထည့်ကာ ထင်ရာစိုင်းတော့သည်။

ဥပဒေအတိုင်း စီမံဆောင်ရွက်သော မြို့စားကြီး သေဆုံး သွားခြင်းနှင့် အာဏာသားမင်းဝေ ပျောက်ဆုံးသွားခြင်းတို့မှာ ဂူရှောင်၏လက်ချက်ဖြစ်ရမည်ဟု ရိပ်မိသူက ရိပ်မိကြလေသည်။

သို့သော်...

မည်သူမျှ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုဝံ့ခြင်းမရှိကြပါ။

ဂူရှောင်အား ဆုံးမနိုင်မည့်သူ တစ်ယောက် တစ်နေ့တွင် ပေါ်ပေါက်လာပါစေဟုသာ ကျိတ်ပြီး ဆုတောင်းနေကြရလေတော့ သည်။

ဒုစရိုက်မှုကို မုန်းတီးသူများ ဆုတောင်းခဲ့ကြသည့်အတိုင်း နယ်လှည့်သူရဲကောင်းတစ်ဦး ထိုက်စန်းမြို့သို့ ရောက်ရှိလာလေ သောအခါ...

ကုန်းယင်စန်းဘုံကျောင်း...။

သူဌေးကြီးတစ်ဦးက သူ၏အသက်ခြောက်ဆယ်ပြည့်မွေး နေ့တွင် ကုန်းယင်စန်းဘုံကျောင်း၌ လာရောက် အလှူပေးလေသည်။

ပရိတ်သတ် အများအပြား ရောက်လာကြသကဲ့သို့ တောင်း ရမ်းစားသောက်သူများလည်း စုရုံးရောက်ရှိလာခဲ့ကြလေသည်။

သူဌေးကြီးသည် ရောက်လာသမျှ ဧည့်ပရိတ်သတ်များကို စားသောက်ဖွယ်ရာများဖြင့် လိုလေသေးမရှိအောင် ကျွေးမွေးဧည့်ခံ သကဲ့သို့ တောင်းရမ်းစားသောက်သူများကိုလည်း ကျွေးမွေးပေး ကမ်းလေသည်။

တောင်းရမ်းစားသောက်သော ဗေဒါတစ်ယောက်သည် ကုန်းယင်စန်းဘုံကျောင်းသို့ ရောက်လာလေသည်။

ကျွေးမွေးနေသူများက ထိုဗေဒါ၏လက်ထဲမှခွက်ထဲသို့ အ စားအစာများ ပြည့်လျှံနေအောင် ထည့်ပေးလိုက်ကြ၏။

ဗေဒါ ဝမ်းသာအားရဖြစ်ကာ ခွက်ကိုဆွဲပြီး ဘုံကျောင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်၌ သွားရောက်ထိုင်ချကာ အားရပါးရ စားသောက်လေတော့သည်။

ထိုစဉ် အရိပ်တစ်ခုကျရောက်လာသဖြင့် ဗေဒါက ခေါင်း မော့ကြည့်လိုက်ရာ ထူးခြားသူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူမှာ ခရီးဆောင်ကျောပိုးအိတ်ကို ကျောပိုးထားပြီး ခမောက်ကြီးတစ်လုံး ဆောင်းထားသည်။

၃၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လက်ထဲ၌ တောင်ဝှေးတစ်ချောင်း ကိုင်ထားလေသည်။

ရုတ်တရက်ဆိုလျှင် ရှောင်လင်ကျောင်းမှ စေလွှတ်ထားသည့် နယ်လှည့်တရားပြဆရာတစ်ဦးနှင့် တူနေ၏။

ထိုလူမှာ အသက်သုံးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိပြီး ဥပဓိရုပ်ကောင်းသူဖြစ်သည်။

ဗေဒါကိုကြည့်နေသော သူ၏မျက်လုံးများ၌ အံ့သြခြင်း၊ မယုံနိုင်ခြင်းနှင့် ဝမ်းနည်းဂရုဏာသက်ခြင်းစသည့် အဓိပ္ပါယ်များဖော်ပြနေ၏။

ဗေဒါသည် ထိုလူကိုမြင်လျှင် ဆက်၍စားသောက်နိုင်ခြင်း မရှိတော့ဘဲ ကပ္ပာကယာ ထရပ်လိုက်လေသည်။

ဗေဒါမှာ ခြေလက်အကြောများ မသန်စွမ်းသူဖြစ်ပါသည်။

စကားပြောသောအခါ မဝီမသ ဗလုံးဗထွေးရှိလေသည်။

ခမောက်ဆောင်းထားသူကို ကြည့်ယင်း...

“ဝူး...ဝူး”

အလောတကြီး ရေရွတ်လိုက်သောစကားသံက ဝူးဝူးဝါးဝါး ထွက်ပေါ်လာသည်။

ခမောက်ဆောင်းထားသူ ပိုပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလေသည်။

“အစ်ကိုကြီးမင်းဝေ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲဗျာ”

ဟုလည်း ညည်းတွားလိုက်လေသည်။

ဗေဒါမှာ ထိုက်စန်းမြို့မှ ပျောက်ဆုံးသွားသော အာဏာ

ရှောင်လင်တောင်ဝှေး (ပ) ❖ ၃၉

သားခေါင်းဆောင်မင်းဝေ ဖြစ်လေသည်။

မင်းဝေအား လူသတ်သမားများက တိုက်ခိုက်ပြီး အဓိကကျသောသွေးကြောများကို ဖျက်ဆီးကာ ချောင်းထပ်ချခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

မင်းဝေမှာ သွေးကြောများ ဖျက်ဆီးခံရခြင်း၊ ဒဏ်ရာရခဲ့ခြင်း၊ ရေထဲ၌ ရက်ပေါင်းအတန်ကြာ မျောနေခဲ့ခြင်းစသည့်ဒဏ်များကြောင့် တံငါသည်တစ်ယောက်၏ ကယ်တင်မှုကြောင့် အသက်ရှင်ခဲ့ရသော်လည်း လူစဉ်မမီ ဒုက္ခိတဘဝရောက်ခဲ့ရလေတော့သည်။

မင်းဝေသည် ဘဝကို အရှုံးပေးကာ ဗေဒါတစ်ယောက်အဖြစ် အရပ်တကာ သွားလာနေခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတော့သည်။

ခမောက်ဆောင်းထားသူက အားပေးနှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီးမင်းဝေ ဘာမှ ဝမ်းမနည်းပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့တွေ ဆုံကြပြီပဲ၊ အစ်ကိုကြီးရဲ့ အခက်အခဲတွေကို ကျွန်တော် ကူညီဖြေရှင်းပေးသွားမှာပါ။ ကဲ လာ ကျွန်တော်တို့ လူရှင်းတဲ့နေရာကိုသွားပြီး အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြတာပေါ့”

မင်းဝေ သဘောတူလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ကုန်းယင်စုန်းဘုံကျောင်းကို ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားကြလေတော့သည်။

အရိပ်ကောင်းသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်၌ဖြစ်သည်။

မင်းဝေနှင့် ခမောက်ဆောင်းထားသော လူရွယ်တို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်နေကြ၏။

လူရွယ်က ခမောက်ချွတ်ထားလိုက်ပြီဖြစ်ရာ ယောက်ျားပီသပြီး နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသည့်ရုပ်သွင်က ပိုပြီးထင်ရှားပီပြင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

မင်းဝေသည် စကားကောင်းစွာ မပြောနိုင်တော့သည့်တိုင် စာရေးစာဖတ်နိုင်သဖြင့် နှစ်ယောက်သား ပြောဆိုနိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

“ညီလေး ‘ဝမ်းယောင်’ မင်းရှောင်လင်ကျောင်းက ထွက်လာခဲ့ပြီနော်”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုကြီးမင်းဝေ ကျွန်တော့်ရဲ့သိုင်းပညာပြည့်စုံသွားပြီဖြစ်လို့ အများအကျိုးဆောင်ရွက်ဖို့ ရှောင်လင်ကျောင်းကထွက်ခွာခွင့်ပြုလိုက်ပါပြီ”

လူရွယ်၏အမည်မှာ ဝမ်းယောင်ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းယောင်သည်လည်း မင်းဝေကဲ့သို့ ရှောင်လင်ကျောင်း၌ သိုင်းပညာသင်ကြားခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။

ရှောင်လင်ကျောင်းသည် လူငယ်လူရွယ်များအား သိုင်းပညာသင်ကြားပေးပြီးနောက် ရှောင်လင်ကျောင်းမှထွက်ကာ အရပ်တကာ နယ်တကာလှည့်ပြီး အများအကျိုးဆောင်ရွက်ရန်တာဝန်ပေး

လေ့ရှိပေသည်။

မင်းဝေသည် ဝမ်းယောင်ထက်အယင် ပညာသင်ခဲ့ပြီး ရှောင်လင်ကျောင်းမှ ထွက်ခွာကာ သိုင်းလောကသို့ဆင်းခဲ့သူဖြစ်လေသည်။

မင်းဝေသည် သိုင်းလောက၌ ကျင်လည်ကျက်စားကာ အများအကျိုး သည်ပိုးဆောင်ရွက်ပြီးနောက် ထိုက်စန်းမြို့စားကြီးထံ၌ အာဏာသားခေါင်းဆောင်အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မင်းဝေက သူ၏အဖြစ်အပျက်များကို ဝမ်းယောင်အား ပြောပြလိုက်လေသည်။

ဝမ်းယောင် မကျေမနပ်ဖြစ်သွားလေသည်။

“ကျားကြီးဝူရှောင်တို့လူစုကို ကျွန်တော် ဆုံးမနှိမ်နင်းသွားပါ့မယ် အစ်ကိုကြီးမင်းဝေ”

မင်းဝေက...

“ညီလေး... ကျားကြီးဝူရှောင်ဟာ ဉာဏ်များတယ်၊ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတယ်၊ တပည့်တပန်းပေါများတဲ့အပြင် အနက်ရောင်သိုင်းသမားတွေနဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိနေတယ်၊ ညီလေး သတိထားမှဖြစ်မယ်၊ ကျုပ်အတွက်နဲ့ ညီလေးဒုက္ခမရောက်စေချင်ဘူး”

ဝမ်းယောင်က...

“ကျွန်တော်က ဝူရှောင်ကို ဆုံးမချင်တာ အများပြည်သူအတွက်မို့ပါ၊ သူ့ကို သည်အတိုင်းလွှတ်ထားလိုက်ယင် သူ့ကြောင့်ဒုက္ခ

ရောက်နေကြရဦးမှာပဲ မဟုတ်လား အစ်ကိုကြီး”

“ညီလေးပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဂူရှောင်ရဲ့စား ပညာဟာ အတော်ကြောက်စရာကောင်းတယ်လို့ ပြောကြတယ်၊ ညီလေးက...”

“ကျွန်တော်ဟာ ‘နဂါးတောင်ဌေး’ပညာကို ဆုံးခန်းတိုင် အောင်လေ့ကျင့်တတ်မြောက်ခဲ့ပြီဖြစ်လို့ ရှောင်လင် ကျောင်းထိုင် ကိုယ်တိုင်က သိုင်းလောကထဲ ဆင်းခွင့်မြဲလိုက်တာပါ အစ်ကိုကြီး”

ဝမ်းယောင်က ‘ရှောင်လင်နဂါးတောင်ဌေး’သိုင်းကို ဆုံးခန်း တိုင်အောင် လေ့ကျင့်အောင်မြင်ခဲ့ပြီးပြီဟု သိရလျှင် မင်းဝေ ဝမ်းသာ သွားလေသည်။

ရှောင်လင်ကျောင်း၌ ‘တာမိုဓားသိုင်း’နှင့်အပြိုင် ‘နဂါး တောင်ဌေး’ပညာ ထင်ရှားသည် မဟုတ်ပါလား။

ရှောင်လင်ကျောင်းမှ ‘တာမိုဓားသိုင်း’ကို ဆုံးခန်းတိုင် အောင်လေ့ကျင့်တတ်မြောက်ခဲ့သူ၊ နဂါးတောင်ဌေးသိုင်းကို ဆုံး ခန်းတိုင်အောင် လေ့ကျင့်တတ်မြောက်ခဲ့သူ အလွန်ရှားလှပေသည်။

နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကျော်အတွင်း ‘နဂါးတောင်ဌေး’ပညာကို ဆုံးခန်းတိုင်အောင် လေ့ကျင့်တတ်မြောက်ခဲ့သူဟူ၍ ဝမ်းယောင်တစ် ယောက်သာ ရှိသည်ဟု မင်းဝေ နားလည်လိုက်၏။

“ငါ့ညီဟာ အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ တကယ့်ထိပ်သီး သိုင်းဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပြီပေါ့၊ ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ၊ ငါ့ညီ ရဲ့ပညာနဲ့ အများကောင်းကျိုးဆောင်ရွက်နိုင်ပါစေ၊ ဂူရှောင်တို့လူစု

ကို ဆုံးမနိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်ကွာ”

“စိတ်ချပါ အစ်ကိုကြီး၊ ရှောင်လင်ကျောင်းရဲ့ဆုံးမဩဝါဒကို ခံယူပြီး အများကောင်းကျိုး ဆောင်ရွက်သွားမှာပါခင်ဗျာ”

ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင်သည် အကျင့်စာရိတ္တကောင်းမွန်ပြီး သိုင်းပညာသင်ကြားရန် သင့်လျော်သော လူငယ်လူရွယ်များကို ရှောင်လင်ကျောင်း၌လက်ခံကာ လိုက်လျောညီထွေရှိမည့် သိုင်း ပညာသင်ယူတတ်မြောက်သွားပါက သိုင်းလောကသို့ဆင်းကာ အ များအကျိုးသည်ဝိုးဆောင်ရွက်စေသည်။

ရှောင်လင်ကျောင်းထွက် လူငယ်လူရွယ်များသည် နယ်တ ကာလှည့်ကာ အများအကျိုးဆောင်ရွက်ယင်း အကျင့်စာရိတ္တ ကောင်းမွန်သူများကို သိုင်းပညာလက်ဆင့်ကမ်း သင်ကြားပေးခွင့်ရှိ ကြပေသည်။

သို့မဟုတ်လျှင်လည်း နေရာဒေသတစ်ခု၌ အခြေချကာ သိုင်းကျောင်းများဖွင့်လှစ်ခြင်းဖြင့် လူငယ်လူရွယ်များကို သိုင်းပညာ ဖြန့်ဖြူးပေးနိုင်ကြလေသည်။

ရှောင်လင်ကျောင်းမှ သိုင်းပညာနှင့်ပတ်သက်ပြီး လူငယ်လူ ရွယ်များအတွက် အထူးအခွင့်အရေးတစ်ရပ်အဖြစ် စီစဉ်ပေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။

မင်းဝေကား ရှောင်လင်ကျောင်းမှ ထွက်လာပြီး အာဏာ သားခေါင်းဆောင်ဘဝဖြင့် အများအကျိုးဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီးနောက် ကျားကြီးဂူရှောင်ကြောင့် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။

၄၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ယခု...

ရှောင်လင်ကျောင်းမှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည့် ဝမ်းယောင်က
ကျားကြီးဂူရှောင်နှင့် ရင်ဆိုင်တော့မည်ဖြစ်သည်။

ဝမ်းယောင် ရင်ဆိုင်နိုင်ပါမည်လော။

မင်းဝေက...

“ကျားကြီးဂူရှောင်နဲ့ ရင်ဆိုင်မယ်ဆိုယင် ‘ဓားသရဲ’သုံး
ယောက်ကို အယင်ဆုံး ဆုံးမထားနိုင်မှဖြစ်မယ်၊ သူတို့ဟာ ကျားကြီး
ဂူရှောင်အတွက် အလုပ်လုပ်ပေးနေကြတဲ့ ကြေးစားလူသတ်သမား
တွေပဲ၊ ကျုပ်လည်း သူတို့ရဲ့ လက်ချက်နဲ့ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတာ”

ဝမ်းယောင်က ‘ဓားသရဲ’သုံးယောက်ဟူသောအမည်ကို
သေသေချာချာ မှတ်သားထားလိုက်လေသည်။

“ဖိတ်ချပါ အစ်ကိုကြီး၊ သည်လူတွေကိုလည်း ကျွန်တော်
ဆုံးမလိုက်ပါမယ်”

မင်းဝေက...

“ကျုပ်ဟာ ဗေဒါဘဝနဲ့ နေရာအနှံ့သွားနေခဲ့တာ၊ ကျား
ကြီးဂူရှောင်ရဲ့ ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းတွေ သူနဲ့ပတ်သက်နေသူတွေ အ
ကြောင်းကို စုံစမ်းနေတာလည်းပါပါတယ်၊ သက်သေအထောက်
အထား ခိုင်ခိုင်လုံလုံရပြီး အခွင့်အရေးပေးတဲ့တစ်နေ့ကျယင် နန်း
တွင်းအထိ တင်ပြပြီးအရေးယူနိုင်အောင် ဆောင်ရွက်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်
ထားပါတယ်၊ အခု ညီလေးနဲ့တွေ့တော့ ကျုပ်ကိုယ်စား သည်ကိစ္စ
တွေကို ဆောင်ရွက်ပေးဖို့...”

ရှောင်လင်တောင်ဌေး (ပ) ❖ ၄၅

“ကျွန်တော် တာဝန်ယူပါတယ် အစ်ကိုကြီး”

ဝမ်းယောင်က တာဝန်ယူလိုက်လေသည်။

မင်းဝေ စားသောက်နေထိုင်ရေးအတွက်လည်း ကူညီ
ဆောင်ရွက်ပေးရန် တာဝန်ယူလိုက်သည်။

ကိစ္စအဝဝ စီမံဆောင်ရွက်ပေးပြီးလျှင် ဝမ်းယောင်က ထိုက်
စန်းမြို့သို့ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

လူဖမ်းတဲ့လူ

နေဝန်းနီမှာ အနောက်ဘက်တွင် ငှက်လျှိုးပျောက်ကွယ် သွားတော့မည် ဖြစ်လေသည်။

ထိုက်စန်းမြို့သို့ ဦးတည်ထွက်လာခဲ့သည့် ဝမ်းယောင်မှာ စန်းတုံးနယ်ရှိ ကျေးရွာလေးတစ်ရွာသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။

ရွာထဲ ဝင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ရွာလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် ကာ လူရိပ်လူရောင် မတွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းယောင် အံ့အားသင့်သွား လေသည်။

“ရွာထဲမှာ လူတစ်ယောက်မှလည်း မရှိပါလား၊ ဘယ်လိုဖြစ် တာပါလိမ့်”

အကြောင်းထူးတစ်ခုခု ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း ‘ဝမ်းယောင်’ နားလည်လိုက်လေသည်။

ရှောင်လင်တောင်ဝှေး (ပ) ❖ ၄၇

ရွာလယ်လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာသင်း တစ်နေရာသို့အ ရောက်တွင် အိမ်တစ်အိမ်မှ လူတစ်ယောက် လှမ်းထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူသည် အိမ်အပြင်ဘက်ရောက်မှ ဝမ်းယောင်ကို တွေ့ မြင်သတိပြုမိသွားပြီး အိမ်ထဲပြန်ဝင်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေ သည်။

“ဗျို...နောင်ကြီး ခဏနေပါဦးဗျာ”

ဝမ်းယောင်က ဟန့်တားလိုက်ရာ ထိုလူ အိမ်ထဲမဝင်ဖြစ် တော့ဘဲ မျက်နှာကြီးရှုံ့မဲ့ကာ ပြန်လှည့်လာလေသည်။

ဝမ်းယောင် ထိုလူရှေ့သို့ လှမ်းသွားပြီး အကဲခတ်လိုက် သည်။

“နောင်ကြီးက သည်ရွာသားလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“တစ်ရွာလုံး တိတ်ဆိတ်နေတာပဲ၊ ရွာထဲမှာလူတွေမရှိကြ ဘူးလားဗျာ”

“ရှိပါတယ်၊ ‘လူဖမ်းသမား’တွေ သည်ဘက်ကိုလာနေတယ် ဆိုတဲ့သတင်းကြောင့် အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်မထွက်ဝံ့ကြတာပါ”

ရွာသားသည် ဝမ်းယောင်မှာ ခရီးသည်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး သူတို့ ကြောက်ရွံ့နေရသူများ မဟုတ်ကြောင်း သတိပြုမိကာ ရဲရဲတင်းတင်း ဖြစ်လာပြီး ဝမ်းယောင်မေးသမျှ ဖြေကြားလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းယောင် မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

၄၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“လူဖမ်းသမား ဟုတ်လားဗျာ”

“ဟုတ်တယ်”

“အဲသည်လူဖမ်းသမားဆိုတာ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ၊ ကျွန်တော့်ကို ရှင်းပြပါလားဗျာ”

ရွာသားက...

“လူဖမ်းသမားဆိုမှတော့ လူတွေကို လိုက်ဖမ်းနေတဲ့လူကို ပြောတာပေါ့”

“ဘယ်သူတွေကို လိုက်ဖမ်းတာလဲ၊ ဘာကြောင့်လိုက်ဖမ်းရတာလဲဗျ”

“ရောင်းစားဖို့ပေါ့”

“ဗျာ”

ဝမ်းယောင် အံ့သြသွားရပြန်လေသည်။

ရွာသားက...

“သူတို့ဟာ အယင်ကတော့ ရွာအပြင်ဘက်မှာ တွေ့ရတဲ့ လယ်သူမလေးတွေ ကောက်စိုက်သမလေးတွေကို ဖမ်းသွားကြတာ၊ နောက်ပိုင်း အတင့်ရဲလာပြီး ရွာထဲအထိ ဝင်ဖမ်းတာ၊ မိန်းကလေးငယ်ငယ်ချောချောရှိတယ် သတင်းကြားတာနဲ့ သူတို့ရောက်လာပြီး ဖမ်းခေါ်သွားကြတော့တာပဲ”

ဝမ်းယောင်က...

“မိန်းကလေးတွေကို ဖမ်းသွားပြီး ရောင်းစားပစ်လိုက်ကြတယ် ဟုတ်လား”

ရှောင်လင်တောင်ဝှေး (ပ) ❖ ၄၉

ရွာသား ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါပေါ့ မိန်းကလေးတွေကို ဖမ်းသွားပြီး အဝေးမှာသွားရောင်းစားကြတာ၊ အဖမ်းခံရတဲ့ မိန်းကလေးအများစုဟာ အပျော်ဂေဟာတွေရောက်ပြီး ကြေးတန်းစားမယ်လေးတွေ ဖြစ်သွားကြတာပဲ၊ တချို့ကတော့ အခိုင်းအစေဘဝ ရောက်သွားကြတာ”

ဝမ်းယောင် မကျေမနပ် ဖြစ်သွားလေသည်။

“တော်တော် ရက်စက်တဲ့လူတွေပါလား”

ရွာသားက...

“ခုလည်း လူဖမ်းသမားတွေ ကျုပ်တို့ရွာဘက် လာနေတယ်လို့ သတင်းကြားတာနဲ့ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်မထွက်ခွင့်အောင် ဖြစ်နေကြတာ၊ အဲဒါ..”

သူ၏စကား မဆုံးလိုက်ချေ။ မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရခြင်း ကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

ထိုလူသည် စကားရပ်ကာ ဝမ်းယောင်ကိုလည်း ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ အိမ်ထဲပြေးဝင်သွားတော့သည်။

“ဂျိုင်း”

ထိုလူက အိမ်တံခါးဆောင့်ပိတ်လိုက်ပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင် မြင်းခွာသံများ ပို၍ကျယ်လောင်လာပြီး မြင်းစီးသမားတစ်စု ရွာထဲဝင်လာကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

၅၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာပြီး မြင်းစီးသမားတစ်စု ရွာထဲ ဝင်ရောက်လာကြလေသည်။

ထိုမြင်းစီးသမားများသည် ရွာလယ်လမ်းမပေါ်၌ မားမားမတ်မတ်ရပ်နေသော ဝမ်းယောင်ကိုမြင်လျှင် ရပ်တန့်လိုက်ကြလေသည်။

မြင်းစီးသမားတိုင်း လက်နက်ကိုယ်စီဆောင်ထားကြပြီး ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းသော ရုပ်သွင်ရှိကြလေသည်။

တစ်ယောက်က...

“ငါတို့ ဘယ်နေရာကိုရောက်ရောက် လူတွေကြောက်ကြတယ်၊ သည်ကောင်ကတော့ ဂရုစိုက်ပုံမရှိပါလား”

ဟုပြောလျှင် ကျန်မြင်းစီးသမားများ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားကြလေသည်။

“သည်ကောင်က ငါတို့အကြောင်း မသိသေးဘူးထင်တယ်”

“ကိုးစုနယ်သခင်ကြီးရဲ့ လက်အောက်ငယ်သားတွေအကြောင်း မသိဘူးဆိုတာ သေချင်လို့ပဲဖြစ်မယ်”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောလိုက်ကြလေသည်။

ဝမ်းယောင် မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

“ကိုးစုနယ်သခင်ကြီးရဲ့လူတွေ ဆိုပါလား”

ဟု တီးတိုး ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

ရှောင်လင်တောင်ဝှေး (ပ) ❖ ၅၁

သူ ရှောင်လင်ကျောင်းမှထွက်ကာ သိုင်းလောကသို့ ရွှေရယ်လင်း ဆုံးမသင့်သူများအကြောင်းကို စုံစမ်းယင်း ဆိုးသွမ်းသောင်းကျန်းနေသည့် ကိုးစုနယ်သခင်ကြီးအကြောင်းလည်း ကြားသိခဲ့ရလေသည်။

ကိုးစုနယ်သခင်ကြီးသည် သိုင်းပညာ အလွန်တော်သည်အပြင် ရုပ်ဖျက်ပညာလည်း ထိပ်တန်းအဆင့်ရှိလေသည်။

အဘိုးအိုအသွင်၊ လူငယ်အသွင်၊ အမျိုးသမီးအသွင်စသည်ဖြင့် အသွင်အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲ လှုပ်ရှားတတ်သူဖြစ်လေသည်။

လူသတ်၊ ဓားပြတိုက်၊ မိန်းကလေးများစော်ကား၊ စည်းကမ်းလုံးဝမရှိဘဲ သိုင်းပညာအားကိုးဖြင့် ထင်ရာစိုင်းနေသူဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းယောင်သည် ကိုးစုနယ်သခင်ကြီး၏ တပည့်တပန်းများနှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရခြင်းဖြစ်ပေသည်။

မြင်းစီးသမားများက မြင်းပေါ်မှ အသီးသီးဆင်းလိုက်ကြပြီး ဝမ်းယောင်အား ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြလေသည်။

အဝတ်အိတ်ကို ကျောပိုးပြီး ခမောက်ဆောင်းကာ တောင်ဝှေးကိုဝိုင်းထားသော ဝမ်းယောင်၏အသွင်က နယ်လှည့်တရားပြဆရာတစ်ဦးနှင့် တူနေပါတော့သည်။

မြင်းစီးသမားတစ်ယောက်က...

“ကျုပ်တို့သွားတဲ့လမ်းကို ပိတ်ဆို့နှောက်ယှက်မယ်ဆိုယင် ဘာဖြစ်ရမယ်ဆိုတာ မင်းသိသလား”

၅၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဟုမေးလိုက်လေသည်။

ဝမ်းယောင်က...

“ကျုပ် မသိလို့ သိချင်ပါတယ်ဗျာ”

“အေး သိချင်ယင် ဓားကြည့်ထား”

မြင်းစီးသမား အော်ငေါက်ကာ စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“ဝှစ်”

မြင်းထန်သော ဓားချက်က ဝမ်းယောင်ထံသို့ တိုးဝင်လာလေသည်။

ဝမ်းယောင် ရှောင်တိမ်းခြင်းမပြုဘဲ တောင်ဌေးကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်လေသည်။

ဓားနှင့်တောင်ဌေး ပြင်းထန်စွာ ထိတွေ့မိလိုက်လေသည်။

မြင်းစီးသမား၏မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွား၏။

ဓားကိုင်ထားသောလက်ဖဝါးမှာ ကွဲအက်မတတ် နာကျင်သွားသည် မဟုတ်ပါလား။

“ခြွမ်း”

ဓားကို မြဲမြံစွာဆုပ်ကိုင်ထားနိုင်တော့ဘဲ လွှတ်ပေးလိုက်ရလေတော့သည်။

ကျန် မြင်းစီးသမားများ အချင်းချင်းကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ထို့နောက်...

ရှောင်လင်တောင်ဌေး (ပ) ❖ ၅၃

“ဟိတ်”

“ယား”

“သေပေတော့”

ညာသံပေးကာ ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေတော့သည်။

ဝမ်းယောင်က တောင်ဌေးကို ဝှေ့ယမ်းကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လေသည်။

တောင်ဌေးသည် နဂါးတစ်ကောင် လူးလွန်ကာ တိမ်ပေါ်တက်သွားသည်နှင့်ပင် တူနေပါတော့သည်။

“ခြွင်...ခြွင်...ခြွင်”

တခြွင်ခြွင်မြည်သံများ ထွက်ပေါ်လာကာ မြင်းစီးသမားများ၏လက်ထဲမှဓားများ အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားလေတော့သည်။

“ဟင်”

“ဟာ”

မြင်းစီးသမားများ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားကြလေသည်။

ဝမ်းယောင်မှာ သိုင်းစွမ်းထက်သူဖြစ်ကြောင်းလည်း နားလည်သွားကြတော့သည်။

ဆက်၍ မယှဉ်ဝံ့တော့ဘဲ နောက်ဆုတ်လိုက်ကြ၏။

ဝမ်းယောင်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ကို ဆက်ပြီးဆိုးသွမ်းခွင့် မပေးနိုင်တော့တာ ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ”

လျှပ်တပြက် ရှေ့တိုးပြီး တောင်ဌေးကိုဝှေ့ယမ်းလိုက်လေ

၅၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သည်။ တောင်ဝှေးထိပ်ဖျားသည် မြင်းစီးသမားများ၏ အဓိကကျသောသွေးကြောနေရာများကို တို့ထိမိလိုက်ပြီး သိုင်းပညာ အသုံးပြုနိုင်အောင် ပျက်စီးသွားစေတော့သည်။

“အမယ်လေးဗျ”

မြင်းစီးသမားများ ပိုပြီး ထိတ်လန့်သွားကြသည်။

နောက်ဆုတ်ကာ မြင်းပေါ်ခုန်တက်ပြီး ဒုန်းစိုင်းနှင်ကာ ထွက်ပြေးသွားကြလေတော့သည်။

နေရောင်ခြည် ပျောက်ကွယ်ကာ အမှောင်ထုဖုံးလွှမ်းသွားပြီး များမကြာမီ ကောင်းကင်ပေါ်၌ လဝန်းထွက်ပေါ်လာလေသည်။

လရောင်ဖြင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာယာလှပလာလေသည်။

ဝမ်းယောင်သည် ရွာကလေး၌ အနားမယူတော့ဘဲ ရှေ့ခရီးဆက်လာခဲ့လေသည်။

လရောင်ဖြင့် သာယာလှပနေသော လမ်းခရီးမှဖြတ်သန်းလာခဲ့ယင်း တစ်နေရာသို့အရောက်တွင် ခြေသံများ၊ စကားသံများ ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ကိုးစုနယ်သခင်ကြီးရဲ့လူတွေက သည်ဘက်ကိုတောင် ကျူးကျော်ပြီး မိန်းကလေးတွေကိုလာရှာတာ ကျုပ်တို့ကို ဇော်ကား

ရှောင်လင့်တောင်ဝှေး (ပ) ❖ ၅၅

တာပဲဗျ”

“ဟုတ်တယ်၊ သည်ကိစ္စကို ကျားကြီးပူရှောင်ကို ပြောပြရမယ်”

“အို..ကျားကြီးက အဝေးကြီးမှာရှိနေတာ၊ ကျုပ်တို့ဓားသရဲသုံးယောက်ကပဲ သည်ကိစ္စ တာဝန်ယူဖြေရှင်းလိုက်ကြတာပေါ့”

ထိုစကားသံများကြားလျှင် ဝမ်းယောင် ပြုံးလိုက်မိလေသည်။

“သည်ကနေ့ ငါတော်တော် ကံကောင်းပါလား၊ ငါတွေ့ချင်နေတဲ့လူတွေကို လိုက်မရှာရဘဲ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကိုတွေ့နေရပါလား”

ခြေလှမ်းရပ်ကာ အခြေအနေ စောင့်ကြည့်နေလိုက်လေသည်။

မကြာပါချေ။

တောလမ်းအတိုင်း ခပ်သုတ်သုတ် လှမ်းလာနေသူသုံးယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူသုံးယောက်မှာ မင်းဝေအား ဒုက္ခိတဘဝရောက်စေခဲ့သည့် ဓားသရဲသုံးယောက် ဖြစ်လေသည်။

ဓားသရဲသုံးယောက်သည် ကြေးစားလူသတ်သမားအလုပ်ကိုလုပ်ကိုင်ကြသကဲ့သို့ မိန်းကလေးများ ဖမ်းဆီးကာ ကျားကြီးပူရှောင်ထံ ရောင်းစားနေကြသူများလည်း ဖြစ်လေသည်။

သရဲသုံးယောက်သည် တောလမ်းပေါ်၌ ဝမ်းယောင်ကို

၅၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရခြင်းကြောင့် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားကြလေသည်။

သုံးယောက်သား ခြေလှမ်းတုန်ခနဲ ရပ်သွားကြလေသည်။

ဝမ်းယောင်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်လိုက်သည်။

“မင်း ဘယ်သူလဲ”

“ဝမ်းယောင်”

“ဘာကွ”

“မကောင်းသူပယ်၊ ကောင်းသူကယ်တဲ့ နဂါးတောင်ဝှေး ဝမ်းယောင်ဆိုတာ ကျုပ်ပါပဲဗျာ”

ဓားသရဲသုံးယောက် အချင်းချင်းကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

“နဂါးတောင်ဝှေးဝမ်းယောင်ဆိုပါလား၊ မင်းတို့ ကြားဖူးသလား”

“ဟင့်အင်း”

ဓားသရဲသုံးယောက်သည် ဝမ်းယောက်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်ကြလေသည်။

တစ်ယောက်က....

“သည်ကောင်က သူ့ကိုယ်သူ မကောင်းသူပယ်၊ ကောင်းသူကယ်တယ်လို့ပြောတာ ကျုပ်တို့ကို ရန်စတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့ကို အထင်သေးတဲ့သဘောပဲ”

“ဒါဖြင့် ဆုံးမလိုက်ကြတာပေါ့”

သုံးယောက်သား ဓားကိုယ်စီဆွဲထုတ်လိုက်ကြလေသည်။

ရှောင်လင်တောင်ဝှေး (ပ) ❖ ၅၇

ဝမ်းယောင်က...

“ခင်ဗျားတို့သုံးယောက်ဟာ ကြေးစားလူသတ်သမားတွေ ဖြစ်ကြသလို မိန်းကလေးတွေကို ဖမ်းဆီးပြီး အပျော်ဂေဟာဖွင့်တဲ့ လူတွေဆိုမှာ ရောင်းစားနေကြတော့ ခင်ဗျားတို့ကို ဆုံးမရပါလိမ့်မယ်”

ဓားသရဲတစ်ယောက်က...

“ဪ...ငါတို့အကြောင်းကိုတောင် မင်းက သိနေတာပေါ့လေ”

ဝမ်းယောင်က...

“ကျုပ်ဟာ ရှောင်လင်ကျောင်းက လာခဲ့တာဆိုတော့ သူတပါးအသက်ကို မသတ်ချင်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့သိုင်းပညာကို ဖျက်ဆီးပြီး နောက်ထပ်မကောင်းမှုတွေ မကျူးလွန်နိုင်အောင် တားဆီးလိုက်ပါ့မယ်၊ ခင်ဗျားတို့ဟာ ကိုယ်ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ မကောင်းမှုတွေအတွက် နောင်တရနိုင်ကြပါစေလို့ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်”

ဓားသရဲသုံးယောက် ပိုပြီး မခံမရပ်နိုင်အောင်ဖြစ်သွားကြလေသည်။

“ကြီးကျယ်လိုက်တာ သိကြသေးတာပေါ့”

“မင်း သတိသာထား”

ကြိုးဝါးယင်း ဓားများဝေယမ်းကာ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။ ဝမ်းယောင်ကလည်း သူ၏နဂါးတောင်ဝှေးဖြင့် ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

၅၈ ❖ တက္ကသိုလ်သိပ္ပာနအောင်

လရောင်ဖြင့် သာယာလှပနေသော တောလမ်းပေါ်၌ ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

သို့သော် တိုက်ပွဲမှာ ကြာမြင့်လှသည်မဟုတ်ပါချေ။

ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်လိုက်ကြပြီး မကြာမီမှာပင်...

“ခြမ်း...ခြမ်း...ခြမ်း”

ဓားသရဲသုံးယောက်၏လက်ထဲမှဓားများမှာ တောင်ငွေရိုက်ချက်ကြောင့် လွင့်စဉ်သွားလေတော့သည်။

“ဟင်”

“ဟာ”

ဓားသရဲသုံးယောက် ထိတ်လန့်သွားကြလေသည်။

ဝမ်းယောင်ကိုလည်း မယုံနိုင်စွာကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ဝမ်းယောင်က...

“ခင်ဗျားတို့ရဲ့သိုင်းပညာတွေကို သည်နေရာမှာပဲ ထားခဲ့ကြပေတော့”

ဟုအော်ငေါက်ယင်း နဂါးတောင်ငွေကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်လေသည်။ တောင်ငွေထိပ်ဖျားက ဓားသရဲသုံးယောက်၏ အဓိကကျသောသွေးကြောနေရာများကို ဖျတ်ခနဲ ထောက်မိလိုက်လေသည်။

“အား”

“အွန်”

“အမယ်လေး”

ဓားသရဲသုံးယောက် အော်ဟစ်ညည်းတွားလိုက်ကြပြီး

ရှောင်လင်တောင်ငွေ (ပ) ❖ ၅၉

ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားကြလေသည်။

ဝမ်းယောင်က ပြောသည့်အတိုင်း ဓားသရဲသုံးယောက်၏သိုင်းပညာများကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တော့သည်။

ဓားသရဲသုံးယောက် မျက်နှာဖြူဖပ်ဖြူရောင် ဖြစ်သွားကြသည်။

ဝမ်းယောင် ထပ်မံတိုက်ခိုက်လာမည်ကို ကြောက်ရွံ့ကာ ဒရောသောပါး ထွက်ပြေးသွားကြလေတော့သည်။

ဝမ်းယောင် ပြုံးလိုက်သည်။

ရှောင်လင်ကျောင်းမှ ထွက်လာခဲ့ပြီး သူ၏ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း အများသူငါကို ဒုက္ခပေးနေသည့် ဓားသရဲသုံးယောက်အား ဆုံးမနိုင်လိုက်ပြီ မဟုတ်ပါလား။

“ထိုက်စန်းမြို့ကို ငါအရောက်သွားရမယ်”

ဝမ်းယောင် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

မြို့စားကြီးနှင့် အာဏာသားခေါင်းဆောင်မင်းဝေတို့သည် ကျားကြီးဝူရှောင်၏လက်ချက်ဖြင့် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ကြသည်။

ယခုမှ ရှောင်လင်ကျောင်းမှထွက်ကာ သိုင်းလောကသို့ ဆင်းလာခဲ့သည့်ဝမ်းယောင်ကား ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲကာ ဉာဏ်များလှသည့် ကျားကြီးဝူရှောင်ကို ရင်ဆိုင်နိုင်ပါမည်လော။

ဝမ်းယောင်က ကျားကြီးဝူရှောင်ရှိနေသည့် ထိုက်စန်းမြို့သို့ ဦးတည်သွားနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

ရှောင်လင်တောင်ဝှေး (ပ) ❖ ၆၁

ဂူရှောင်သည် အာဏာသားခေါင်းဆောင်မင်းဝေနှင့် မြို့စား
ဟောင်းတို့အား ကောင်းကောင်းကြီး ဒုက္ခပေးနိုင်ခဲ့သည်ကို အများ
သိကြသလို အမှောင်လောကသားများလည်း သိကြလေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျားကြီးဂူရှောင်သည် အမှောင်လောက၌
လည်း ပို၍သတင်းကြီးလာပြီး အရိုအသေပေးခံရသူဖြစ်လာလေ
သည်။

ထိုက်စန်းမြို့၌ ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းများဖြင့် စီးပွားဖြစ်နေရ
ကား အမှောင်လောကသားများ မျက်စိကျကာ ဂူရှောင်နှင့်ပူးပေါင်း
လာကြသည်။

ထိုက်စန်းမြို့၌ အခြေချကာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကို
ဘန်းပြလုပ်ကိုင်ပြီး နောက်ကွယ်၌ ဒုစရိုက်မှုများ လုပ်ကိုင်ကြတော့
သည်။

ကျားကြီးဂူရှောင်နှင့် မဟာမိတ်ဖွဲ့ကာ ထိုက်စန်းမြို့၌
အခြေချပြီး စီးပွားရှာကြသည့် အမှောင်လောကသားများတွင် ထိပ်
ပြောင်နှင့် မျက်မှေးတို့က ရှေ့ဆုံးမှနေရာယူထားလေသည်။

ထိပ်ပြောင်နှင့်မျက်မှေးတို့သည် ငွေကြေးအင်အားတောင့်
တင်းသကဲ့သို့ တပည့်တပန်း ပေါများသူများ ဖြစ်ကြလေသည်။

ထိပ်ပြောင်တို့သည် ထိုက်စန်းမြို့သို့ ရောက်ကာစက ကျား
ကြီးဂူရှောင်ကို လေးလေးစားစား ဆက်ဆံကြသည်။

အားကိုးအားထား ပြုကြသည်။

နောက်ပိုင်း ထိုက်စန်းမြို့၌ အခြေကျလာသောအခါ ဂူရှောင်

သတင်း

ထိုက်စန်းမြို့...။

ထိုက်စန်းမြို့သည် ယခင်ကထက်ပိုပြီး စည်ကားသိုက်
မြိုက်လာသည် ထင်ရလေသည်။

အမှန်တော့...

အပျော်ဂေဟာများ၊ လောင်းကစားပိုင်းများ ပို၍ပေါများ
လာပြီး စည်ကားသလိုနှင့် ဒုစရိုက်မှု ပိုမိုများပြားလာခြင်းဖြစ်လေ
သည်။

ထိုက်စန်းမြို့သို့ ရောက်ရှိလာသော မြို့စားအသစ်သည်
လည်း ကျားကြီးဂူရှောင်ကို မလွန်ဆန်နိုင်တော့ဘဲ ဂူရှောင်၏ခါးပိုက်
ထောင်ထဲ ရောက်နေရပြီဖြစ်သည်။

၆၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ကို ယခင်ကလို သိပ်ပြီးအမှုမထားကြတော့ချေ။

သို့ဖြင့်...

ဂူရှောင်နှင့် စီးပွားပြိုင်ဘက်များ မသိမသာဖြစ်လာခဲ့ကြ
လေတော့သည်။

ဒုစရိုက်သမားများ ကြီးစိုးလာကြခြင်းကြောင့် ထိုက်စန်းမြို့
သည် ဆူပွက်နေသော ငရဲအိုးကြီးနှင့် တဖြည်းဖြည်းတူလာလေ
တော့သည်။

ရှောင်လင်တောင်ဝေး (ပ) ❖ ၆၃

ဂူရှောင်က ကျောမိမြင့်သော ထိုင်ခုံကြီး၌ သက်တောင့်
သက်သာထိုင်ယင်း ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို အရသာခံကာ သောက်
နေ၏။

မြို့စားဟောင်းနှင့် အာဏာသားခေါင်းဆောင်မင်းဝေတို့
အား ဆုံးမလိုက်ပြီးတောက် ဂူရှောင်သည် ထိုက်စန်းမြို့၏ အရှင်
သခင်ပမာ ဖြစ်လာသည်။

ယခုမူ...

မောင်ထင်းက ပေါ့ပါးညင်သာသောခြေလှမ်းများဖြင့်
အခန်းတွင်းသို့ တိတ်ဆိတ်စွာ လှမ်းဝင်လာပြီးနောက် ဂူရှောင်နှင့်
မလှမ်းမကမ်း၌ ခြေလှမ်းရပ်ကာ ဦးညွှတ်လိုက်လေသည်။

ဂူရှောင်က...

“ဓားသရဲသုံးဖော်ဆီက မိန်းကလေးတွေ ရောက်မလာတာ
ကြာပြီ၊ သူတို့က ထိပ်ပြောင် မျက်မှေးတို့နဲ့ဆက်ဆံနေတယ်လို့ ယူဆ
ရတယ်၊ မင်း ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

မှန်ပေသည်။

ဂူရှောင် ဖွင့်လှစ်ထားသော အပျော်ဂေဟာများ၌ မိန်းက
လေးများ ရှိနေသော်လည်း နောက်ထပ် အသစ်များရောက်လာခြင်း
မရှိသည်မှာ အတော်ကြာသွားပြီဖြစ်သည်။

ထိပ်ပြောင်နှင့် မျက်မှေးတို့ကလည်း အပျော်ဂေဟာများ
ဖွင့်လှစ်ထားကြပြီး သူတို့၏ဂေဟာများ၌ မိန်းကလေးများ အဆက်

၆၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မပြတ်ရောက်လာနေကြသည်။

အပျော်ကြူးသူများသည် ဂူရှောင်ကို ကျောခိုင်းကာ ထိပ်ပြောင်နှင့်မျက်မှေးတို့ထံ ခြေဦးလှည့်နေကြပြီဖြစ်သည်။

ဂူရှောင်က...

“သူတို့ ထိုက်စန်းကိုရောက်လာကာစက ငါနဲ့စီးပွားဖြိုင်ဘက်သဘောမျိုး ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေရဘူးလို့ ကတိပေးခဲ့တယ်။ သူတို့ရဲ့ အပျော်ဂေဟာတွေကရတဲ့ အမြတ်ငွေတစ်ဝက်တိတိ ငါ့ကိုပေးဖို့သဘောတူခဲ့ကြတယ်။ ခုတော့ သူတို့က အရှုံးပေါ်နေလို့ဆိုပြီး ငါ့ကို ဖုတ်ပြားတစ်ချပ်မှ မပေးချင်ကြတော့ဘူး။ ထိပ်ပြောင်နဲ့ မျက်မှေးနှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး ထိုက်စန်းမြို့ကို ငါ့လက်ထဲကလူယူဖို့ကြံစည်နေကြတာ သေချာနေပြီ”

မောင်ထင်း ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ထိပ်ပြောင်နဲ့မျက်မှေးက ထိုက်စန်းမြို့ကို မက်မောနေကြတာ မှန်ပါတယ်။ ဆရာကို တစ်ချိန်ချိန် အကောက်ကြံကြမှာလည်း သေချာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဓားသရဲသုံးဖော်က သူတို့နဲ့ပြောင်းပြီး ဆက်ဆံတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

ဂူရှောင်က...

“ဒါဖြင့် သူတို့က ဘာကြောင့် မိန်းကလေးတွေ ပို့မပေးကြတော့တာလဲ”

ထိုသို့ပြောသင်း တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလိုက်ဟန်ဖြင့်...

“အင်း...ကိုးစုနယ်သခင်ကြီးဆိုတဲ့လူတစ်ယောက်လည်း

ရှောင်လင်တောင်ဝေး (ပ) ❖ ၆၅

ခေါင်းထောင်လာနေတယ်။ သူ့လူတွေနဲ့ ဖြိုင်ဘက်လိုဖြစ်နေတော့ ဓားသရဲသုံးဖော် အလုပ်လုပ်ရတာ သိပ်ပြီး အဆင်မပြေဘူးလို့လည်း ကြားမိသေးတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့က မိန်းကလေးတွေ ဘာကြောင့်ပို့မပေးကြတာလဲဆိုတာ ငါသိချင်တယ်”

မောင်ထင်းက...

“ဓားသရဲသုံးဖော်ဟာ ထိပ်ပြောင်၊ မျက်မှေးတို့နဲ့ ဆက်သွယ်နေတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုးစုနယ်သခင်ကြီးကြောင့်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ဟာ အယဉ်လို ထင်တိုင်းကျနိုင်အောင် သိုင်းပညာ မရှိတော့လို့ပါ”

“ဘယ်လို”

ဂူရှောင် မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

မောင်ထင်းက....

“ဓားသရဲသုံးဖော်ဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ တိုက်ခိုက်ခံလိုက်ရတာကြောင့် သိုင်းပညာပျက်စီးဆုံးရှုံးသွားပါပြီ ဆရာ”

ဂူရှောင် အံ့သြသွားလေသည်။

“ဓားသရဲသုံးဖော်ဟာ ခေတ်လူတွေ မဟုတ်ဘူးနော်။ သူတို့ကိုသိုင်းပညာ ဆုံးရှုံးအောင် တိုက်ခိုက်ဖို့ဆိုတာ လွယ်တဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သူကများ တိုက်ခိုက်သွားတာလဲ၊ ပြောပါဦး”

“နဂါးတောင်ဝေးသိုင်းသမားလို့ ပြောပါတယ် ဆရာ”

ဂူရှောင် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“နဂါးတောင်ဝေးသိုင်းသမား ဟုတ်လား၊ တစ်ခါမှလည်း

၆၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မကြားဖူးပါလား”

“ကျုပ်လည်း မကြားဖူးပါဘူးဆရာ၊ ဒါပေမယ့် သူဟာ ထိုက်စန်းမြို့ဘက်ကို ဦးတည်လာနေတယ်လို့ ဓားသရဲသုံးဖော်က သတင်းပို့ထားပါတယ်”

ဂူရှောင် ငြိမ်ကျသွားလေသည်။

ထိပ်ပြောင်နှင့်မျက်မှေးသည် မြိုင်ဘက်များဖြစ်လာကြသကဲ့သို့ နဂါးတောင်ရှေးသိုင်းသမားဆိုသူလည်း ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။

မကောင်းသူပယ် ကောင်းသူကယ်အဖြူရောင်သိုင်းသမား တစ်ယောက် ရောက်လာမည်ဆိုသည်မှာ ဒုစရိုက်သမားများအတွက် ကောင်းသောသတင်း မဟုတ်ပါချေ။

ဂူရှောင်က အတန်ကြာ တွေးတောစဉ်းစားပြီးမှ မောင်ထင်းကိုပြောလိုက်သည်။

“ထိပ်ပြောင်နှင့်မျက်မှေးကို ဓားသရဲသုံးဖော်နဲ့ နဂါးတောင်ရှေးသိုင်းသမားအကြောင်း ခုချက်ချင်းသွားပြောပြလိုက်ပါ”

“ကောင်းပါပြီဆရာ”

မောင်ထင်းသည် ဦးညွှတ်ပြီး ထွက်သွားလေတော့သည်။

မသူတော်ဟူသည်

ရေကန်ကြီးနံဘေး၌ အရိပ်ကောင်းသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိနေသည်။

ထိုသစ်ပင်ကြီး၏ အရိပ်အောက်၌ စားပွဲတစ်လုံးချကာ လူနှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေကြသည်။

ရုတ်တရက်ဆိုလျှင် ရေကန်နံဘေး၌ အနားယူအပန်းဖြေနေကြသည် ထင်ရမည်ဖြစ်သည်။

သို့သော် ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ အနားယူ အပန်းဖြေနေကြခြင်း မဟုတ်ပါ။

အရေးကြီးသောကိစ္စတစ်ခုကို နှစ်ကိုယ်ကြား တိုင်ပင်ဆွေးနွေးနေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

၆၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ ထိုက်စန်းမြို့၌ တစ်စထက်တစ်စ ဩဇာကြီးထွားလာနေသော ဒုစရိုက်ရာဇာကြီးများဖြစ်သည့် ထိပ်ပြောင် နှင့်မျက်မှေးတို့ဖြစ်လေသည်။

နာမည်နှင့်လိုက်အောင် တစ်ယောက်က ဝေဖိုင်ဖိုင်ထိပ်ပြောင်ကြီး၊ တစ်ယောက်က ပိန်ပိန်သေးသေး မျက်စိမှေးသူဖြစ်လေသည်။

ကျားကြီးဝူရှောင်နှင့်အပြိုင် ဒုစရိုက်ရာဇာကြီးများအဖြစ် နေရာယူလာသော ထိပ်ပြောင်နှင့် မျက်မှေးက လူကြီးလူကောင်းစီးပွားရေးသမားများအသွင် ဝတ်ဆင်ထားကြလေသည်။

ထိပ်ပြောင်က...

“ဓားသရဲသုံးဖော်ကို ဆုံးမလိုက်တဲ့ မကောင်းသူပယ်ကောင်းသူကယ် နဂါးတောင်ပွေးသိုင်းသမားက ထိုက်စန်းမြို့ကို ဦးတည်လာနေလို့ သတိထားကြဖို့ ကျားကြီးက သတင်းပေးတာကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုသဘောရသလဲ၊ ပြောပါဦး”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

မျက်မှေးက...

“သတိပေးတော့လည်း သတိထားရတာပေါ့ဗျာ၊ ကျားကြီးတောင် သတိထားရတယ်ဆိုတော့ ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောထားလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါလဲ၊ မဟုတ်လားဗျာ”

ထိပ်ပြောင် ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျားကြီးက ကျုပ်တို့ရဲ့ဥစ္စာနေကို သူစိတ်တိုင်းကျခြယ်

ရှောင်လင်တောင်ပွေး (ပ) ❖ ၆၉

လှယ်ခွင့်ရမယ်ထင်ပြီး ကျုပ်တို့ကို လက်ခံခဲ့တာ၊ ခုတော့ ပြိုင်ဘက်တွေလိုဖြစ်လာတော့ အတော်ကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာ၊ နဂါးတောင်ပွေးသိုင်းသမားဆိုတာ သူဖန်တီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခု မဟုတ်ဘူးလို့ ဘယ်သူပြောနိုင်မှာလဲ”

မျက်မှေးက...

“ကျုပ် စုံစမ်းလိုက်မယ်၊ အပြင်မှာ နဂါးတောင်ပွေးသိုင်းသမားဆိုတာ တကယ်မရှိဘူးဆိုယင် ကျားကြီးက ကျုပ်တို့ကို ဒုက္ခပေးဖို့ခြေလှမ်းပြင်လိုက်တယ်ဆိုတာ ပေါ်ပေါက်လာမှာပဲ”

ထိပ်ပြောင်က...

“ဒါဆို ကျုပ်တို့လည်း မှုစရာမလိုပါဘူးလေ၊ ကျားကြီး ဒုက္ခပေးလာမှာကို နားလည်ထားလို့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားကြတာပဲ မဟုတ်လား”

မှန်ပေသည်။

ထိပ်ပြောင်နှင့် မျက်မှေးတို့သည်လည်း အမှောင်လောက၌ ကျင်လည်ကျက်စား နေကြသူများပီပီ အခြေအနေကို ကောင်းစွာ နားလည်သဘောပေါက်ထားကြလေသည်။

ပြိုင်ဘက်ဖြစ်လာသည်နှင့် ရန်သူဖြစ်သွားတတ်သည် မဟုတ်ပါလား။

သူတို့နှစ်ယောက် ပေါင်းလိုက်လျှင် ကျားကြီးအား မှုစရာမလိုအောင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားခဲ့ကြသည်။

အကယ်၍ ပြိုင်ဘက်ရန်သူဖြစ်မလာသည့် တိုင်အောင်

၇၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

တစ်ချိန်ချိန်၌ ကျားကြီးအား ဖယ်ရှားကာ ထိုက်စန်းမြို့ကို လက်ဝါး
ကြီးအုပ်ရန် ထိပ်ပြောင်နှင့် မျက်မှေးတို့ကြံစည်ထားကြပြီးဖြစ်လေ
သည်။

မျက်မှေးက...

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ နဂါးတောင်ဝှေးသိုင်းသမားဆိုတာ
တကယ်ရှိနေတယ်ဆိုယင်ကောဗျာ”

ထိပ်ပြောင်က...

“ဒါဆိုလည်း လွယ်ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့က နဂါးတောင်ဝှေး
သိုင်းသမားကို လက်ဦးအောင် ဆက်သွယ်ပြီး ကျားကြီးနဲ့ထိပ်တိုက်
ရင်ဆိုင်ဖြစ်အောင် ဖန်တီးပေးလိုက်ကြတာပေါ့ဗျာ”

“ကောင်းလိုက်တဲ့အကြံ”

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား သဘောကျစွာဖြင့် တဟား
ဟား ရယ်မောလိုက်ကြလေတော့သည်။

ထိပ်ပြောင်နှင့်မျက်မှေးတို့အား အသုံးချမည်ဟူသောအကြံ
ဖြင့်ထိုက်စန်းမြို့၌ လက်ခံမိခဲ့သော ကျားကြီးဂူရှောင်မှာ နောက်
ကျောစားထိုးခံရမည့်အခြေအနေ ရှိနေသကဲ့သို့ မကောင်းသူပယ်
ကောင်းသူကယ် နဂါးတောင်ဝှေးသိုင်းသမား ရောက်လာလျှင်လည်း
ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ရတော့မည် ဖြစ်လေသည်။

အမြဲတမ်းကံကောင်းနေခဲ့သော ကျားကြီးမှာ ယခုတစ်ကြိမ်
ကံဆိုးတော့မည် ထင်ရလေတော့သည်။

ရှောင်လင်တောင်ဝှေး (ပ) ❖ ၇၁

ထိုက်စန်းမြို့သို့ဦးတည်နေသော လမ်းမကြီးအတိုင်း ကျော
ပိုးအိပ်တစ်လုံး၊ တောင်ဝှေးတစ်ချောင်းကိုင်ထားပြီး ခမောက်ဆောင်း
ထားသူတစ်ယောက် ခရီးနှင့်နေသည်။

ရှောင်လင်နဂါးတောင်ဝှေးသိုင်းသမားဝမ်းယောင်ဖြစ်လေ
သည်။

ဝမ်းယောင်က ဓားသရဲသုံးယောက်အား ဆုံးမပြီးနောက်
ကျားကြီးဂူရှောင်ကို ဆုံးမရန် ထိုက်စန်းမြို့သို့ဦးတည်ခရီးနှင့်နေခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

ရုတ်တရက် လမ်းပေါ်၌ လူသုံးယောက် ထွက်ပေါ်လာကာ
လမ်းပိတ်ထားလိုက်ကြလေသည်။

ဝမ်းယောင် ခြေလှမ်းရပ်လိုက်သည်။

လမ်းပိတ်ထားသူသုံးယောက်အား အကဲခတ်လိုက်သည်။

ထိုလူသုံးယောက်စလုံး လက်နက်လုံးဝ မပါကြချေ။

ရန်ပြုမည့်အသွင်လည်း မရှိပါ။

ဝမ်းယောင် မေးလိုက်သည်။

“ဘာကြောင့်များ ကျုပ်ကို လမ်းပိတ်ထားကြတာလဲဗျာ”

တစ်ယောက်က ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်လာပြီး ဝမ်းယောင်ကို
ဦးညွှတ်လိုက်လေသည်။

“ကျုပ်က ဖူရှန်ပါ၊ ထိုက်စန်းမြို့ကပါ၊ ကျုပ်တို့မြို့ကို နဂါး
တောင်ဝှေးဘွဲ့ထူးခံနယ်လှည့်သိုင်းသမားတစ်ယောက် ဦးတည်လာ
နေတယ်ဆိုတဲ့သတင်းကြားလို့ လာပြီးကြိုဆိုတာပါဗျာ”

၇၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဝမ်းယောင် အံ့သြသွားလေသည်။

“ထိုက်စန်းမြို့ကိုတောင် မရောက်သေးဘူး၊ ငါ့ရဲ့သတင်းကို ရနေကြပြီ၊ ကျားကြီးဂူရှောင်ဟာ အဆက်အသွယ်ကောင်းတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲကိုး”

ဓားသရဲသုံးယောက်မှတစ်ဆင့် သူ၏အကြောင်း သတင်းရသွားခြင်းဖြစ်မည်ဟုလည်း နားလည်လိုက်လေသည်။

ဖူရှန်ဆိုသူအား အကဲခတ်ယင်း...

“ကျုပ်က ဝမ်းယောင်ပါ ကျုပ်ကိုလာပြီး ကြိုဆိုတာ အကြောင်းကိစ္စရှိမယ်ထင်ပါတယ်”

ဟုစူးစမ်းလိုက်လေသည်။

ဖူရှန်က...

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ထိုက်စန်းမှာက ဒုစရိုက်သမားလူဆိုးလူမိုက်တွေ သောင်းကျန်းနေတာကြောင့် မိတ်ဆွေကိုလာပြီး သတိပေးတာပါဗျာ၊ မိတ်ဆွေဟာ မကောင်းသူပဲ ကောင်းသူကယ်နေတဲ့လူတစ်ယောက်ဖြစ်တာကြောင့် သူတို့က ရန်သူလိုသဘောထားပြီး ရန်ပြုကြမှာသေချာပါတယ်၊ အဆိုးဆုံးကတော့ ကျားကြီးဂူရှောင်ပါ၊ သူက မိတ်ဆွေရောက်လာတာနဲ့ ဆုံးမမယ်လို့ ကြိုးဝါးနေပါတယ်”

ဝမ်းယောင် ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကလည်း ကျားကြီးဂူရှောင်ကို ဆုံးမဖို့ ထိုက်စန်းကို သွားနေတာပါဗျာ”

ဖူရှန်က...

ရှောင်လင်တောင်ဝှေး (၁) ❖ ၇၃

“မိတ်ဆွေလေး ကျားကြီးဂူရှောင်ဟာ အတော် ကြောက်စရာကောင်းတယ်နော်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ် မကြောက်ပါဘူး”

“ဒါဆို မိတ်ဆွေလေးက သူ့ကိုဆုံးမနိုင်မှာ သေချာတယ်ပေါ့”

“သေချာပါတယ်ဗျာ”

“အို...ဝမ်းသာစရာ ကောင်းလိုက်တာဗျာ”

ဖူရှန် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားလေသည်။

“မိတ်ဆွေလေးကသာ ကျားကြီးဂူရှောင်ကို ဆုံးမနိုင်ယင်လူတွေအားလုံး ဝမ်းသာကြမှာပဲဗျ”

“မိတ်ချပါ ကျုပ်က သူ့ကိုဆုံးမလိုက်မှာပါ”

ဖူရှန်က...

“မိတ်ဆွေလေး အပြောလွယ်သလောက် အလုပ်ခက်တယ်နော်၊ ကျားကြီးဂူရှောင်ဟာ သိုင်းပညာတော်သလို တပည့်တပန်းလည်းပေါများတယ်၊ သတိတော့ထားမှ ဖြစ်မယ်နော်”

“ကျုပ်အတွက် ဘာမှမပူပါနဲ့ဗျာ”

ဝမ်းယောင်က ကိုယ့်ကိုကိုယ် ယုံကြည်စိတ်ချစွာပြောလေသည်။ ဖူရှန်က အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ အလွန်အရေးကြီးသည့်အသွင်သဏ္ဌာန်မျိုးဖြင့်...

“သည်လိုဆိုယင် မိတ်ဆွေလေးကို အကြံတစ်ခုပေးချင်မယ်တယ်”

“ပြောပါဗျာ”

“ကျားကြီးဂူရှောင်မှာ ထူးခြားတဲ့အကျင့်တစ်ခုရှိတယ်။ သူဟာ လကွယ်ညရောက်တိုင်း မြို့စွန်က နတ်ကွန်းကိုသွားပြီး အမွှေးတိုင် ဖယောင်းတိုင်ထွန်းလေ့ရှိတယ်။ သည်အချိန်မှာ သူ့ဘေးနားမှာ မောင်ထင်းဆိုတဲ့ သက်တော်စောင့်တစ်ယောက်ကလွဲပြီး တခြားတပည့်တပန်းပါလေ့မရှိဘူး။ အဲသည်အချိန်မှာ သူ့ကိုရင်ဆိုင်ကာ အကောင်းဆုံးပဲ”

ဝမ်းယောင် တွေဝေသွားလေသည်။

“သည်လူက ဘာသဘောနဲ့ သည်လိုပြောနေတာလဲ၊ ငါ့ကို စေတနာနဲ့ကူညီချင်တာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ထောင်ချောက်ဆင်နေတာလား”

ဟုလည်း တွေးလိုက်မိလေသည်။

သို့တိုင်...

“ခုလိုအကြံပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ကံကျွပ်ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး ထိုက်စန်းကိုရောက်မှ ပြန်တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

ဟု နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ဖုရှန်တို့ကလည်း တားဆီးခြင်းမပြုကြတော့ချေ။

ဝမ်းယောင်၏ကျောပြင်ကို ကျေနပ်စွာကြည့်ယင်း နေရစ်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

ကျားစေဦးလဲ

ကျားကြီးဂူရှောင်က မောင်ထင်းကို စိုက်ကြည့်နေ၏။

မောင်ထင်းက...

“ရှောင်လင်နဂါးတောင်ငွေသိုင်းသမားဝမ်းယောင်ဟာ ထိုက်စန်းမြို့ကိုရောက်လာပြီလို့ သိရပါတယ်။ သူ့ကို ထိပ်ပြောင်နဲ့မျက်မှေးတို့ရဲ့လူ ဖုရှန်က သွားတွေ့တယ်လို့ သိရပါတယ်ဆရာ”
ဂူရှောင် ပြုံးလိုက်သည်။

“ထိပ်ပြောင်တို့က ဖုရှန်ကိုလွှတ်ပြီး ငါ့ကို ဘယ်လိုဆုံးမရမယ်ဆိုတာ နဂါးတောင်ငွေသိုင်းသမားကို သွားပြီး သတင်းပေးခိုင်းတာဖြစ်မှာပေါ့”

မောင်ထင်းက...

၇၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ထိပ်ပြောင်နဲ့ မျက်မှေးတို့ ခုတလော အတော်ကလေး လှုပ်ရှားနေကြပါတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ချင်း တွေ့ဆုံခဲ့တာ သုံးလေး ကြိမ်မကတော့ပါဘူး။”

“ဒါပေါ့ သူတို့က နဂါးတောင်ဝေးသိုင်းသမားကို အသုံးပြုပြီး ငါ့ကို ဒုက္ခပေးဖို့ ကြံစည်နေကြတာပေါ့။ ကဲ ငါမေးမယ်၊ တစ်ယောက် ယောက်က ငါ့ကိုလုပ်ကြံချင်တယ်ဆိုယင် ဘယ်လိုကြိုးစားမလဲ၊ အကောင်းဆုံး ဖြစ်နိုင်မယ့်နည်းလမ်းကို မင်းရွေးကြည့်စမ်းပါ”

ဂူရှောင်၏စကားကြောင့် မောင်ထင်း ငြိမ်ကျသွားလေသည်။

ဂူရှောင်သည် အကြောင်းမရှိဘဲ မေးမည်မဟုတ်ကြောင်း နားလည်ထားသဖြင့် အဖြေကို သေသေချာချာ တွေးတောစဉ်းစား လိုက်လေသည်။

ဂူရှောင်က...

“မင်း တွေးလို့ရသလား”

ဟုမေးသည်။

မောင်ထင်းက...

“လကွယ်ည နတ်ကွန်းကိုသွားတဲ့အချိန်ဟာ လုပ်ကြံလို့အ ကောင်းဆုံးပါပဲ”

ဟု ဖြေလိုက်လေသည်။

ဂူရှောင် ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဒါပေါ့ ကျန်တဲ့အချိန်တွေမှာ ငါ့ကိုလုပ်ကြံဖို့လွယ်မှမလွယ်

ရှောင်လင်တောင်ဝေး (ပ) ❖ ၇၇

တာ၊ ကဲ သည်ကနေညဟာ လကွယ်ညပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

“ထိပ်ပြောင်နဲ့မျက်မှေးက ငါ့ကို အကောက်ကြံနေကြပြီ၊ နဂါးတောင်ဝေးသိုင်းသမားလည်း ရောက်လာပြီ၊ သည်တော့ ငါက နတ်ကွန်းကို သွားသင့်သလား၊ မသွားသင့်ဘူးလား”

မောင်ထင်းက စဉ်းစားခြင်းပင် မပြုဘဲ ပြောလိုက်သည်။

“လုံးဝ မသွားသင့်ပါဘူးဆရာ”

ဂူရှောင်က...

“ငါက သွားမယ်ဆိုယင်ကော”

“ဗျာ”

မမျှော်လင့်သောစကားကြောင့် မောင်ထင်း ကြောင်အမ်း အမ်းဖြစ်သွားလေသည်။

ဂူရှောင်က...

“ငါသွားမယ်ဆိုယင်ကော”

မောင်ထင်းက...

“သည်လိုဆိုယင်တော့ ကျွန်တော်တို့လူတွေကိုပါ ခေါ် သွားတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ ဆရာ”

ဂူရှောင် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ငါက ခေါ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဗျာ”

“ခုချိန်မှာ မင်းကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ ငါမယုံနိုင်တော့ဘူး”

၇၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မောင်ထင်း ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

ဂူရှောင်က...

“ငါက ကျားကြီးဂူရှောင်ပါ။ ဘယ်သူ့ကိုကြောက်နေရမှာလဲ၊
ထိပ်ပြောင်၊ မျက်မှေးနဲ့ နဂါးတောင်ဝှေးသိုင်းသမားတို့ သုံးယောက်
စလုံးကို ဆုံးမလိုက်မယ်”

“မောင်ထင်း”

“ဟုတ်ကဲ့ အမိန့်ရှိပါဆရာ”

“မင်း ငါနဲ့လိုက်ရဲတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ လိုက်ရဲပါတယ်ဆရာ”

“ဒါဖြင့် သည်ည နတ်ကွန်းကိုသွားဖို့ ပြင်ဆင်ထားလိုက်ပေ
တော့”

ဂူရှောင် လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်လျှင် မောင်ထင်းလည်း ဦး
ညွှတ်ပြီးထွက်သွားလေတော့သည်။

ရှောင်လင်တောင်ဝှေး (ပ) ❖ ၇၉

လကွယ်ညဖြစ်၍ လဝန်းထွက်ပေါ်လာခြင်းမရှိဘဲ ဝန်းကျင်
တစ်ခုလုံး မှောင်မိုက်နေ၏။

ကောင်းကင်ပေါ်၌ ကြယ်ကလေးများရှိနေသည့်တိုင် မှုန်ဝါး
ဝါးအလင်းရောင်လေးကိုသာ ပေးစွမ်းနိုင်ခဲ့လေသည်။

သို့သော်...

မြို့စွန် နတ်ကွန်း၌မူ မီးရောင်ထိန်ထိန်လင်းနေ၏။

ဂူရှောင်သည် နတ်ကွန်းသို့ရောက်ရှိလာပြီး ဖယောင်းတိုင်
တစ်ရာကျော် ထွန်းညှိထားလိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ဂူရှောင်သည် ကိုယ့်မိဘ မည်သူမည်ဝါဖြစ်မှန်းပင် မသိခဲ့
ရသော တစ်ကောင်ကြွက်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သူ့အား လူဆိုးကြီးတစ်ယောက်က မွေးစားပြီး သိုင်းပညာ
သင်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

လူဆိုးကြီးထံမှ မကောင်းမှုမှန်သမျှကို အမွေရခဲ့သလို
လူဆိုးကြီးက နတ်များကိုးကွယ်သူဖြစ်၍လည်း ဂူရှောင်မှာ နတ်ကိုး
ကွယ်သူဖြစ်လာခဲ့ရလေသည်။

ဂူရှောင်သည် လကွယ်ညရောက်တိုင်း နတ်ကွန်းသို့လာ
ောက်ကာ ပူဇော်ပသခြင်းဖြင့် သူ၏အလုပ်အကိုင် အကြံအစည်
မှန်သမျှ ပြည့်ဝအောင်မြင်သည်ဟု ယုံကြည်ထားသူလည်းဖြစ်လေ
သည်။

ဂူရှောင်က နတ်ကွန်းထဲ ဝင်ရောက်ပူဇော်ကန်တော့နေ၏။

မောင်ထင်းက နတ်ကွန်းအပြင်ဘက်၌ သတိဝီရိယဖြစ်

၈၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

စောင့်ကြပ်နေ၏။

ယနေ့ညတွင် တိုက်ပွဲကြီးတစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မည်ဟု
နားလည်ထားသည် မဟုတ်ပါလား။

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားလေသည်။

ညဉ့်နက်သည်ထက် နက်လာသည်။

ညလေများလည်း တိုက်ခတ်လာသဖြင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး
အေးစိမ့်လာလေသည်။

ဝူရှောင်က နတ်ရုပ်ထုများရှေ့မှောက်၌ ဒူးထောက်ကာ
ဂါထာမန္တရားများ ရွတ်ဆိုနေ၏။

သူ၏အသံသည် အစတွင် တိုးတိုးညှင်းညှင်းဖြစ်သော်
လည်း နောက်ပိုင်း၌ တဖြည်းဖြည်း ကျယ်လောင်လာလေသည်။

ရုတ်တရက်...

“ခိုး”

ညဉ့်ငှက်တစ်ကောင်က စူးစူးရှရှ အော်မြည်ကာ နတ်ကွန်း
ပေါ်မှဖြတ်ကျော် ပျံသန်းသွားလေသည်။

မောင်ထင်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည်။

“ထို့..မကောင်းဆိုးဝါးငှက်”

ဟုလည်း ကျိန်ဆဲလိုက်လေသည်။

ညဉ့်ငှက် ပျံသန်းသွားရာသို့ လိုက်ကြည့်လိုက်ချိန်မှာပင် လူ
ရိပ်တစ်ခုက သူ၏နောက်ကျောဘက်သို့ တိတ်တဆိတ်ရောက်ရှိလာ
လေသည်။

ရှောင်လင်တောင်ဝှေး (ပ) ❖ ၈၁

မောင်ထင်း ပိုပြီး ထိတ်လန့်သွားသည်။

ကပ္ပာကယာ နောက်လှည့်ကြည့်ရန် ကြိုးစားလိုက်သော်
လည်း နောက်ကျသွားပြီဖြစ်ပါသည်။

လူတစ်ယောက်သည် သူ့အား နောက်ကျောဘက်မှ ချုပ်
ကိုင်ထားလိုက်သည်။

ထိုလူ၏လက်ထဲ၌ ဓားတစ်ချောင်းကိုင်ထားပြီး ဓားဦးဖြင့်
မောင်ထင်း၏နံကြားကို ထိုးသွင်းလိုက်လေသည်။

ပြင်းထန်သော နာကျင်မှုဝေဒနာကြောင့် မောင်ထင်းအော်
ဟစ်ခြင်းမပြုနိုင်ဘဲ အသက်ပျောက်သွားလေတော့သည်။

မောင်ထင်း မြေပေါ်ပုံကျသွားသည့်အချိန်လေးမှာပင် လူ
တစ်ယောက် ထပ်မံရောက်ရှိလာလေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် မောင်ထင်း၏အလောင်းကို သယ်
ထုတ်သွားကြလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် နတ်ကွန်းထဲမှ ရွတ်ဖတ်သံများပျောက်
ကွယ်သွားလေသည်။

“ဟူး”

အဝတ်အစားလေတိုးသံနှင့်အတူ လူရိပ်တစ်ခု ခုန်ထွက်လာ
သည်။

ကျားကြီးဝူရှောင် ခုန်ထွက်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဝူရှောင်သည် လေထဲပျံဝဲကာ မောင်ထင်း၏အလောင်းကို
သယ်ဆောင်သွားသူ နှစ်ယောက်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

၈၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဟင်”

မောင်ထင်းအား လုပ်ကြံသူနှစ်ယောက် ရင်ထိတ်သွားပြီး ကဗျာကယံ နောက်ဆုတ်ရန်ကြိုးစားလိုက်ကြသော်လည်း နောက်ကျသွားပြီဖြစ်သည်။

ဂူရှောင်က လက်ဝါးနှစ်ဘက်ကို ဆန့်ထုတ်လိုက်လျှင်...

“ဝုန်း...ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သောအသံများနှင့်အတူ ထိုလူနှစ်ယောက် အဝေးသို့လွင့်စဉ်ကာ မြေပေါ်လဲကျသွားကြလေတော့သည်။

ဂူရှောင်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်သည်။

“မျက်မှေးနဲ့ထိပ်ပြောင်...ခင်ဗျားတို့ ဘာကြောင့်...ထွက်မလာကြသေးတာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ တိတ်ဆိတ်နေသော ဝန်းကျင်တွင် သူ၏အသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ကျယ်လောင်သော ရယ်မောသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အမှောင်ရိပ်ထဲမှလူတစ်စု ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ထိပ်ပြောင်နှင့် မျက်မှေးတို့ ဦးဆောင်လာကြခြင်းဖြစ်လေ

သည်။

သူတို့သည် ဂူရှောင်ကို ချက်ချင်းဝိုင်းရံထားလိုက်ကြလေ

သည်။

ရှောင်လင်တောင်ဝှေး (ပ) ❖ ၈၃

ဂူရှောင်က...

“မင်းတို့နှစ်ယောက်က ငါ့ကို ဖယ်ရှားပြီး ထိုက်စန်းကို အပိုင်စီးချင်နေကြတာပဲ မဟုတ်လား”

ထိပ်ပြောင်က...

“ဒါတွေ အသာထားပါ ခင်ဗျားကို ဆုံးမမယ့်လူတစ်ယောက် ရောက်လာနေပြီ။ ခင်ဗျား ထင်တိုင်းကျဲလို့မရတော့ဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့ ဒုစရိုက်မှုတွေအားလုံးကို ရှောင်လင်နဂါးတောင်ဝှေးသိုင်းသမားက အဆုံးသတ်ပေးလို့မယ်”

မျက်မှေးက...

“ကျုပ်တို့ကလည်း မကောင်းမှုတွေကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပါ့မယ်။ ခင်ဗျားကို ဆုံးမပေးပါလို့ ကတိပြုပြီး နဂါးတောင်ဝှေးသိုင်းသမားကို အကူအညီတောင်းခဲ့ကြတာ။ သူက ဘယ်သူ့မျက်နှာကိုမှ ထောက်ထားတာမဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားကိုသာမကဘဲ ကျုပ်တို့ကိုလည်း ဆုံးမဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသား။ ခင်ဗျားထက်အယင် ကျုပ်တို့ကို လာတွေ့တာ၊ ကျုပ်တို့က မကောင်းမှုတွေကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပါ့မယ်လို့ ကတိပေးလိုက်လို့ ချမ်းသာပေးခဲ့တာဗျ”

ဟု ဝင်ပြောလေသည်။

ဂူရှောင် နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“မင်းတို့ ဘာတွေဉာဏ်များမလို့လဲ။ နဂါးတောင်ဝှေးသိုင်းသမားကို လှည့်စားပြီး ကျုပ်ကို ဒုက္ခပေးချင်ကြတာ မဟုတ်လား။ နဂါးတောင်ဝှေးသိုင်းသမားဟာ မင်းတို့စကားကို ယုံကြည်တယ်ဆို

၈၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ယင်တော့ သူ့လောက်ညံ့ဖျင်းတဲ့လူ လောကပေါ်မှာ ရှိတော့မှာမ
ဟုတ်ဘူး”

ထိပ်ပြောင်က...

“ကျားကြီး...အပိုတွေပြောမနေနဲ့၊ ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား အ
ဆုံးစီရင်လိုက်ပါ။ ဒါမှမဟုတ်ယင် နဂါးတောင်ဝှေးသိုင်းသမားက ခင်
ဗျားကို ဆုံးမလိမ့်မယ်”

ဂူရှောင်က စိန်ခေါ်လိုက်လေသည်။

“ကဲ...မင်းတို့ နဂါးတောင်ဝှေးသိုင်းသမား ဘယ်မှာလဲ၊ ခေါ်
လိုက်စမ်းပါ။ ကျားကြီးဟာ ဘယ်လိုလူစားမျိုးလဲဆိုတာ သူသိသွား
စေရမယ်”

သူ၏စကားအဆုံးတွင်...

“ကျုပ် သည်မှာ ရှိပါတယ်ဗျာ”

စကားသံနှင့်အတူ အမှောင်ရိပ်ထဲမှ လူတစ်ယောက် လှမ်း
ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

နယ်လှည့်တရားပြသမားကဲ့သို့၊ ဝတ်ဆင်ထားသော
ဝမ်းယောင်ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းယောင်အား ကျားကြီးဂူရှောင်က ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး
အကဲခတ်လိုက်လေသည်။

ပြီးလျှင်...

“မင်းက ရှောင်လင်ကျောင်းကို ပြန်သွားတာ အကောင်းဆုံး
ဖြစ်မယ်”

ရှောင်လင်တောင်ဝှေး (ပ) ❖ ၈၅

ဟုပြောလိုက်သည်။

ဝမ်းယောင် ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်က မကောင်းသူပယ် ကောင်းသူကယ်ဖို့ ရှောင်လင်
ကျောင်းကထွက်ပြီး သိုင်းလောကထဲ ဆင်းလာခဲ့တာပါဗျာ”

ဂူရှောင်က...

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ်တို့ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောနေစရာ
မလိုတော့ပါဘူး၊ ကဲ သတိထားပါ”

သူ၏ကျားလက်ဝါးဆိုင်းကို ထုတ်ဖော်ကာ စတင်တိုက်ခိုက်
လိုက်လေသည်။

ဝမ်းယောင်၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်သွားလေ
သည်။

သူ၏လက်တစ်ဘက် အပေါ်မြှောက်တက်သွား၏။

သူ၏နဂါးတောင်ဝှေးကို အသုံးပြုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျားကြီးဂူရှောင်မှာ သတင်းကြီးနေသည့်လူဆိုးကြီးတစ်ဦး
ဖြစ်ရာ မပေါ့ဆဝံ့ဘဲ သတိကြီးစွာထားကာ ရင်ဆိုင်လိုက်ခြင်းဖြစ်လေ
သည်။

ထိပ်ပြောင်နှင့် မျက်မှေးတို့ကလည်း အခွင့်အရေးရသည်နှင့်
ဂူရှောင်အား ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်ထားလိုက်ကြလေ
သည်။

သို့သော် ထိပ်ပြောင်တို့ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်စရာ မလိုအပ်
ခဲ့ပါချေ။

၈၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဝမ်းယောင်နှင့်ဂူရှောင်တို့ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်လိုက်ကြပြီး
သိုင်းဆယ်ကွက်မပြည့်မီ...

“အား”

ရှူးရှသောအော်ဟစ်သံနှင့်အတူ ဂူရှောင် ရှုံးနိမ့်သွားခြင်း
ကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

တိုက်ပွဲသည် အံ့သြစရာကောင်းအောင် လျင်မြန်စွာပြီးဆုံး
သွားခဲ့လေသည်။

ဂူရှောင် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

“မင်း”

ဝမ်းယောင်က...

“ခင်ဗျား ဆက်ပြီးဆိုးသွမ်းခိုက်မဲလို့ မရအောင် သိုင်းပညာ
ကိုဖျက်ဆီးလိုက်ရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ”

သူ၏နဂါးတောင်ဝှေးထိပ်ဖျားဖြင့် ဂူရှောင်၏အဓိကကျ
သောသွေးကြောများကို ဖျက်ဆီးကာ သိုင်းပညာဆုံးရှုံးသွားစေခဲ့ခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

ဂူရှောင် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ထိပ်ပြောင်နှင့် မျက်မှေးတို့ဘက်သို့လှည့်ကာ မေးလိုက်
လေသည်။

ရှောင်လင်တောင်ဝှေး (ပ) ❖ ၈၇

“ကျုပ်ကို အကောက်ကြံမယ်ဆိုတာ သိထားလျက်နဲ့ ကျုပ်
က မောင်ထင်းကိုပဲခေါ်ပြီး လာဝံ့တာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ မင်းတို့
သိကြသလား”

ထိပ်ပြောင်နှင့်မျက်မှေးတို့ အချင်းချင်းကြည့်လိုက်ကြ၏။

ဂူရှောင်က...

“ကျုပ်က မြို့စားကြီးကိုလာခဲ့ဖို့ ခေါ်ထားတယ်၊ ဒါပေမယ့်
သူရောက်မလာခဲ့ဘူး”

မြို့စားကြီးသည် ဂူရှောင်၏လူ ဖြစ်ရကား မြို့စားကြီးက
ရဲမက်များကို ဦးဆောင်လာမည်ဆိုလျှင် မိမိတို့ သက်သာမည်
မဟုတ်ဘဲ ဂူရှောင်ထောင်ချောက်ထဲ သက်ဆင်းရမည်ဖြစ်ကြောင်း
ထိပ်ပြောင်တို့ နားလည်လိုက်ကြလေသည်။

ဝမ်းယောင်က...

“ကျုပ်က သည်မြို့ကိုရောက်တာနဲ့ မြို့စားကြီးကို အယင်
ဆုံးသွားတွေ့ခဲ့တယ်၊ မြို့စားကြီးကလည်း ဒုစရိုက်မှုတွေ ပေါများ
နေတာကြောင့် စိတ်ကုန်နေပါပြီ၊ မကောင်းမှုတွေကို တိုက်ဖျက်ပစ်
ဖို့ ကျုပ်တာဝန်ယူမယ်ဆိုတာ သဘောတူလိုက်ပါတယ်ဗျာ”

ဂူရှောင်က...

“မင်းဟာ သည်လောက် အရည်အချင်းရှိနေမယ်လို့ ကျုပ်
မထင်မိဘူး၊ မင်းကို ချီးကျူးပါတယ်၊ သိုင်းလောကမှာ ကျက်စားပြီး
မကောင်းသူပယ် ကောင်းသူကယ်မယ်ဆိုယင် အန္တရာယ်အမျိုးမျိုး
နဲ့ကြုံတွေ့ရမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် မင်းအောင်မြင်နိုင်မှာပဲ၊ ကျုပ်က မင်းကို

၈၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ရှုံးသွားပြီဆိုတော့ အသက်ရှင်နေလို့လည်း အကြောင်းမထူးတော့ပါဘူး”

ဝမ်းယောင်ကို ချိုးကျူးစကားပြောပြီးလျှင် ကိုယ့်ကိုကိုယ် အဆုံးစီရင်သွားလေတော့သည်။

ဂူရှောင် သေဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်။

ဂူရှောင်မရှိတော့လျှင် ထိုက်စန်းမြို့ကို လက်ဝါးကြီးအုပ်နိုင်မည်ဟု ယုံကြည်ထားကြသော ထိပ်ပြောင်နှင့်မျက်မှေးတို့ မျက်နှာပျက်နေကြလေသည်။

ဝမ်းယောင်သည် ယခုမှရောက်လာသော်လည်း ခြေလှမ်းသွက်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

မြို့စားကြီးသည် ဝမ်းယောင်နှင့်ပူးပေါင်းကာ ဒုစရိုက်မှုများကို တိုက်ဖျက်ရန် စိတ်ပြောင်းသွားပြီဖြစ်ရကား ထိပ်ပြောင်တို့မျှော်လင့်သလို ဖြစ်မလာနိုင်တော့ချေ။

မြို့စားကြီးအား ဦးရီးတော်နယ်စားကြီးကလည်း ထိုက်စန်းမြို့၌ ဒုစရိုက်မှုများ တူပြောနေခြင်းကြောင့် ခေါ်ယူအပြစ်တင်ခဲ့သေးသည် မဟုတ်ပါလား။

မြို့စားကြီးက ပြောင်းလဲသွားသလို ဝမ်းယောင်ရောက်ရှိလာသောအခါ...

ရှောင်လင်တောင်ဝေး (၁) ❖ ၈၉

ဝမ်းယောင်က...

“ခင်ဗျားတို့ရဲ့ မကောင်းမှုတွေကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပါတော့ဗျာ”

စကားဆုံးလျှင် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

ဝမ်းယောင်သည် မကောင်းမှုများကို ချေမှုန်းရန် သိုင်းလောကသို့ ခရီးဆက်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းယောင် ထွက်သွားပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင် မြို့စားကြီးနှင့်ရဲမက်များ ရောက်ရှိလာကြသည်။

ထိပ်ပြောင်နှင့်မျက်မှေးတို့ အဖမ်းခံလိုက်ရတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့်...

ထိုက်စန်းမြို့မှ ဒုစရိုက်မှုများ နိဂုံးချုပ်သွားလေတော့သည်။

ဒုက္ခများတဲ့ကိုးစုနယ်

ကိုးစုနယ်...။

အမည်ဆန်းသော နယ်တစ်နယ်ဖြစ်သည်။

အနောက်မြောက်တောင်တန်းနှင့် ထိစပ်နေသော ဒေသ
တစ်ခုဖြစ်သည်။

အနောက်မြောက်တောင်တန်းနှင့် ထိစပ်သော ဒေသ၌ ရွာ
ကြီးကိုးရွာ ရှိသည်။

အမှန်တကယ် ကိုးစုနယ်ဆိုသည်မှာ ထိုရွာကြီးကိုးရွာစုဝေး
ရာ ဒေသအား အလွယ်တကူ ခေါ်ဝေါ်သတ်မှတ်ခဲ့ခြင်းသာဖြစ်သည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ထိုရွာကြီးကိုးရွာတည်ရှိသော ဒေသအား
ကိုးစုနယ်ဟု အမည်တွင်လာခဲ့လေတော့သည်။

ချောင်စန်းရွာ...။

ကိုးစုနယ်၌ ပါဝင်သော ရွာကြီးကိုးရွာအနက် အပါအဝင်
ဖြစ်သော ရွာကြီးဖြစ်သည်။

လဖက်စိုက်ပျိုးခြင်းကို အဓိကလုပ်ကိုင်သောရွာလည်း ဖြစ်
သည်။

ရွာကြီးကိုးရွာအနက် ချောင်စန်းရွာမှ ထွက်ရှိသော လဖက်
စို လဖက်ခြောက်မှာ နာမည်ကျော်ကြားသည်။

မြေလတ်ပိုင်း၌ နေထိုင်သူများသည် ချောင်စန်းရွာမှထွက်
သော လဖက်အား အထူးပင်နှစ်ခြိုက်ကြသည်။

ထို့ကြောင့်...

ချောင်စန်းရွာသည် လဖက်အား မြေလတ်ပိုင်းသို့ တင်ပို့
ရောင်းချခြင်းဖြင့် စီးပွားဖြစ်ထွန်းခဲ့ကြသည်။

စီးပွားရေးချောင်လည်သော ချောင်စန်းရွာမှလူများသည်
အမြတ်ငွေများအား ပြည့်ပြည့်ဝဝ သုံးစွဲခွင့်မရကြသောကြောင့် စိတ်
ဆင်းရဲကြသည်ကား အမှန်ပင်။

အကြောင်းမှာ မိမိတို့အား မနောက်ယှက်ရအောင် လူတစ်
ယောက်အား အမြတ်ငွေခွဲဝေပေးနေရသောကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် မကျေနပ်သည်ကား မှန်သော်လည်း စောဒက
တက်ခြင်း၊ အာခံခြင်းများ မလုပ်ဝံ့ကြတဲ့ ခေါင်းငုံ့၍သာ နေကြရ
သည်။

အခြားရွာများကလည်း လုပ်ကိုင်လျက်ရှိသော လုပ်ငန်းအ

၉၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သီးသီးမှရရှိသော အမြတ်ငွေများအား ခေါင်းပုံဖြတ်ခြင်းခံနေရသည်
ပင် မဟုတ်လား။

ထိုလူသည် ကိုးစုနယ်တစ်ခုလုံး မင်းမှုထားသော လူဆိုး
ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။

ကိုးစုနယ်မှလူများ ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင် ကြောက်ရွံ့ရသော
လူဆိုးအားမြင်ဖူးခြင်း မရှိဟုဆိုကာ အံ့သြကြပေမည်။

အဓိပ္ပါယ်မရှိဟုလည်း ယူဆကြမည်သာ။

သို့သော် ကိုးစုနယ်မှလူများကား ထိုလူဆိုးအား မည်သူမျှ
မတွေ့ဖူးကြသည်ကား အမှန်ပင်။

ကိုးစုနယ်လူဆိုးသည် အမျိုးမျိုးရုပ်ဖျက်တတ်သောကြောင့်
ပင်။

တူညီသောစရိုက်မှာကား ကိုးစုနယ်လူဆိုးသည် သိုင်းပညာ
တော်ကာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည်ပင်ဖြစ်သည်။

ထို့အပြင် ထူးခြားချက်ကား အနီရောင်အိတ်ရှုံ့လေးတစ်လုံး
အား ခါးတွင်အမြဲတမ်း ချိတ်ဆွဲလေ့ရှိခြင်းပင်။

ထိုအိတ်ရှုံ့လေးထဲ၌ လူကို သေစေသော နှိပ်စက်နိုင်သော
မကောင်းဆိုးဝါး အရာဝတ္ထုများပါရှိနေသည်ဟု ကိုးစုနယ်တစ်ခုလုံး
လက်ခံယုံကြည်ကာ အစွဲတစ်ခုလို ဖြစ်နေခဲ့ကြသည်။

ရှောင်လင်တောင်ဝေး (ပ) ❖ ၉၃

ထိုအနီရောင်အိတ်ရှုံ့လေးသည်ပင် ကိုးစုနယ်လူဆိုးဖြစ်
သည်ဟု တစ်နယ်လုံး လက်ခံထားသော အထိမ်းအမှတ်ဖြစ်လာခဲ့ရ
သည်။

ကိုးစုနယ်မှ လူများသည် အနီရောင်အိတ်ရှုံ့လေးပိုင်ရှင်
လူဆိုးကြီးကြောင့် ကျိုးလန့်စာစားဖြစ်နေကြရသည်မှာ ကြာမြင့်ခဲ့ချေ
ပြီ။

ထိုလူဆိုးကြီးအား ကိုးစုနယ်သခင်ကြီးဟု ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ရသည်
မှာ နှုတ်ကျိုးနေခဲ့သည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ယခု ချောင်စန်းရွာသူကြီးသည် ဘဝတစ်သက်တာ၌
တစ်ခါမျှ မတုန်လှုပ်ဖူးသောအဖြစ်နှင့် ရင်ဆိုင်နေခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။

ယင်းမှာ ကိုးစုနယ်လူဆိုး(ဝါ) ကိုးစုနယ်သခင်ကြီးနှင့် တိုက်
ရိုက်ပတ်သက်ခဲ့သောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

၉၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ချောင်စန်းရွာသူကြီး၏အမည်မှာ ချောင်ဟုန်ဖြစ်သည်။
သူ့ထံတွင် ချောင်မင်နှင့်ချောင်အံ့ဆိုသော သားနှစ်
ယောက်ရှိသည်။

အကြီးဖြစ်သူ ချောင်မင်မှာ မြေလတ်ပိုင်း၌ သိုင်းပညာသွား
ရောက်သင်ကြားခဲ့သည်မှာ ဆယ်နှစ်တိတိရှိပြီဖြစ်သည်။

အငယ်ဖြစ်သူ ချောင်အံ့သည် ဖခင်ကိုယ်စား စီးပွားရေးလုပ်
ငန်းများလုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်လျက်ရှိသည်။

တစ်နေ့ ချောင်အံ့သည် မြေလတ်ပိုင်းသို့ ကုန်သွယ်မှုပြုလုပ်
ပြီးပြန်အလာတွင် အစ်ကိုဖြစ်သူ ချောင်မင်နှင့်အတူ ဧည့်သည်တစ်
ယောက်အား ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။

ချောင်မင်နှင့်ဧည့်သည်တစ်ယောက် ပါရှိလာခြင်းသည်
ချောင်စန်းရွာ၌သာမက ချောင်ဟုန်အတွက်ပါ ကပ်ဆိုက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်
ရလေတော့သည်။

ရှောင်လင်တောင်ဝေး (ပ) ❖ ၉၅

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံ၊ မြင်းလှည်းဘီးလိုမိုသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။
ချောင်စန်းရွာလယ် လမ်းမကြီးအတိုင်း မြင်းလှည်းတစ်စီး
မောင်းနှင်လာသည်။

မြင်းလှည်းမောင်းသူမှာ အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်ရှိ လူ
ငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

အသားညိုပြီး အရပ်ပုသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။
ထိုလူငယ်သည် ချောင်ဟုန်၏သားငယ် ချောင်အံ့ပင်ဖြစ်
သည်။

လမ်းမ၌ သွားလာနေကြသော ရွာမှလူအချို့က လက်ဝှေ့
ယမ်းကာ...

“အစ်ကိုလေးချောင်အံ့ ပြန်လာပြီ”

“ဒီတစ်ခါ ပြန်လာတာ စောလှချည်လား”

“ခါတိုင်း မြေလတ်ပိုင်းက ပစ္စည်းတွေ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု
ဝယ်လာလေ့ရှိတယ်။ အခု ဘာမှမဝယ်လာဘူးလား”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် စူးစမ်းကြသလို မေးမြန်းကြသည်။

သို့သော် ချောင်အံ့က ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ မြင်းလှည်းကို
သာဖြတ်ကျော် မောင်းနှင်သွား၏။

သူ၏ထူးဆန်းသော အပြုအမူကြောင့် ရွာသားများ အံ့သြ
သွားကြသည်။

သူတို့သည် ချောင်အံ့ ခရီးသွားရာမှပြန်လာတိုင်းဆီးကြို

၉၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

နှုတ်ဆက်မေးမြန်းနေကျဖြစ်သည်။
 ထိုအခါမျိုးတွင် ချောင်အုံက တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ပြန်လည်
 ဖြေကြားသွားတတ်သည်။
 ယခုမူ ခပ်ဆိတ်ဆိတ်ဖြင့် ထွက်ခွာသွားသည်။
 “ဘာပြဿနာ ဖြစ်လာလို့လဲ”
 “အရေးကြီးကိစ္စ ရှိလို့လား”
 “ငွေတွေများ အလုပ်ရလား မသိဘူး”
 ရွာသားများသည် သို့လော သို့လော အတွေးများဖြင့် ကျန်
 ရစ်ခဲ့ကြသည်။
 မြင်းလှည်းသည် ရွာအနောက်ဘက်သို့ မောင်းနှင်သွား၏။
 မကြာမီ...
 ခြံဝင်းကျယ်ကြီးတစ်ခု ဘွားခနဲပေါ်လာသည်။
 ချောင်အုံသည် ခြံဝင်းအတွင်းသို့ မြင်းလှည်းကို မောင်းဝင်
 လိုက်သည်။
 ထိုခြံဝင်းသည် ချောင်ဟုန်၏ခြံဝင်းပင် မဟုတ်ပါလား။

ရှောင်လင်တောင်ဝှေး (ပ) ❖ ၉၇

ချောင်ဟုန်သည် ဆေးတံအား မီးညှိရန်ပြင်ဆင်လိုက်၏။
 ထိုစဉ်...
 ချောင်အုံ မောင်းနှင်လာသော မြင်းလှည်း ခြံဝင်းထဲဝင်လာ
 သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။
 ထို့ကြောင့်...
 ဆေးတံအား ဘေးသို့အသာချကာ ထရပ်လိုက်သည်။
 သူက ချောင်အုံ၏ထူးခြားသော အပြုအမူကို မြင်တွေ့
 လိုက်ရခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။
 ချောင်အုံသည် မြင်းလှည်းရပ်တန့်လိုက်ပြီး ခုန်ဆင်းလာ
 သည်။
 တဖန်...
 မြင်းလှည်းတံခါးအား ပျာပျာသလဲ ဖွင့်ပေးလိုက်၏။
 သူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးလည်း ပြုံးချိုနေ၏။
 သားဖြစ်သူ၏ ထူးခြားသော အပြုအမူကြောင့် ချောင်ဟုန်
 မျက်မှောင်ကုပ်သွားမိသည်။
 တဆက်တည်းပင်...
 မြင်းလှည်းထဲ၌ ဝါလာသူအား စိတ်ဝင်စားလာသည်။
 ထို့ကြောင့် မြင်းလှည်းတံခါးပွင့်သွားသည်နှင့် သတိထား
 ကာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။
 မြင်းလှည်းပေါ်မှ လူရွယ်နှစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။
 တစ်ယောက်မှာ အဝါရောင်ဝတ်ဆင်ထားပြီး ကျန်တစ်ဦး

၉၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မှာ အညိုရောင်အင်္ကျီရှည် ဝတ်ဆင်ထားသည်။

အညိုရောင်အင်္ကျီရှည် ဝတ်ဆင်ထားသော လူရွယ်၏မျက်နှာအား တွေ့မြင်ရလျှင်...

“ဟာ”

ချောင်ဟုန် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်ကာ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

တဆက်တည်း အံ့သြဝမ်းသာသော အမူအရာများလည်း ရုတ်ခြည်း ဖြစ်ပေါ်လာတော့သည်။

သူတွေ့လိုက်ရသော လူရွယ်မှာ အိမ်မှ ဆယ်နှစ်တိုင်တိုင် ခွဲခွာသွားခဲ့သော သားကြီးဖြစ်သူချောင်မင်ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ရှောင်လင်တောင်ဝှေး (ပ) ❖ ၉၉

ည...။

နေဝင်သည်နှင့် အမှောင်ထုက ကြီးစိုးသွားချေပြီ။

ချောင်ဟုန်၏အိမ်ဂေဟာတစ်ခုလုံး မီးများ ထိန်ထိန်လင်း

နေပြီဖြစ်သည်။

ချောင်အိမ်ဂေဟာသည် ခါတိုင်းနေ့များထက် ထူးခြားကာ စည်ကားသိုက်မြိုက်နေသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ချောင်မင် ပြန်ရောက်လာသည့်သတင်း တစ်ရွာလုံး ပျံ့နှံ့သွားပြီးနောက်တွင် ရွာသူရွာသားများ အလျှိုအလျှိုရောက်လာကာ နှုတ်ဆက်စကားဆိုကာ သတင်းမေး ရောက်လာကြသည်။

ချောင်မင်မှာ ဧည့်ခံစကားပြောယင်း မအားမလပ်အောင် ပင်ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

ညမိုးချုပ်မှပင် အေးအေးဆေးဆေး နေနိုင်တော့သည်။

သားအဖနှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခွင့်ရတော့၏။

စားပွဲပေါ်တွင် စားသောက်ဖွယ်ရာများ အလျှံပယ်ရှိနေသည်။

ချောင်ဟုန်တို့သားအဖ သုံးဦးနှင့် ဧည့်သည်လူရွယ်တို့ စားပွဲတွင် ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်နေကြ၏။

ချောင်ဟုန်၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဝမ်းသာပီတိ အရိပ်အယောင်များ ထင်ဟပ်နေ၏။

“ငါ့သားက အတော်ထွားလာတာပဲ၊ အေးလေ ဆယ်နှစ်တောင်ရှိပြီဆိုတော့ ဒီလောက်တော့ ပြောင်းလဲသွားမှာပေါ့။ ဆယ်

၁၀၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

နှစ်တောင် ဖေဖေကို အဆက်အသွယ်မလုပ်ဘဲ နေနိုင်တယ်နော်”
 ချောင်ဟုန်မှာ စကားမဆုံးအောင် ဖြစ်နေသည်။
 ချောင်မင်က အသာအယာပြုံးလိုက်သည်။
 သူသည် ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ်မှစ၍ အိမ်မှထွက်ခွာသွား
 ပြီးနောက် တစ်ခါမျှပင် ပြန်မရောက်ခဲ့ချေ။
 မြေလတ်ပိုင်း သိုင်းသမားအချို့ကို အားကျကာ သိုင်းပညာ
 သင်ကြားရန်အတွက် အိမ်မှစွန့်စွန့်စားစား ထွက်ခွာခဲ့သည်ကို အမှတ်
 ရလာသည်။

“မမျှော်လင့်ဘဲ အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားတာပါ ဖေဖေ၊
 ကျွန်တော့်ကို သိုင်းပညာသင်ကြားပေးတဲ့ဆရာက အာမခံဌာနမှူး
 ဆိုတော့ နယ်တကာလုည့်လည်သွားနေရလို့ပါ။ သူက အာမခံဌာန
 မှာကတည်းက ညီအစ်ကိုလို မင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ရတဲ့ မိတ်ဆွေ သူငယ်
 ချင်းတစ်ဦးပါ။ သူ့နာမည်က ယီစန်းလို့ခေါ်ပါတယ်”
 သူနှင့်အတူ ပါလာသော လူရွယ်အား မိတ်ဆက်ပေးလိုက်
 သည်။

ဧည့်သည်လူရွယ်(ဝါ) ယီစန်းက ပြုံး၍ခေါင်းညိတ်ပြ၏။
 ချောင်ဟုန်က ယီစန်းအားကြည့်ကာ...
 “အေးကွယ် ဦးသားရဲ့သူငယ်ချင်းဆိုတော့ တူသားလိုပဲ
 သဘောထားပါတယ်၊ဘာမှ အားနာစရာမလိုပါဘူး၊ ကိုယ့်အိမ်လိုပဲ
 သဘောထားပါ”

ယီစန်းက လက်နှစ်ဘက်ဆုပ်ကာ ဦးညွတ်ယင်း...

ရှောင်လင်တောင်ဝေး (ပ) ❖ ၁၀၁

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကလည်း မိဘမဲ့
 တစ်ကောင်ကြွက်မို့လို့ ဆွေမျိုးရင်းချာလို သဘောထားပါ့မယ်”
 ချောင်ဟုန်က...
 “အေးကွယ်”
 ပြောယင်း ချောင်မင်ဘက်လှည့်ကာ...
 “ငါ့သားက ဒီကို အပြီးပြန်လာတာလား”
 ဟုမေးလိုက်၏။
 ချောင်မင် သက်ပြင်းချကာ...

“ကျွန်တော်တို့ဆရာ လွန်ခဲ့တဲ့ခြောက်လလောက်က ဆုံး
 ပါးသွားပြီးနောက်ပိုင်း အာမခံလုပ်ငန်းကို ရပ်ဆိုင်းပစ်လိုက်ရပါတယ်
 ကျွန်တော်တို့က သိုင်းလောကမှာလှည့်လည်ကျက်စားယင်း မြို့တစ်
 မြို့အရောက်မှာ ညီလေးချောင်အံ့နဲ့တွေ့ခဲ့ရတာပဲ၊ ဒါနဲ့ ဖေဖေကို
 လည်း သတိရပြီး ပြန်လာခဲ့တာ၊ လတ်တလောတော့ ဒီမှာပဲ အခြေချ
 နေဖို့ စိတ်ကူးထားပါတယ်”

ထိုစကားကြားလျှင် ချောင်အံ့ ဝမ်းသာသွား၏။
 “အစ်ကိုကြီး ဒီမှာနေတော့ ကျွန်တော့်အတွက် တကယ်
 ကောင်းသွားပြီ”

ချောင်မင်က ညီဖြစ်သူအားကြည့်ကာ...
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ ညီလေး”
 ဟုမေးလိုက်သည်။
 ချောင်အံ့က...

၁၀၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“အစ်ကိုကြီးဆီက သိုင်းပညာသင်လို့ရလို့ပါ”
 ထိုစကားကြားလျှင် ချောင်မင် ရယ်မောလိုက်လေသည်။
 “ငါ့ညီက သင်ချင်လို့လား”
 ချောင်အံ့ ခေါင်းညိတ်ကာ...
 “သင်ချင်တာပေါ့”
 ထိုအခါ...
 ယီစန်းက ခင်မင်ရင်းနှီးစွာဖြင့်...
 “မင်းအစ်ကိုသာမကဘူး၊ ကျုပ်ကလည်း သင်ကြားပေးမှာ

ပါ”

ထိုစကားကြားလျှင် ချောင်အံ့ ဝမ်းသာအားရ အော်လိုက်
 မိသည်။
 သားဖြစ်သူအားကြည့်ကာ ချောင်ဟုန် သဘောကျဟန်ဖြင့်
 ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်လေသည်။
 ထို့နောက် တပျော်တပါး ဖြန့်ယှက်စွာဖြင့် စားသောက်
 လိုက်ကြလေတော့သည်။

ရှောင်လင်တောင်ဝှေး (ပ) ❖ ၁၀၃

ဆယ်ရက်...။
 ဆယ်ရက်ဟူသောအချိန် ကုန်ဆုံးသွားသည်။
 ချောင်မင်တို့ ရောက်ရှိလာသည်မှာ ဆယ်ရက်ရှိသွားပြီဖြစ်
 သည်။
 ထိုဆယ်ရက်အတွင်း သူတို့သည် အေးဆေးစွာ နေထိုင်ခဲ့
 ကြရသည်။
 သို့သော်...
 ရွာသူရွာသားများကား မျက်နှာမကောင်းချေ။
 အကြောင်းမှာ ကိုးစုနယ်သခင်ကြီးအား ဆက်ကြေးပေးရ
 တော့မည် ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။
 ကိုးစုနယ်သခင်ကြီးနှင့် ပတ်သက်ပြီး ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေကြ
 ရန် ချောင်ဟုန်က သတိပေးခဲ့ခြင်းကြောင့် အဖြစ်မှန်ကို ချောင်မင်တို့
 မသိခဲ့ကြချေ။
 ချောင်မင်နှင့် ယီစန်းမှာ သိုင်းသမားများပိုမို စူးစမ်းလေ့
 လာလိုသူများဖြစ်သည်။
 ထို့ကြောင့်...
 ညီဖြစ်သူထံမှ အစ်အောက်မေးမြန်းကြည့်သောအခါ ကိုးစု
 နယ် သခင်ကြီးအကြောင်း သိလာခဲ့ရသည်။
 ဤတွင်...
 သိုင်းပညာအားကိုးဖြင့် ဘာပညာမှ မတတ်ရှာသော
 ကျေးရွာလူထုအပေါ် ခေါင်းပုံဖြတ် ရမ်းကားသော ကိုးစုနယ်သခင်ကြီး

၁၀၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ကြီးဆိုသူအား ရွံ့မုန်းသွားကြလေသည်။

မဟုတ်မခံသော လူငယ်လူရွယ်များပီပီ ဆုံးမနှိမ်နင်းလို
စိတ်များ ထိန်းမရအောင် ဖြစ်လာခဲ့ကြသည်။

ရွာသူရွာသားများနှင့် ဖခင်နှင့်ညီအား မထိခိုက်ရလေ
အောင် တိတ်တဆိတ် ဆောင်ရွက်ရန် ချောင်မင်နှင့်ယီစန်းတို့က
ကြိတ်၍တိုင်ပင်ခဲ့ကြပေတော့သည်။

အမှားဒဏ်

လသာသောည ဖြစ်သည်။

ရွာလူကြီးချောင်ဟုန်နှင့် ရွာသားလေးငါးယောက်တို့သည်
ရွာပြင် နတ်ကွန်းအနီးသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ထို့နောက် ချောင်စန်းရွာတစ်ရွာလုံး စုထားသော အမြတ်
ငွေများထည့်ထားသော ငွေအိတ်အား နတ်ကွန်းအောက်တွင်ရှိသော
ခုံတန်းလျားပေါ်တွင် တင်ထားကာ ရွာထဲ ခပ်သုတ်သုတ်ပြန်ဝင်လာ
ခဲ့ကြသည်။

ကိုးစုနယ်သခင်ကြီးသည် အစက ရွာထဲဝင်ကာ တောင်းယူ
လေ့ရှိသော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် တစ်လတစ်ကြိမ် ငွေတစ်သောင်း
နှုန်းသတ်မှတ်ကာ ဤနတ်ကွန်းအောက်၌ထားခဲ့ရန် မှာကြားခဲ့သည်။

၁၀၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ယခုကဲ့သို့ ငွေထုပ်ထားခဲ့ခြင်းမှာ ယခုအကြိမ်နှင့်ဆိုလျှင် တစ်နှစ်တိတိ ရှိသွားချေပြီ။

ချောင်ဟုန်တို့ ရွာထဲ ပြန်ရောက်သွားပြီး မရှေးမနှောင်း မှာပင် လူရိပ်နှစ်ခုသည် လေပွေတိုက်သည့်အလား ရုတ်ခြည်း ရောက်လာကာ ငွေထုပ်အား ယူကာ ထွက်ခွာသွားသည်။

ထိုလူရိပ် ထွက်သွားပြီး တခဏအကြာတွင် ချုံတစ်ခုထဲမှ လူနှစ်ယောက်ထွက်လာကာ ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါသွားသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ ချောင်မင်နှင့်ယီစန်းတို့ပင်ဖြစ်ကြပေ သည်။

သူတို့သည် ငွေထုပ်ယူသွားသူနောက် ခြေရာခံကာ လိုက်ပါ သွားကြပြီ ဖြစ်ပေတော့သည်။

ချောင်စန်းရွာနှင့် တစ်မိုင်အကွာတွင် တောင်တစ်လုံးရှိ သည်။

ထိုတောင်သည် ကျောက်ဖြူတုံးများ ထွက်သောကြောင့် ကိုးစုနယ်ရှိလူများက ကျောက်ဖြူတောင်ဟုခေါ်ဝေါ်သတ်မှတ်ကြ ပေသည်။

ကျောက်ဖြူတောင်သည် မတ်စောက်ခြင်းမရှိပါ။

မြင်းလှည်းတစ်စီး တက်သွားနိုင်ရုံမျှ ပြေပြစ်လှသော

ရှောင်လင်တောင်ဝေး (ပ) ❖ ၁၀၇

တောင်လည်းဖြစ်သည်။

ငွေထုပ်ယူသွားသူသည် တောင်ပေါ် လျင်မြန်စွာတက်သွား လေသည်။

မကြာမီ။

မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ချောင်မင်နှင့်ယီစန်းတို့ သစ်ပင်တစ်ပင် နောက်ကွယ်မှ ထွက်လာကြသည်။

ယီစန်းက...

“တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

ဟု မေးလာသည်။

ချောင်မင်လည်း မည်သို့ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

တောင်ပေါ်တက်လျှင် ကောင်းမည်လော။

အတန်ကြာမှ...

“မထူးပါဘူး၊ ဒီအထိ လိုက်လာပြီးမှတော့ ရင်ဆိုင်လိုက်ကြ တာပေါ့”

ချောင်မင်က ဆုံးဖြတ်ပြီးသောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်လေ သည်။

တဖန် ယီစန်းဘက်လှည့်ကာ...

“မင်း ဘယ်လို သဘောရသလဲ”

ဟုမေးလိုက်သည်။

ယီစန်းပြုံးကာ...

၁၀၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဒီအထိရောက်မှတော့ ငါကလှည့်မပြန်ချင်ပါဘူးကွာ”

ချောင်မင် ကျေနပ်သွားသည်။

“ဒါဖြင့် သွားကြစို့”

“ကောင်းပြီ”

ယင်းနောက် နှစ်ယောက်သား တောင်ပေါ်သို့ ပြေးတက် သွားကြလေတော့သည်။

ချောင်မင်နှင့်ယီစန်းတို့သည် ကိုယ်ဖော့ပညာ ၁ အသုံးပြု ကာပြေးလွှားလာခဲ့ကြသည်။

ထို့ကြောင့်...

တခဏအတွင်းမှာပင် တောင်ပေါ်သို့ ရောက်သွားကြလေ သည်။

တောင်ပေါ်ရှိ ကျယ်ပြန့်သောမြေကွက်လပ်သို့ ရောက်ရှိ သွားသောအခါ...

“ဟင်”

“ဟာ”

ချောင်မင်နှင့်ယီစန်းတို့ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားကြ တော့သည်။

အကြောင်းမှာ...

ရှောင်လင်တောင်ဝှေး (ပ) ❖ ၁၀၉

မြေကွက်လပ်တစ်ဘက်၌ စံအိမ်ကြီးတစ်လုံးကို တွေ့လိုက် ရသောကြောင့်ပင်။

စံအိမ်ကြီးမှာ ခမ်းနားထည်ဝါလှသည်။

ကျောက်ဖြူတောင်တွင် ဤကဲ့သို့ စံအိမ်မျိုးရှိလိမ့်မည်ဟု ချောင်မင်နှင့် ယီစန်းတို့ ထင်မထားခဲ့ကြပါ။

ထို့ကြောင့် မမျှော်လင့်ဘဲတွေ့လိုက်ရသောအခါ အံ့သြကာ ကြက်သေသေသွားကြခြင်းဖြစ်သည်။

လရောင်အောက်တွင် စံအိမ်ကြီးမှာ တောင်ပေါ်ဝယ် ထီး ထီးကြီး ရှိနေပေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ကြက်သေသေကာ ရပ်နေကြစဉ်မှာပင် “ဟား...ဟား...ဟား”

စံအိမ်ထဲမှ ကျယ်လောင်သော ရယ်မောသံကြီးတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ရယ်မောသံမှာ ငှက်ဆိုးထိုးသံအလား ဖူးရှအက်ကွဲကာ နား ဝင်ဆိုးလှပေသည်။

ရယ်မောသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် စံအိမ်တစ်ခုလုံး မီး ရောင်များ ထိန်ထိန်လင်းသွားလေသည်။

တဆက်တည်းပင် လူတစ်ယောက် လှမ်းထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူသည် သန်မာထွားကြိုင်းကာ အနက်ရောင်အင်္ကျီ ၀တ်ဆင်ထားသည်။

၁၁၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းသော မျက်နှာထားရှိပြီး ခါးတွင် အနီ
ရောင်အိတ်ရှုံ့လေး ချိတ်ဆွဲထားသည်ကို လည်း လရောင်ဖြင့် တွေ့
မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုလူသည် ကိုးစုနယ်သခင်ကြီးပင် ဖြစ်ရမည်ဟု ချောင်မင်
နှင့်ယီစန်းတို့ ခန့်မှန်းမိကြပေသည်။

ထို့ကြောင့် အသင့်ယူဆောင်လာသော ဓားများကို ဆုပ်
ကိုင်ကာ အချိန်မရွေး တိုက်ခိုက်နိုင်ရန် အသင့်ပြင်ထားလိုက်ကြ
သည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူသည် သူတို့နှင့် ခြေဆယ်
လှမ်းခန့်အကွာတွင် ရပ်တန့်သွားသည်။

တဖန် အက်ကွဲသောလေသံဖြင့်...

“ချောင်စန်းရွာက ဒုက္ခများချင်ပြီကိုး၊ ဒီတောင်ပေါ် ကျူး
ကျော်လာတဲ့အတွက် မင်းတို့ကို ကောင်းကောင်းဆုံးမပစ်ရမယ်”

ချောင်မင် မဲ့လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ကိုးစုနယ်သခင်လား”

ထိုလူက...

“ဟုတ်တယ်”

ချောင်မင်က...

“ခင်ဗျားဟာ ကျေးရွာတွေအပေါ် ဗိုလ်ကျသောင်းကျန်း
နေတာ ရပ်တန့်ကရပ်သင့်ပြီ”

ကိုးစုနယ်သခင် ဟားတိုက်ရယ်ယင်း...

ရှောင်လင်တောင်ဝှေး (ပ) ❖ ၁၁၁

“ချောင်ဟုန်ရဲ့သားဟာ မတောက်တခေါက် သိုင်းပညာ
လေးသင်လာပြီး ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်စကားတွေ ပြောလာပါလား”

မိမိအကြောင်းကိုပင် သိရှိထားသည့်အတွက် ချောင်မင် ရင်
ထိတ်သွားသည်။

ရန်သူမှာ အကင်းပါးလွန်းသူဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိကာ သတိ
ထားနိုင်မှ တော်ကာကျမည်ဟု တွေးမိလိုက်သည်။

ကိုးစုနယ်သခင်က....

“မင်းလို မလောက်လေးမလောက်စား ပညာနဲ့ ငါ့ကိုအန်တု
နိုင်မယ်ထင်ယင် အမှားကြီးမှားသွားလိမ့်မယ်၊ ကဲ မင်းတို့ခြေတစ်
ဘက်နဲ့လျှာကို ကိုယ့်ဘာသာကိုက်ဖြတ်လိုက်ကြစမ်း၊ ဒီလိုမှ မလုပ်
ယင် သေကုန်လိမ့်မယ်”

သူ၏စကားကြောင့် ယီစန်း ခံပြင်းသွားသည်။

“ခင်ဗျားက အတော်ကြီးကျယ်ပါလား၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားရဲ့
မျက်လုံးကို ဖောက်ထုတ်ပစ်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ဓားဆွဲထုတ်ကာ ကိုးစုနယ်သခင်အား ပြေး
ဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

သို့သော် လမ်းတစ်ဝက်မှာပင်...

“ဝုန်း”

“အား”

စူးရှသောအသံနှင့်အတူ လဲကျသွားပြီး တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်
တော့ချေ။

၁၁၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဟာ”

ထိုအချင်းအရာကို မြင်တွေ့လိုက်ရလျှင် ချောင်မင် ပါးစပ်
အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

တဒင်္ဂအတွင်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်ကိုလည်း
မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

ယီစန်းကား သေဆုံးသွားချေပြီ။

ချောင်မင် ချွေးများပြန်လာသည်။

ကိုးစုနယ်သခင်အား မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်ယင်း...

“ခင်...ခင်ဗျား”

ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေသည်။

ကိုးစုနယ်သခင် တစ်ချက်မဲ့လိုက်သည်။

“မင်းသူငယ်ချင်းဟာ ကျုပ်ကို ဆုံးမမယ်လို့ပြောခဲ့တယ်၊

အခု သူသေသွားပြီလေ”

သူ၏စကားသည် ချောင်မင်၏ရင်ထဲ အပ်ကလေးများနှင့်
ထိုးဆွလိုက်သည့်အလား ခံစားလိုက်ရသည်။

တဆက်တည်းပင် ကိုးစုနယ်သခင်မှာ သွေးအေးအေးနှင့်
ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း နားလည်သွား
သည်။

ယီစန်းအတွက်လည်း ဒေါသထွက်မိသည်။

နောက်ဆုတ်၍မရတော့သည့်အတူတူ အသေခံတိုက်ခိုက်
ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ရှောင်လင်တောင်ဝှေး (ပ) ❖ ၁၁၃

သူက အံတင်းတင်းကြိတ်ယင်း...

“ကျုပ် သူငယ်ချင်းအတွက် ခင်ဗျားအသက်ကို ပြန်ပေးရ
မယ်”

ပြောယင်း ခုန်ဝင်သွားလေသည်။

ကိုးစုနယ်သခင် ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“မင်း ဘာမှမတတ်နိုင်ပါဘူးကွာ”

ခုန်ဝင်လာသော ချောင်မင်၏မျက်လုံးထဲ လက်ခနဲ အရာ
တစ်ခုကိုတွေ့လိုက်ရ၍ ကမန်းကတန်း ဓားဖြင့် ခတ်ထုတ်လိုက်
သည်။

“ခွင့်”

မြည်သံနှင့်အတူ မြေပေါ်ကျသွားသည်။

လရောင်ဖြင့် ထိုအရာဝတ္ထုမှာ လက်နက်ပုန်းတစ်ခုဖြစ်မှန်း
ချောင်မင် သိလိုက်ရသည်။

ယီစန်းသည် အလောတကြီး ဝင်ရောက်သွားခြင်းကြောင့်
လက်နက်ပုန်းထိမှန်ကာ သေဆုံးရခြင်းဖြစ်ကြောင်း ချောင်မင်
သဘောပေါက်သွားသည်။

“လူယုတ်မာ လက်နက်ပုန်း အသုံးပြုပြီး ကျုပ်ကိုတိုက်လို့ရ
မလား”

ကိုးစုနယ်သခင်က...

“မင်း ဘယ်လောက် ကာကွယ်နိုင်မလဲ ကြည့်ရသေးတာ
ပေါ့”

၁၁၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

စကားဆုံးလျှင် ဖွင့်ဟထားသော အနီရောင်အိတ်အတွင်း
လက်နှိုက်ကာ ခါထုတ်လိုက်၏။

အဆိပ်အပ်ကလေးများသည် သဲပွင့်များပမာ ချောင်မင်ထံ
ပြေးဝင်လာသည်။

“ဟာ”

ချောင်မင် ထိတ်လန့်စွာဖြင့် ဓားကို တရစပ်ဝေယမ်းလိုက်
သည်။

သို့တိုင် မလွတ်မြောက်တော့ဘဲ...

“အား”

စူးရှသော အော်သံနှင့်အတူ မြေပေါ် အရပ်ကြီးပြတ်လဲကျ
သွားတော့သည်။

ရှောင်လင်တောင်ဝှေး (ပ) ❖ ၁၁၅

ကိုးစုနယ်တစ်ခုလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားရသည်။

ချောင်မင်နှင့်ယီစန်းသည် ကိုးစုနယ်သခင်အား အန်တုခွဲ
သောကြောင့် သေဆုံးသွားရသည်။

ကိုးစုနယ်သခင်က ချောင်ဟုန်နှင့်ချောင်အံ့ကိုပါ ဒုက္ခိတဖြစ်
အောင် လုပ်လိုက်သည်။

ထိုမျှနှင့်မကျေနပ်သေးဘဲ ချောင်စန်းရွာတစ်ဝက်ခန့်အား
မီးရှို့ဖျက်ဆီးသွားသေးသည်။

ချောင်စန်းရွာ၏ အဖြစ်အပျက်သည် အခြားရွာများအဖို့
တုန်လှုပ်ဖွယ်ပင် ဖြစ်သည်။

ကိုးစုနယ်သခင်က မိမိအား ထပ်မစော်ကားရဲအောင် နမူ
နာပြုလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

ချောင်စန်းရွာအဖြစ်ဆိုးကြောင့် ကိုးစုနယ်သခင်အား
အန်တုရန် မည်သူမျှ မစဉ်းစားဝံ့တော့ချေ။

ကိုးစုနယ်သခင်သည် ထင်တိုင်းကြံဆိုးသွမ်းနေမြဲပင်။

ခြောက်လဟူသောအချိန်အတွင်း သူ့အတွက် အနှောက်အ
ယှက်ဟူ၍ မြူတစ်မှုန်မျှပင် မရှိခဲ့ပါ။ သို့သော်...

ခြောက်လကျော်သွားသောအခါတွင်ကား အနှောက်အ
ယှက်တစ်ခုသည် ကိုးစုနယ်သခင်ထံ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်
လာခဲ့တော့သည်။

၁၁၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ခရီးသွားတစ်ဦး...။

သို့တည်းမဟုတ် နယ်လှည့်ခရီးသည်တစ်ဦး။

ကြီးမားသော ခမောက်ပိုင်းကြီးဆောင်းထားသည်။

ကျောတွင် အထုပ်တစ်ထုပ် ပိုးလွယ်ထားသည်။

လက်ထဲတွင် နယ်လှည့်ခရီးသွားများ ကိုင်ဆောင်လေ့ရှိ

သော တောင်ငွေတစ်ချောင်း ပါရှိသည်။

တောင်ငွေထိပ်၌ နဂါးဦးခေါင်းပုံ ပါရှိသည်။

မြင်ရုံနှင့်ပင် ထူးခြားသော တောင်ငွေဖြစ်ကြောင်း မှတ်ချက်ချမည် ဖြစ်သည်။

မည်သို့ဆိုစေ...

ထိုခရီးသွား၏ အသွင်အပြင်ကား အခြားသူများနှင့်မတူတမူထူးခြားသည်ကား အမှန်ပင်။

ထိုထူးဆန်းသော ခရီးသွားသည် ကိုးစုနယ်ဘက် ဦးတည်ခရီးသွားနေခြင်းဖြစ်သည်။

ခရီးသွားဧည့်သည် ကိုးစုနယ်ထဲ ရောက်လာသည်နှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ ကိုးစုနယ်တစ်ခုလုံး အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားရမည်ဖြစ်ကြောင်း မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ရိပ်စားခဲ့ခြင်းမရှိခဲ့ချေတကား။

ကယ်တင်ရှင်

ကျူးကျားကျေးရွာ...။

ကျူးကျားကျေးရွာသည် ကိုးစုနယ်ထဲပါဝင်သော ရွာကြီးတစ်ရွာဖြစ်သည်။

ဘယဆေးဆိုင်ရာ ဆေးပင်၊ ဆေးမြစ်၊ ဆေးဥ၊ အများဆုံးထွက်ရှိရာ ကျေးရွာဖြစ်သည်။

အချို့က ကျူးကျားကျေးရွာအား 'ဆေးပေါင်းကျေးရွာ'ဟု ပင် တင်ထားခေါ်ဝေါ်ကြသည်။

ကျူးကျားကျေးရွာသည် အလွန်အေးချမ်းသော ရွာကလေးဖြစ်သည်။

ရွာပိုင်ရှင် ကျူးယီမှာ သဘောမနောကောင်းပြီး အေးချမ်းစွာနေထိုင်လိုသူဖြစ်သည်။

၁၁၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထို့အပြင် ဆေးပညာကျွမ်းကျင်သော သမားတော်တစ်ဦး
လည်း ဖြစ်နေသေးသည်။

မိမိရွာသို့ရောက်လာသော ခရီးသွားဧည့်သည်များအား
ကျူးယီကိုယ်တိုင် တာဝန်ယူ ဧည့်ခံတတ်လေ့ရှိ၏။

ယနေ့ညနေစောင်းအချိန်တွင် ကျူးကျားကျေးရွာသို့ လူစိမ်း
ဧည့်သည်တစ်ဦး ရောက်ရှိလာသည်။

ကျူးယီသည် ထုံးစံအတိုင်း မိမိရွာသို့ ရောက်ရှိလာသော
ဧည့်သည်အား တာဝန်ယူဧည့်ခံရန် စီမံလေတော့သည်။

တောင်ဝှေးကိုင်ဆောင်ထားသော ခရီးသွားဧည့်သည် ရွာ
ထဲရောက်ရှိလာသည်။

သူက ထမင်းဆိုင်ရှာဖွေနေစဉ်မှာပင် လူတစ်ယောက်
ရောက်ရှိလာသည်။ ရောက်ရောက်ချင်း ဦးညွှတ်ကာ...

“ဒီက ခရီးသွားဧည့်သည်ကို ဖိတ်ခေါ်ခဲ့ဖူး ရွာပိုင်ရှင်က မှာ
ကြားလိုက်ပါတယ်”

ခရီးသွားဧည့်သည် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။

ထိုလူက ပြုံး၍ ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ဒီရွာကိုလာတဲ့ ဧည့်သည်မှန်သမျှကို ရွာပိုင်ရှင်က တာဝန်
ယူဧည့်ခံတာဟာ အစဉ်အလာတစ်ခုလို ဖြစ်နေပါပြီ”

ရှောင်လင်တောင်ဝှေး (ပ) ❖ ၁၁၉

ခရီးသွားဧည့်သည်မှာ နားလည်သဘောပေါက်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် ခေါင်းညိတ်ကာ...

“ကောင်းပါပြီ ကျုပ်ကို လမ်းပြပေးပါ”

ထိုလူက ချက်ချင်းပင် ဖိတ်ခေါ်ကာ ထွက်သွား၏။

ရွာပိုင်ရှင်ကျူးယီသည် အဆင်သင့်ပင် ဧည့်ခံကြိုဆိုသည်။

ကျူးယီသည် သဘောမနောကောင်းကာ တကိုယ်ရေ
တကာယသမားဖြစ်သည်။

ထမင်းဝိုင်း၌ လက်ဆွဲစားပြီး စကားစမြည်ပြောပြီးနောက်
ကျူးယီနှင့်ဧည့်သည်သည် ရင်းရင်းနှီးနှီးရှိလာခဲ့ကြသည်။

“ကျုပ် နာမည်ဝမ်းယောင်ပါ၊ အခုလို ဖော်ရွေအေးချမ်းလှ
တဲ့ ရွာကလေးကို ရောက်လာခွင့်ရတဲ့အတွက် ဂုဏ်ယူမိပါတယ်”

ဧည့်သည်လူရွယ်က စတင် မိတ်ဆက်စကားဆိုလာ၏။

ကျူးယီ သဘောကျစွာပြုံးယင်း...

“အခုလို ကျုပ်တို့ရွာကို ချီးမွမ်းတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါပဲ၊
ကျုပ်ကတော့ ရွာပိုင်ရှင်ကျူးယီပါပဲ”

တကိုယ်ရေ တကာယသမားကျူးယီသည် စကားပြောဖော်
ရလာသည့်အတွက် လွန်စွာ ဝမ်းသာနေဟန်ရှိသည်။

ခရီးသွားဝမ်းယောင်သည်လည်း ရွာကလေးအား သဘော
ကျသည်ကတစ်ကြောင်း၊ ကျူးယီနှင့် ခင်မင်သည်ကတစ်ကြောင်းမို့

ခရီးမဆက်သေးဘဲ ကျူးယီအိမ်တွင်ပင် နားခိုခဲ့ပေ သည်။

၁၂၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ငါးရက်...။

ငါးရက်ဟူသောအချိန် ကုန်ဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်။

ခရီးသွားဝမ်းယောင် ကျူးယိ၏အိမ်၌ ရောက်ရှိနေခဲ့သည်

မှာ ငါးရက်တိုင်တိုင် ရှိခဲ့ချေပြီ။

ထိုငါးရက်အတွင်း ဝမ်းယောင်နှင့် ကျူးယိသည် မိတ်ဆွေ

ရင်းချာများကဲ့သို့ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ထို့အပြင် ဝမ်းယောင်သည် ရွာမှလူများနှင့်လည်း ခင်မင်
ရင်းနှီးခဲ့သည်။အေးချမ်းသော ရွာသူရွာသားများသည် တစ်စုံတစ်ရာသော
စိုးရိမ်ကြောင့်ကျမှုများ ဖုံးကွယ်ထားခြင်းကို ဝမ်းယောင် ရိပ်စားမိခဲ့
သည်။ထို့ကြောင့် အခွင့်သာသည့်နေ့တစ်နေ့၌ ကျူးယိအား ဝီး
ခေါက်ကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့တော့သည်။

ရှောင်လင်တောင်ဝှေး (ပ) ❖ ၁၂၁

ကျူးယိသည် ရေနွေးကြမ်းငဲ့သောက်နေ၏။

သူ၏ရှေ့တွင် ဝမ်းယောင် ထိုင်နေသည်။

ဝမ်းယောင်က...

“ကျုပ် တစ်ခုလောက် မေးချင်ပါတယ်”

ကျူးယိက...

“ဘာများလဲ မိတ်ဆွေလေးရဲ့”

“ရွာကလူတွေ အေးချမ်းသင့်သလောက် မအေးချမ်းနိုင်ကြ
ဘူး၊ တစ်စုံတစ်ရာကို ကြောက်လန့်နေပုံပဲ၊ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ
ပြောပြနိုင်မလား”

သူ၏စကားကြောင့် ကျူးယိ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွား၏။

သောက်လက်စ ရေနွေးခွက်အား စားပွဲပေါ်ပြန်တင်ကာ...

“မိတ်ဆွေလေး ဒီမှာနေယင် မစပ်စုရဘူး၊ ဒါမှအန္တရာယ်
ကင်းနိုင်မယ်”သူ၏စကားကြောင့် ဝမ်းယောင် မျက်မှောင်ကုပ်သွား
သည်။

“ဒီရွာမှာလည်း အန္တရာယ်ရှိတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘာမှမသိချင်ပါနဲ့ မိတ်ဆွေလေးရယ်”

ကျူးယိက စကားစဖြတ်၍ ထိုင်ရာမှထလိုက်၏။

ဝမ်းယောင်က သူ့အားစိုက်ကြည့်ကာ...

“ကျုပ် ဒီနယ်ထဲဝင်လာတော့ လူဆိုးတစ်ယောက် သောင်
ကျန်းမင်းမူနေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်း သူ့သို့ကြားခဲ့မိတယ်၊ အဲဒါများ

၁၂၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ပတ်သက်နေသလား”

သူ၏စကားကြောင့် ကျူးယီ ပြန်ထိုင်ချကာ ကမန်းကတန်း ပြောလိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေလေး လျှောက်မပြောနဲ့ အန္တရာယ်များတယ်”

ဝမ်းယောင်က...

“လူတွေ စိုးရိမ်ကြောင့်ကျနေရတာ အဲဒီလူဆိုးကြီးကြောင့် မဟုတ်လား”

ကျူးယီ မတတ်သာဘဲ ဝန်ခံလိုက်ရ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်”

ဝမ်းယောင် စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ကျုပ်ကို ပြောပြပါလား”

ကျူးယီ သက်ပြင်းချကာ...

“မိတ်ဆွေလေး ဘာကြောင့် သိချင်တာလဲ”

ဝမ်းယောင် တစ်ချက်ပြုံးကာ...

“ရွာကလူတွေအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိလို့ပါ၊ ပြီးတော့ ကြိုတင်သိထားရတော့ ရှောင်သွားနိုင်တယ် မဟုတ်လား”

ကျူးယီပင့်သက်ရှိက်လိုက်သည်။

“ကျုပ်က မိတ်ဆွေလေးကို သွေးသားရင်းလို ခင်မင်မိတယ်၊ ဒုက္ခရောက်မှာ မလိုလားဘူး၊ ဒါကြောင့် အသိပေးပြောပြပါမယ်၊ ဒါပေမယ့် သူနဲ့တော့ ဝေးဝေးရှောင်မှဖြစ်မယ်”

“စိတ်ချပါဗျာ”

ရှောင်လင်တောင်ဝှေး (၁) ❖ ၁၂၃

ကျူးယီ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ခံပြင်းသော အရိပ်အယောင်များပေါ်ထွက်လာသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်က ဒီနယ်ကို လူဆိုးကြီးတစ်ဦး ရောက်ရှိလာတယ်၊ သူရောက်လာတာနဲ့ တစ်နယ်လုံး အေးအေးချမ်းချမ်း မနေရတော့ဘူး၊ အမျိုးမျိုးသောင်းကျန်းတော့တာပဲ၊ သူဟာ ရက်စက်သလို သူ့ခါးမှာ အမြဲမြိတ်ထားတဲ့ အိတ်ကလေးက အတော်ကြောက်စရာကောင်းတယ်”

“ဘာအိတ်လဲဗျ”

ဝမ်းယောင်က နားမရှင်းဟန်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

ကျူးယီက...

“အိတ်ရုံလေးတစ်ခုပါ၊ သူက အိတ်ရုံလေးဖွင့်ပြီး လက်ပြန်ထုတ်လိုက်ယင် ပတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေ လဲကျသေဆုံးသွားရတယ်၊ဒါကြောင့် အားလုံးက ကြောက်ရွံ့ပြီး သူပြုသမျှနုနေကြရတာပေါ့”

“အဲဒီလူဆိုးနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“မသိရဘူး၊ ရုပ်လည်း အမျိုးမျိုးဖျက်တတ်တယ်၊ သူ့ကိုယ်သူ ကိုးစုနယ်သခင်လို့ခေါ်တာပဲ၊ သူ့ကိုအာခံတဲ့လူဟာ နေ့ချင်းပဲ ဒုက္ခရောက်တတ်ကြတယ်”

“သူ ဘယ်မှာနေသလဲ”

ကျူးယီက သူ့အားကြည့်ယင်း..

“မိတ်ဆွေလေး ဘာလုပ်မလို့လဲ”

၁၂၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဝမ်းယောင်က ရယ်ကျဲကျဲဖြင့်...

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ သူရှိတဲ့နေရာသိထားတော့ ရှောင်
ရှားသွားနိုင်တာပေါ့”

ကျူးယီ ခေါင်းညိတ်ကာ...

“သူက အရှေ့ဘက်စူးစူးက ကျောက်ဖြူတောင်ပေါ်မှာနေ
တယ်”

ဝမ်းယောင် သေသေချာချာ မှတ်သားထားလိုက်သည်။

ကျူးယီက...

“ကိုးစုနယ်သခင်က ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့အတွက် ဝေး
ဝေးက ရှောင်သွားသင့်တယ်”

ဝမ်းယောင် လျှို့ဝှက်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“မပူပါနဲ့ဗျာ၊ မကြာခင် ဒီလူဆိုး ခေါင်းထောင်ရဲတော့မှာ
မဟုတ်ပါဘူး”

ပြောကာ သူ့အခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွားသည်။

ကျူးယီမှာ နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့် တွေ့ဝေစဉ်းစားယင်း
ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

ရှောင်လင်တောင်ဝေး (ပ) ❖ ၁၂၅

ည...။

ကောင်းကင်ပေါ်တွင် လကွေးကလေးသာရှိသည်။

ကျောက်ဖြူတောင်သည် ညအမှောင်ထုအောက်တွင်
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။

တောင်ပေါ်ရှိ စံအိမ်တစ်ခုလုံး မီးများ ထိန်လင်းနေသည်။

စံအိမ်ထဲတွင် ကိုးစုနယ်တစ်ခုလုံး ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင်

ကြောက်ရွံ့ရသည့် ကိုးစုနယ်သခင်ကြီး ရှိနေ၏။

သူက အရက်သောက်ကာ ဖိမ်ယစ်နေသည်။

စားပွဲတွင် စားသောက်ဖွယ်ရာများ အလျှံပယ်ရှိနေပေ
သည်။

သူ့တွင် တပည့်အစောင့်အရှောက် မရှိသော်လည်း မည်သူ
မျှ မနှောက်ယှက်ဝံ့ဟု ယုံကြည်ထားပေသည်။

သူ့အတွက် အစစအရာရာ လိုလေသေးမရှိပါ။

ရွှေ၊ ငွေ၊ အရက်၊ မိန်းမ အရာအားလုံး သူ၏စကားတစ်
ခွန်းနှင့်ပင် လုံလောက်သည်။

ကိုးစုနယ်သခင်မှာ သူ့အဖြစ်သူတွေးယင်းကျေနပ်နှစ်သိမ့်
နေပေသည်။

သူက အရက်သောက်လိုက်၊ စားလိုက်ဖြင့် မနက်ရောက်
လျှင် မည်သည့်ရွာမှ မိန်းကလေးအားခေါ်ဆောင်ရမည်ကို တွေး
တောနေ၏။

ထိုသို့ရှိစဉ်အချိန်အတွင်းဝယ်...

၁၂၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင် \

“အင်း”

သက်ပြင်းချသံသဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

ကိုးစုနယ်သခင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

အသံထွက်ပေါ်လာရာသို့ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ....

အိမ်တံခါးဝတွင် တောင်ဝှေးကိုင်ထားသူတစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

အဘယ်ကြောင့်မှန်းမသိ ထိုလူအား တွေ့မြင်လိုက်ရသော အခါ သူ၏ရင်ထဲ စိုးရွံ့စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ရသည်။

ထိုလူရောက်မှန်းပင် မသိခဲ့ခြင်းကြောင့် ရောက်ရှိလာသူသည် အဆင့်မြင့်သိုင်းသမားတစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စားမိလိုက်သည်။

သူက ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်ယင်း...

“မင်း...ဘယ်သူလဲ”

တံခါးဝ၌ ရပ်နေသူက...

“ဝမ်းယောင်”

သူ၏စကားသံသည် အေးတိအေးစက်နိုင်လှပေသည်။

ကိုးစုနယ်သခင်က နှာခေါင်းရှုံ့ယင်း...

“ဒီနေရာကို ကျူးကျော်လာတာ သေချင်ပြီထင်တယ်”

ထိုစကားကြောင့် ဝမ်းယောင် ပြုံးလိုက်သည်။

ရှောင်လင်တောင်ဝှေး (ပ) ❖ ၁၂၇

“ကျုပ်ရောက်လာတာတောင် မသိဘဲနဲ့ ကျုပ်သာ တိုက်ခိုက်ခဲ့ယင် ခင်ဗျား သေသွားလောက်ပြီ”

ထိုစကားကြောင့် ကိုးစုနယ်သခင် မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ ကြောက်စရာကောင်းသော ရန်သူသည် သူ့ထံဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာချေပြီ။

ဝမ်းယောင်သည် အေးဆေးသော အမူအရာဖြင့် အိမ်ထဲလှမ်းဝင်လာသည်။

ကိုးစုနယ်သခင်မှာ နှုတ်ဆွံ့နေသည့်အလား မဟန့်တားမိပါချေ။

ဝမ်းယောင်သည် အိမ်ထဲဝင်ကြည့်ယင်း...

“ခင်ဗျားဟာ ကိုးစုနယ်မှာ အချမ်းသာဆုံးလူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီပဲ”

တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်သလို ပြောကြားလိုက်သည်။

ကိုးစုနယ်သခင် အံတစ်ချက်ကြိတ်ကာ...

“မင်း ဘာသဘောနဲ့ ရောက်လာတာလဲ”

ဟုမေးလိုက်သည်။

ဝမ်းယောင် အသာပြုံးယင်း...

“လာချင်လို့လာတယ်လို့ပဲ မှတ်ပေါ့”

ကိုးစုနယ်သခင် ဒေါသထွက်လာသည်။

“ဒီနေရာဟာ မင်းရဲ့သေတွင်းပဲကွ”

၁၂၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဝမ်းယောင်က အရေးမစိုက်ဟန်ဖြင့်...

“ကျုပ်ဟာ လူတစ်ယောက်ကို ဆုံးမတော့မယ်ဆိုယင်
ဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ် အရောက်သွားတတ်ပါတယ်”

ကိုးစုနယ်သခင် အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

ဝမ်းယောင်သည် မဖိတ်ခေါ်ဘဲ ရောက်လာပြီးနောက် သူ့
အေးစိန်ခေါ်လာချေပြီ။

မိမိသည်လည်း ဩဇာကြီးသူမို့ ငြိမ်နေ၍မဖြစ်ပါ။

သူက သဘောကျစွာ ရယ်မောယင်း...

“ငါးနှစ်တာအတွင်း မင်းဟာ ငါ့ကိုစိန်ခေါ်ပုံတဲ့လူပဲ၊ မင်းရဲ့
သတ္တိကိုလေးစားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မကြာခင် သေရမှာတော့
နုမြောဖို့ကောင်းတယ်”

အပိုင်တွက်ထားဟန်ဖြင့် ပြောလာသည်။

ဝမ်းယောက်၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်သွား၏။

ကိုးစုနယ်သခင်အား စိုက်ကြည့်ကာ...

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

အေးတိအေးစက်လေသံဖြင့် ပြောလာသည်။

ကိုးစုနယ်သခင်က...

“မင်း ငါ့ကိုတောင် မသိဘူး ဟုတ်လား”

“ခင်ဗျားဟာ သိုင်းလောကသားတစ်ယောက်ပဲ၊ ဒီနယ်မှာ
လာဇာတ်မြို့ပဲတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ ကျုပ် နှိပ်မိထားတယ်”
သူ၏စကားကြောင့် ကိုးစုနယ်သခင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

ရှောင်လင်တောင်ဝေး (ပ) ❖ ၁၂၉

ဝမ်းယောင်သည် မိမိအား ဒုက္ခပေးနိုင်သူဟု သတ်မှတ်
လိုက်ပြီး လက်စတုံးပစ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ် မင်းကို ချမ်းသာမပေးနိုင်တော့ဘူး”

ဝမ်းယောင် ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ကလည်း ခင်ဗျားကို မဆုံးမရဘဲနဲ့ ပြန်မသွားဘူး၊
ခင်ဗျား ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ရအောင် ဖော်ထုတ်ပစ်မယ်”

ပြောယင်း ဧည့်ခန်းမအလယ်တွင် ရပ်လိုက်၏။

ကိုးစုနယ်သခင်ကလည်း လှမ်းလာကာ သူနှင့်မျက်နှာချင်း
ဆိုင် ရပ်လိုက်လေတော့သည်။

ဧည့်ခန်းမဆောင်...။

ဧည့်ခန်းမဆောင်သည် အတော်အတန် ကျယ်ဝန်းလှပ
သည်။

လူနှစ်ယောက် လွတ်လပ်စွာ ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ပေသည်။

ယခု...

ဝမ်းယောင်နှင့်ကိုးစုနယ်သခင်တို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိကြပြီ
ဖြစ်သည်။

ဝမ်းယောင်သည် ကိုးစုနယ်အား နှောက်ယှက်သည့် လူဆိုး
ကြီးအား ရှင်းလင်းရန် ရင်ဆိုင်မည်ဖြစ်သည်။

၁၃၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ကိုးစုနယ်သခင်ကား မိမိအန္တရာယ်မဖြစ်စေရေးအတွက်
ရင်ဆိုင်မည်ဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ခံယူချက်ကား မတူညီကြပါချေ။

ဝမ်းယောင်အနေဖြင့် ကိုးစုနယ်သခင်အား ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ပါ
မည်လား။

ကိုးစုနယ်သခင်၏ စူးရှသောမျက်လုံးအစုံသည် ဝမ်းယောင်
အား မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေသည်။

ဝမ်းယောင်သည် တောင်ငူကို ရှေ့သို့ဆန့်တားကာ
လက်တစ်ဘက်က ဘေးသို့လွှဲထားသည်။

နှစ်ယောက်သား အတန်ကြာအောင် အကဲခတ်ကြည့်နေ
ကြပြီးနောက် ပြိုင်တူပင် လှုပ်ရှားလိုက်ကြသည်။

ဝမ်းယောင်က တောင်ငူကိုဝေယမ်းကာ ရှေ့တိုးလာသလို
ကိုးစုနယ်သခင်က အိတ်ထဲထိုးထည့်ထားသောလက်အားထုတ်ကာ
လှုပ်ယမ်းလိုက်သည်။

ဝင်းလက်သော အလင်းရောင်တန်းများသည် ဝမ်းယောင်
ထံ တိုးဝင်သွားသည်။

သို့သော် တောင်ငူ၏စက်ဝိုင်းထဲ ဝင်ရောက်သွားပြီး
နောက်....

“ထောက်..ထောက်”

ကြမ်းပြင်ပေါ် ပြုတ်ကျသွားကြသည်။

အလွန်သေးငယ်သော အဆိပ်အပက်ကလေးများပင်ဖြစ်

ရှောင်လင်တောင်ငူ (ပ) ❖ ၁၃၁

သည်။ ကိုးစုနယ်သခင် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

ဝမ်းယောင် မခေမုန်း ချက်ချင်းသိသွား၏။

သူက လက်နက်ပုန်း ထပ်မံပစ်လွှင့်ရန် ပြင်စဉ် ပြင်းထန်
သောလေလှိုင်းတစ်ခုသည် သူ့ထံ ရုတ်ခြည်းတိုးဝင်လာသည်ကို
ခံစားလိုက်ရလေသည်။

တောင်ငူ တိုးဝင်လာရာမှ ဖြစ်ပေါ်လာသော လေလှိုင်း
ပင်။

ကိုးစုနယ်သခင် ဘေးသို့စွေ့ခနဲ ခုန်ရှောင်လိုက်သည်။

သို့တိုင် လေအရှိန်ဟပ်မှုကြောင့် အဝတ်အစားများ တဖျပ်
ဖျပ် လူးလွန်သွားသည်။

“အတော်ပြင်းတဲ့ အတွင်းအားပဲ”

သူက စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ဝမ်းယောင်က ရုတ်ခြည်း ရောက်ရှိကာ တိုက်
ခိုက်လိုက်ပြန်သည်။

ကိုးစုနယ်သခင် ကပ္ပာကယာ ရှောင်တိမ်းသွားရပြန်သည်။

သူက တောင်ငူအား ရှောင်တိမ်းလိုက်စဉ်မှာပင် ဝမ်း
ယောင်၏လက်ငါးချောင်းက မျက်နှာအား ပွတ်ဆွဲသွားသည်။

ထိုအခါ မျက်နှာတူ ကျွတ်ကျသွားခဲ့သည်။

ကိုးစုနယ်သခင်၏မျက်နှာမှာ ပီပီပြင်ပြင် ပေါ်လာသည်။

“မြေခွေးကျင်းရှုံ”

ဝမ်းယောင်၏ ရေရွတ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

၁၃၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မြေခွေးကျင်းရှုံ့...။

မြေခွေးကျင်းရှုံ့သည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ကာ ရုပ်ပြောင်း
ရုပ်လွှဲတော်သည်။

အဖြူရောင်သိုင်းသမားများက ရှာဖွေနှိမ်နင်းသောအခါ
ရုပ်ဖျက်၍ ရှောင်တိမ်းခဲ့သည်။

ကိုးစုနယ်သို့ ရောက်လာပြီးနောက် ကိုးစုနယ်သခင်အဖြစ်
ဇာတ်မြှုပ်နေထိုင်ခဲ့ခြင်းပင်။

ဝမ်းယောင်သည် မိမိအား သိရှိနေခြင်းကြောင့် ကိုးစုနယ်
သခင်(ဝါ) မြေခွေးကျင်းရှုံ့ တုန်လှုပ်သွားသည်။

“မင်း...မင်း...ငါ့ကိုသိတယ် ဟုတ်လား”

ဝမ်းယောင်က အေးတိအေးစက်ဖြင့်...

“ခင်ဗျားကို သုတ်သင်ဖို့ လိုက်ရှာတဲ့လူတွေထဲမှာ ကျုပ်
လည်းတစ်ယောက်အပါအဝင်ပဲလေ၊ မမျှော်လင့်ဘဲ လာတွေ့တာ
ခင်ဗျားကံဆိုးတာပဲ၊ ဒီတစ်ခါ အလွတ်မပေးနိုင်တော့ဘူး”

“မင်း ဘယ်သူလဲ”

“နဂါးတောင်ဝေးဝမ်းယောင်”

မြေခွေးကျင်းရှုံ့ မျက်နှာပျက်သွား၏။

နဂါးတောင်ဝေးဝမ်းယောင်သည် နယ်တကာလှည့်လည်
သွားလာယင်း ဒုစရိုက်သမား အနက်ရောင်လူဆိုးများအား ဆုံးမနှိမ်
နင်းသူဟု ကြားဖူးခဲ့ပေသည်။

တစ်ခါမျှ ထိပ်တိုက်မတွေ့ခဲ့ဖူးပါချေ။

ရှောင်လင်တောင်ဝေး (ပ) ❖ ၁၃၃

သူက မဲ့ပြီးပြီးယင်း...

“မင်း ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ငါကရမစိုက်ဘူး၊ ငါ့အကြောင်းသိ
သွားတဲ့နောက်တော့ ချမ်းသာမပေးနိုင်တော့ဘူး”

ပြောယင်း အဆိပ်အုပ်များအား တရစပ်ပစ်လွှင့်လိုက်၏။

တဆက်တည်း လက်ဝါးတစ်ဘက် ဆန့်ထုတ်ကာ ခုန်ဝင်
သွားသည်။

ဝမ်းယောင်မှာ မြေခွေးကျင်းရှုံ့မှန်းသိသွားပြီးနောက် မညှာ
နိုင်တော့ချေ။

ပြတ်ပြတ်သားသား ရင်ဆိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားပြီးဖြစ်သည်
နှင့်အညီ ပြင်းထန်စွာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

တိုးဝင်လာသော အဆိပ်အုပ်များအား အင်္ကျီလက်ဖြင့်
ခတ်ထုတ်ယင်း နဂါးတောင်ဝေးဖြင့် ထိုးသွင်းလိုက်သည်။

မြေခွေးကျင်းရှုံ့က လက်ဝါးကို လက်ငါးချောင်းပုံသဏ္ဌာန်
ပြောင်းလဲကုတ်ချလိုက်သည်။

နဂါးတောင်ဝေးသည် တစ်လက်မခန့်ကျိထွက်ကာ လက်ဖျံ
ရိုးရှိ သွေးကြောအား ထောက်ချမိသွားသည်။

ကျင်းရှုံ့၏ လက်မောင်းတလျှောက် ကျင်ခနဲဖြစ်သွားသည်။
တခဏအတွင်းမှာပင် ဝမ်းယောင်သည် ရှေ့တိုးကာ ရိုက်ချ

ပြန်သည်။

ကျင်းရှုံ့ ပြူးပြူးပျာပျာ ဖြစ်သွားသည်။

သူက ရှောင်တိမ်းသော်လည်း မလွတ်မြောက်တော့ချေ။

၁၃၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

တောင်ဝှေးသည် ဝဲဘက်ခါးဆစ်အား ထိသွား၏။

နံရိုးများ ကျိုးကြေသွားသောကြောင့် ကျင်းရှုံ့ မချိမဆန့်
အော်ဟစ်လိုက်သည်။

ဒယီးဒယိုင် နောက်ဆုတ်သွားသည့်တိုင် တောင်ဝှေးက အဓိ
ကသွေးကြောများအား ထိုးနှက်လာပြန်သည်။

ကျင်းရှုံ့ မဟန်နိုင်ဘဲ ဒူးထောက်ကျသွား၏။

ဝမ်းယောင်သည် သူ၏သိုင်းပညာအား ဖျက်ဆီးလိုက်ချေ

ပြီ။

ဒုက္ခိတဖြစ်လောက်သည့် ဒဏ်ရာရသွားသလို သိုင်းပညာ
လည်း ဆုံးရှုံးသွားသဖြင့် သေလူနှင့်မခြားတော့ချေ။

“ဦးကို သတ်ပစ်လိုက်”

ဝမ်းယောင်အား မကျေမနပ်ကြည့်ကာ အော်ပြောလိုက်
သည်။

ဝမ်းယောင်က မဲပြုံးပြုံးလိုက်ယင်း...

“ကိုးစုနယ်ကလူတွေ ခင်ဗျားကို ကျေနပ်ကြတာမဟုတ်ဘူး
သူတို့လက်ထဲ အပ်လိုက်မယ်”

ထိုစကားကြားလျှင် ကျင်းရှုံ့၏မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရောင်ဖြစ်
သွားသည်။

ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သောစိတ်က တစ်ကိုယ်လုံးဖုံးလွှမ်း
သွားတော့သည်။

ကိုးစုနယ်မှလူများ၏ လက်တွင်းသို့ ကျရောက်သွားပါက

ရှောင်လင်တောင်ဝှေး (ပ) ❖ ၁၃၅

တွေးဝံ့စရာပင် မရှိတော့ပါချေ။

“မင်း...မင်း”

ကျင်းရှုံ့မှာ ကြောက်လန့်မှုနှင့်ဒေါသ ပေါင်းစပ်ကာ အသား
များပင် တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လာတော့သည်။

သို့သော်...

သူ ဘာများတတ်နိုင်တော့မည်နည်း။

ကိုးစုနယ်သခင်အား နဂါးတောင်ဝှေးဝမ်းယောင်က ဆုံးမ
နှိမ်နင်းလိုက်သည့်သတင်းသည် ကျူးကျားကျေးရွာမှတစ်ဆင့် တစ်
နယ်လုံး ပျံ့နှံ့သွားလေသည်။

အစက မယုံမခံဖြစ်နေကြသော်လည်း ဖမ်းချုပ်ခံထားရ
သော ကိုးစုနယ်သခင်အား တွေ့ရမှ ယုံကြည်သွားကြပြီး တဆင့်
စကားတစ်ခွက်နား ပျံ့နှံ့သွားလေသည်။

အားလုံးမှာ ထိုသတင်းကြောင့် ဝမ်းသာသွားကြသည်။

ကျူးကျားကျေးရွာသည် မကြုံစဖူးထူးကဲစွာ လူများအုံးအုံး
ကျွက်ကျွက်ဖြင့် စည်ကားသွားသည်။

ရွာကိုးရွာမှ အရှင်သခင်များ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် အများ
ရှေ့တွင်ပင် ကိုးစုနယ်သခင်(ဝါ) မြေခွေးကျင်းရှုံ့အား ကွပ်မျက်
လိုက်ကြသည်။

၁၃၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထို့နောက် ကျင်းရှုံ့ မတရားသိမ်းပိုက်ထားသော ပစ္စည်း
ဥစ္စာများအား ကိုးပုံပုံကာ ဝမ်းယောင်က အညီအမျှခွဲဝေပေးလိုက်
သည်။

ကိုးစုနယ်မှလူများသည် ဝမ်းယောင်အား ကယ်တင်ရှင်သူရဲ
ကောင်းအဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့သည်။

ကိုးစုနယ်၏ကျေးဇူးရှင်အဖြစ်လည်း သတ်မှတ်ခဲ့ကြသည်။

အားလုံးက ကိုးစုနယ်တွင်နေရန် တိုက်တွန်းခဲ့ကြသည်။

သို့သော်...

ဝမ်းယောင်က လက်မခံခဲ့ချေ။

နယ်လှည့်၍ မတရားမှုများအား တိုက်ဖျက်နေသူပီပီ ရှေ့
လျှောက်အများအကျိုးဆောင်ရွက်ရန် ခရီးထွက်ဦးမည်ဖြစ်သည်။

ရွာသူရွာသားများက လက်ဆောင်များပေးသော်လည်း
လက်မခံခဲ့ချေ။

ကိုးစုနယ်၌ ဆယ်ရက်မျှ ထပ်မံနေထိုင်ပြီးနောက် အားလုံး
ကိုနှုတ်ဆက်ကာ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

သူသည် ရှေ့လျှောက် အများအကျိုးဆောင်ရွက်ရဦးမည်
မဟုတ်လား။

ရန်စ

ဒါမင်ဘေးမြို့...။

ဒါမင်ဘေးမြို့သည် မြို့ကြီးပြကြီး မဟုတ်ပါ။

သို့သော် မြို့ငယ်တစ်မြို့လည်း မဟုတ်ပါ။

ဒါမင်ဘေးမြို့သည် စည်ကားသိုက်မြိုက်သည်ကား အမှန်
ပင်ဖြစ်ပေသည်။

သိုင်းသုံးဖော် သိုင်းကျောင်း...။

သိုင်းသုံးဖော်သိုင်းကျောင်းသည် ဒါမင်ဘေးမြို့ရှိ တစ်ခု
တည်းသော သိုင်းကျောင်းဖြစ်သည်။

ဒါမင်ဘေးမြို့ ပတ်ဝန်းကျင် မြို့ရွာဒေသများ၌ သိုင်းသင်
တန်းကျောင်း မရှိသောကြောင့် သိုင်းသုံးဖော်သင်တန်းကျောင်းသည်

၁၃၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

တစ်ခုတည်းသော သိုင်းကျောင်းဖြစ်လာခဲ့သည်။

သိုင်းကျောင်း အုပ်ချုပ်ရေးမှူးကား ဆရာဝူ၊ ဆရာဟူ၊
ဆရာထန်ဆိုသော သိုင်းဆရာသုံးယောက်ဖြစ်သည်။

သူတို့၏ သိုင်းပညာသည် ကျော်ကြားလှသောကြောင့်လူ
ငယ်လူရွယ်များသည် သိုင်းသုံးဖော် သင်တန်းကျောင်း၌ ပညာသင်
ကြားလိုကြသည်။

သို့သော်...

သင်ကြားလိုသူတိုင်း သင်ကြားခွင့်မရကြပါချေ။

အကြောင်းမှာ...

သိုင်းသုံးဖော်သင်တန်းကျောင်း၌ ပညာသင်ကြားလိုက
အကြေးငွေ များစွာပေးရခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝသူများ၏ သားသမီးများသာ
သွားရောက်သင်ကြားနိုင်ပြီး ငွေကြေးချို့တဲ့၍ ပညာလိုချင်သည့် လူ
ငယ်လူရွယ်များမှာကား အနားပင် မကပ်နိုင်ကြချေ။

သိုင်းသုံးဖော်သင်တန်းကျောင်းမှာ အဆင့်အတန်းခွဲခြား
ထားသလို ရှိနေပေတော့သည်။

ရှောင်လင်တောင်ဝှေး (၁) ❖ ၁၃၉

နဂါးတောင်ဝှေးဝမ်းယောင်သည် ဒါမင်ဘေးမြို့သို့ ရောက်
ရှိလာခဲ့သည်။

သိုင်းသုံးဖော်သင်တန်းကျောင်း၏ အဆင့်အတန်းခွဲခြားမှု
ကိုလည်း သိရှိလာသည်။

ပညာလိုလားသော မရှိဆင်းရဲသား လူငယ်လူရွယ်များအ
တွက်လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်လာမိသည်။

မိမိတတ်စွမ်းသရွေ့ ပညာပေးရန် စဉ်းစားလာမိသည်။

ထို့ကြောင့်...

မြို့ပြင်ခြံပျက်ကြီးတစ်ခုအား ဝယ်ယူရှင်းလင်းပြီးနောက်
ပညာလိုလားသော လူငယ်လူရွယ်များအား စုစည်းကာ သိုင်းပညာ
သင်ကြားပေးခဲ့သည်။

ဒါမင်ဘေးမြို့ရှိ ဆင်းရဲချို့တဲ့သော လူငယ်လူရွယ်များသာ
မက အနီးပတ်ဝန်းကျင်ဒေသများမှ လူငယ်များပါ လာရောက်ပညာ
သင်ကြားရသော အားကိုးဖွယ်သိုင်းခြံဝင်းဖြစ်လာခဲ့သည်။

တစ်ယောက်က စာနာမှု၊ တည်ကြည်မှု၊ အမှန်တရား
ချစ်မြတ်နိုးမှုတို့ကြောင့် လူငယ်လူရွယ်များ အားကိုးယုံကြည်ရသော
ဆရာကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဒါမင်ဘေးမြို့တွင်သာမက အခြားရပ်ရွာ ဒေသများကပါ
ဝမ်းယောင်အား ချီးကျူးလေးစားကာ အားပေးထောက်ခံခဲ့ကြသည်။

ဤတွင်...

ငွေကြေးမြောက်များစွာ ရယူပြီး စီးပွားဖြစ် ပညာသင်ကြား

၁၄၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ပေးနေသော သိုင်းသုံးဖော်သင်တန်းကျောင်း၏ ဂုဏ်သတင်းမှာ တဖြည်းဖြည်း မှေးမှိန်လာခဲ့ရတော့သည်။

သင်တန်းမှူးသုံးဦးမှာ ဝမ်းယောင်အား အမှန်းပွားလာခဲ့ကြတော့သည်။

ထိုအခါဝယ်...

မြေခွေးလိုလူစား

အရှေ့ပိုင်းဒေသ၏ အကြီးမားဆုံး မြို့ကြီးတစ်မြို့ဖြစ်သည့် စီးပွားရေးအချက်အချာကျသလို ကုန်သွယ်မှုအချက်အချာကျရာ မြို့ကြီးတစ်မြို့ဖြစ်သည်။

ကုန်သည်၊ ပွဲစား၊ သူဌေးသူကြွယ်များ ပေါများပြီး စီးပွားရေးမြို့တော်ကြီးတစ်ခုဖြစ်သည်။

လူအများက အရှေ့ပိုင်းမြို့တော်ဟု ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြသည်။

နောင်အခါတွင် အရှေ့ပိုင်းမြို့တော် ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

၁၄၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အရှေ့ပိုင်းမြို့တော်၏ အချက်အချာကျသော ခရီးလမ်းမကြီးပေါ်တွင် စည်းမျဉ်းတစ်ခု ရေးဆွဲထား၏။

စည်းမျဉ်း၏ ဝဲယာတစ်ဘက်တစ်ချက်စီတွင် ဇောင်နှင့်မင်ဟူသော ပိုင်ဆိုင်မှုကျောက်တိုင်နှစ်ခု စိုက်ထူထားခဲ့သည်။

ဤနယ်မြေခြားထားမှုမှာ အရှေ့ပိုင်းမြို့တော် ဖြစ်ပေါ်လာစဉ်ကပင် စတင်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဇောင်အရှင်သခင်နှင့် မင်သခင်ကြီးသည် အရှေ့ပိုင်းမြို့တော်တွင် ဩဇာအာဏာ ကြီးမားကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။

အရှေ့ပိုင်းမြို့တော်၏ စီးပွားရေး ဒီရေအလားတိုးတက်လာသောအခါတွင် မင်သခင်ကြီးသည် အရှေ့ပိုင်းမြို့တော်အား ချုပ်ကိုင်လိုလာသည်။

မင်သခင်ကြီးသည် တပည့်တပန်းပေါများသောကြောင့် အချက်အချာကျသော နေရာများအား တစ်စတစ်စ ဝါးမြို့လာခဲ့၏။

ထိုအခါ ဇောင်အရှင်သခင်က လက်မခံဘဲ ကန့်ကွက်ခဲ့သည်။

မြို့သူမြို့သားများလည်း ပါဝင်လာကြပြီး သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက်ခွဲခြားလာကြ၏။

ဤတွင် မင်သခင်ကြီးက အရှေ့ပိုင်းမြို့တော် နယ်နိမိတ်အားနှစ်ခြမ်းခွဲကာ စည်းမျဉ်းတားထားခဲ့လေသည်။

ပိုင်နက်နယ်မြေအား ကျူးကျော်မှုမပြုရဟု အမိန့်ထုတ်ပြန်ခဲ့သည်။

ရှောင်လင်တောင်ဝေး (ပ) ❖ ၁၄၃

စည်းမျဉ်းကျော်မှုနှင့် ပတ်သက်၍လည်း မကြာခဏ ပြဿနာတက်ခဲ့ရသည်။

အရှေ့ပိုင်းမြို့တော်အား ချုပ်ကိုင်သွားသည်ထက်စာလျှင် ပိုင်နက်နယ်မြေသတ်မှတ်ခြင်းက အကောင်းဆုံးဟု ဇောင်အရှင်သခင်က သဘောထား၍ ငြိမ်နေခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့်...

အရှေ့ပိုင်းမြို့တော်သည် စည်ကားသိုက်မြိုက်လွန်းသည်မှန်သော်လည်း တစ်ဘက်နှင့်တစ်ဘက် ကွဲပြားခြားနားခဲ့ရလေတော့သည်။

အသစ်တဖန် ဆက်ဆံခဲ့သော မျိုးဆက်များသည်လည်း ဤအတိုင်းပင် ကျင့်သုံးခဲ့လေသည်။

မင်ပိုင်နက်အား အစိုးရသော မင်အန်ဒါလက်ထက်သို့ ရောက်သောအခါ အရှေ့ပိုင်းမြို့တော်အား အပိုင်စီးရန် ထပ်မံကြိုးစားလာခဲ့တော့သည်။

မင်အန်ဒါလက်ထက်တွင် မင်အဖွဲ့သည် ပိုမိုအတင့်ရဲကာ ပိုမိုသောင်းကျန်း လာခဲ့ကြလေတော့သည်။

၁၄၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဘေးကို...ဘေးကို”

နံနက်ခင်း လူစည်ကားသော လမ်းပေါ်တွင် ဝန်စည်စလှယ်တင်ဆောင်ထားသော လှည်းအား တွန်းလာသူ၏အသံ ကျယ်ထောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

လမ်းပေါ်မှလူများက ရှောင်ရှားပေးလိုက်၏။

ထိုစဉ်...

လှည်းတွန်းလာသူသည် ချိုင့်တစ်ခုအား ရှောင်ရှားပြီး ပြန်အတည့်တွင် လှည်းဘီးတစ်ဘက်မှာ ကျွတ်ထွက်သွားသည်။

လှည်းမှာ တစ်ဘက်သို့ ယိုင်ထွက်သွားပြီးနောက် ဝန်စည်စလှယ်များ အလေးချိန်ကို မခံနိုင်တော့ဘဲ စည်းတစ်ဘက်ကို ကျော်ကာ မှောက်သွားတော့သည်။

“ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သောအသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

လှည်းမှာ တုံးလုံးလဲကျသွားပြီး ဝန်စည်စလှယ်များ ပြန်ကျကုန်သည်။

လူအများလည်း ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားကြ၏။

လှည်းတွန်းသူ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသည်။

သူသည် မင်ဘက်ခြမ်းသို့ စည်းကျော်မိပြီ မဟုတ်ပါလား။

ကဗျာကယာ လူးလဲထကာ ကုန်ပစ္စည်းများအား တစ်ဘက်

အခြမ်းသို့ အလျင်အမြန် ပစ်သွင်းတော့သည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...

ရှောင်လင်တောင်ဌေး (၁) ❖ ၁၄၅

ဟေ့” “စောင်ဘက်ခြမ်းက လှည်းသမား ကျူးကျော်လာတယ်

“အလွတ်မပေးနဲ့”

ကျယ်လောင်သော စကားသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

လူတစ်စု ပြေးလွှားရောက်ရှိလာကြသည်။

“ဟာ”

လှည်းသမား ကြောက်ရွံ့သွားသည်။

မင်စံအိမ်မှလူများ ရှောက်လာပြီ မဟုတ်ပါလား။

စည်းကျော်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ ခဏခဏမိမိတို့ဘက်မှလူများ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရပေသည်။

မင်စံအိမ်မှလူများသည် အကြောင်းမရှိအကြောင်းရှာ ဒုက္ခပေးသည်ဟု စောင်ပိုင်နက်မှလူများ ထင်မြင်လာမိသည်။

စောင်အရှင်သခင်နေရာ ဆက်ခံခဲ့သော စောင်ဇန့်ရှင်းသည် အေးအေးဆေးဆေး နေလိုသူဖြစ်သောကြောင့် ဖြေရှင်းမရဘဲဖြစ်နေသည်။

လှည်းသမားက မင်ဘက်အခြမ်းမှ ဆုတ်ခွာရန် ပြင်လိုက်သည်။

ထိုခဏမှာပင်...

“ဘယ်ပြေးမလဲ”

စကားသံနှင့်အတူ လူနှစ်ယောက်က ချုပ်ကိုင်ဆွဲခေါ်သွားသည်။

၁၄၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထို့နောက် ဝိုင်းဝန်းကန်ကျောက် နှိပ်စက်တော့သည်။

“အမယ်လေး ကြောက်ပါပြီဗျ”

လှည်းသမား၏နာကျင်မှုကြောင့် ကြောက်လန့်တကြား အော်သံထွက်ပေါ်လာသည်။

“တောက်..အတော်လူပါးဝတဲ့ မင်ဘက်ခြမ်းကလူတွေ”

“လွှတ်ပေးလိုက် ဝိုင်းပြီး အနိုင်မကျင့်နဲ့”

ဇောင်ဘက်ခြမ်းမှလူများက တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အော်ဟစ်လိုက်ကြသည်။

မင်အဖွဲ့မှလူများက ဇောင်ဘက်ခြမ်းသို့ အာရုံရောက်သွားကြသည်။

တစ်ယောက်က...

“ငါတို့ပိုင်နက်ထဲ ဘယ်သူမှ ကျူးကျော်လာလို့မရဘူး၊

ပစ္စည်းရောက်လာယင် ပစ္စည်းယူမယ်၊ လူရောက်လာယင် ဆုံးမမယ်၊ ခြေတစ်ဘက်ကျွံဝင်လာယင်တောင် ခုတ်ဖြတ်ပစ်မယ်”

ဇောင်ဘက်ခြမ်းမှ မခံမရပ်နိုင်စွာဖြင့်...

“ဒါ မင်းတို့ သက်သက်အနိုင်ကျင့်တာ”

တစ်ဘက်နှင့်တစ်ဘက် အချေအတင်ဖြစ်နေစဉ် လှည်းသမားသည် တရွတ်တိုက်၍ ဇောင်ဘက်အခြမ်းသို့ တိုးဝင်သွား၏။

ဇောင်ဘက်ခြမ်းမှလူများက ဖေးမတွဲထူလိုက်ကြ၏။

ထိုဧကမှာပင် မင်ခြံဝင်းမှ သိုင်းသမားတစ်ယောက် လှစ်ခနဲရောက်လာသည်။

ရှောင်လင်တောင်ဝေး (ပ) ❖ ၁၄၇

ထို့နောက်..

မင်ဘက်ခြမ်း၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ခြေထောက်အား ဓားဖြင့် စိုက်ချလိုက်သည်။

“အား”

လှည်းသမား၏ ငယ်သံပါအော် အော်သံထွက်ပေါ်လာသည်။

လှည်းသမားသည် ဇောင်ဘက်ခြမ်း ရောက်ရှိသွားသော်လည်း ခြေတစ်ဘက်မူ ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာရရှိသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဇောင်ဘက်ခြမ်းမှလူများ လှုပ်လှုပ်ရှရှ ဖြစ်ကုန်သည်။

“ဟား..ဟား..ဟား”

လှည်းသမား၏အဖြစ်အား ကြည့်ကာ မင်ဘက်ခြမ်းမှလူများ ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်ကြသည်။

ဇောင်ဘက်ခြမ်းမှလူများ သည်းမခံနိုင်ကြတော့ပေ။

“ဒါသက်သက် အနိုင်ကျင့်တာ”

“ခေါင်းငုံ့မခံနဲ့”

“ချကွာ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောယင်း မင်ဘက်အခြမ်းမှလူများအား တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။

“ဝုန်း”

“အား”

မမျှော်လင့်သော အဖြစ်အပျက်ကြောင့် မင်ဘက်အခြမ်းမှ

၁၄၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အငိုက်မိသွားသည်။

သို့သော် ချက်ချင်းသတိဝင်လာကြပြီး ပြန်လည်တိုက်ခိုက်
လိုက်ကြသည်။

နံနက်ခင်း အချိန်အခါဝယ် အကျည်းတန်သော တိုက်ပွဲဖြစ်
ပေါ်ခဲ့ရပေသည်။

ရှောင်လင်တောင်ဝှေး (ပ) ❖ ၁၄၉

စောင်စားသောက်ဆိုင်...။

အရှေ့ပိုင်းမြို့တော်၌ စောင်စားသောက်ဆိုင်မှာ နာမည်
ကြီးလှသည်။

အထူးသဖြင့် ခေါက်ဆွဲနှင့်ပတ်သက်သော စားသောက်ဖွယ်
ရာ ချက်လုပ်မှုမှာ စောင်မျိုးနွယ်၏ထူးခြားသောအစွမ်းပင်ဖြစ်
သည်။

စောင်မျိုးနွယ်လက်ရာ ခေါက်ဆွဲသည် အခြားနှင့်မတူ တမူ
ထူးခြားကာ အရသာတွေ့စေသည်။

စောင်စားသောက်ဆိုင်၏ ခေါက်ဆွဲနှင့်ပတ်သက်သော စား
သောက်ဖွယ်ရာများသည် နာမည်အကြီးဆုံးဖြစ်သည်။

စောင်မျိုးဆက်သစ်ဖြစ်သော 'စောင်ဖင်း' မှာ လူငယ်တစ်
ဦးဖြစ်သော်လည်း စောင်မျိုးနွယ်ခေါက်ဆွဲပညာကို အစအဆုံးရရှိ
ထားသူဖြစ်သည်။

သူ၏လက်ရာ ခေါက်ဆွဲသည် စောင်မျိုးနွယ်ထဲတွင် အရ
သာအရှိဆုံးဟု ချီးမွမ်းခံရသည်အထိ ဖြစ်သည်။

စောင်ဖင်းသည် မိဘများ မရှိကြတော့ပါ။

ဦးလေးဖြစ်သူ 'စောင်ဇန်ရှင်း' က ပြုစုစောင့်ရှောက်ထားခဲ့
ခြင်းဖြစ်သည်။

နောင်တစ်ချိန်တွင် စောင်ခြံဝင်းအား ဦးဆောင်ရသူဖြစ်
လာမည်မို့ စောင်ဇန်ရှင်းက အလိုလိုက်ထားခဲ့သည်။

စောင်ဖင်းမှာ အလိုလိုက်ခံရ၍ ဆိုးသွမ်းသူများစာရင်း

၁၅၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မပါဝင်ချေ။

စာပေကျမ်းဂန် တတ်ကျွမ်းပြီး ဇောင်စားသောက်ဆိုင်အား
မျက်နှာလွှဲထားရသည်အထိ ထက်မြက်သော လူငယ်တစ်ယောက်
ဖြစ်သည်။

သို့သော်...

ဇောင်ဖင်းတွင် ထူးခြားသောညဉ့်တစ်ခုရှိသည်။

ယင်းမှာ သိုင်းပညာကို အရူးအမူးတွယ်တာသူပင်ဖြစ်၏။

ဇောင်ဖန်ရှင်းမှာ တကိုယ်ရေတကာယ သမားမို့ ဇောင်ဖင်း

၏စိတ်ဆန္ဒကို ချုပ်ချယ်ရန် မစဉ်းစားခဲ့ချေ။

ဇောင်ဖင်း လိုအပ်ချက်များကိုသာ ဖြည့်ဆည်းရန်အသင့်ရှိ
နေခဲ့တော့သည်။

ရှောင်လင်တောင်ဝှေး (ပ) ❖ ၁၅၁

နံနက်ခင်း အချိန်အခါမို့ ဇောင်စားသောက်ဆိုင်ထဲ၌ လူ
စည်ကားနေ၏။

ခေါက်ဆွဲကြော်၊ ခေါက်ဆွဲပြုတ်များ လက်မလည်အောင်
ပင် ရောင်းနေရသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဆိုင်အတွင်းသို့ လူတစ်ယောက် လှမ်းဝင်လာ
ပြီး..

“အစ်ကိုလေးဇောင်ဖင်း ‘မင်’တွေ ပြဿနာရှာလို့ မြို့ထဲမှာ
ရန်ပုံဖြစ်နေကြပြီ”

ဟု အော်ပြောလာသည်။

သူ၏စကားကြောင့် စားသောက်နေသူများ လှုပ်လှုပ်ရှား
ရှားဖြစ်သွားကြ၏။

စားဖို့ဆောင်တွင် တာဝန်ယူနေသော ဇောင်ဖင်း ပြေး
ထွက်လာ၏။

သတင်းလာပေးသူအား...

“သူတို့ရန်ဖြစ်တာ ကြာပြီလား”

ဟုမေးလိုက်၏။

သတင်းလာပေးသူက...

“မကြာသေးဘူး၊ စောစောကမှဖြစ်တာ”

“ကဲ လာ သွားကြစို့”

ဇောင်ဖင်းနှင့်အတူ ဇောင်ခြံဝင်းမှလူအချို့လည်း လိုက်
ပါသွားကြသည်။

၁၅၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သူတို့အားကြည့်၍ ကောင်တာစားပွဲနောက် ထိုင်နေသော
ဇောင်ဇော်ရှင်း ခေါင်းယမ်းလိုက်မိသည်။

“အင်...ဒီပြဿနာ ဘယ်တော့များမှ ပြီးဆုံးသွားပါ့မလဲ
မသိဘူး”

စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ညည်းညူလိုက်မိတော့သည်။

ဇောင်ဖင်းသည် ရန်ပွဲဖြစ်ရာသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

ဇောင်ဘက်ခြမ်းမှလူများ ဝမ်းသာသွားကြသည်။

“အစ်ကိုလေးဇောင်ဖင်း ရောက်လာပြီဟေ့”

ဇောင်ဖင်းက...

“ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

လှည်းသမားက မျက်နှာရှုံ့မဲ့ယင်း...

“ကျုပ်တို့ရဲ့လှည်း သူတို့ဘက်ကို တိမ်းမှောက်သွားတာ
ပစ္စည်းတွေ လုယူကြတဲ့အပြင် ကျုပ်ကိုပါ ဓားနဲ့ထိုးပစ်ခဲ့တယ်”

ဟု တိုင်တန်းလိုက်သည်။

ဇောင်ဖင်းက မင်ဘက်ခြမ်းသို့လှည့်ကာ...

“မင်းတို့တွေ အတော်တရားလွန်နေပြီ၊ ဒါဟာ လုယက်ဓား
ပြတိုက်တာနဲ့တောင် တူနေပြီ”

ရှောင်လင်တောင်ဝေး (၁) ❖ ၁၅၃

“သူကစပြီး ကျူးကျော်လာတာကို မင်းထည့်မပြောတော့
ဘူးလား”

အေးတီအေးစက် စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

အစိမ်းရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူရွယ်တစ်ယောက် လူ
အုပ်ကြားမှ တိုးထွက်လာသည်။

ထိုလူရွယ်၏ မျက်လုံးအစုံသည် ကျဉ်းမြောင်းပြီး မေးရိုးချွန်
ကာ မြေခွေးတစ်ကောင်နှင့်တူသည်။

ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်များသူ တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း သိသာလှ
ပေသည်။

ထိုလူရွယ်သည် မင်စံအိမ်အရှင်သခင် မင်အန်ဒါ၏တူလည်း
ဖြစ်၊ အကြံပေးလည်းဖြစ်သော ‘မင်ဖောင်း’ ဆိုသူပင်ဖြစ်သည်။

မင်ဖောင်းသည် မင်စံအိမ်၌ ဩဇာညောင်းလှပေသည်။

မင်ဘက်ခြမ်းအဖွဲ့၏ အားကိုးရသူလည်းဖြစ်သည်။

မင်ဖောင်းနှင့်ဇောင်ဖင်းမှာ မျက်နှာကြောမတည့်ကြပါချေ။

စည်းကျော်သည့်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ခဏခဏရင်ဆိုင်ခဲ့ဖူး
ကြသည်။

ဇောင်ဖင်းမှာ မင်ဖောင်းအား တွေ့သောအခါ နှာခေါင်း
တစ်ချက်ရှုံ့လိုက်သည်။

“လူမိုက်အားပေးအားမြှောက် ရောက်လာတာကိုး”

“ဘာကွ မင်းဘာပြောလိုက်သလဲ”

မင်ဖောင်း ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

၁၅၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဇောင်ဖင်းက...

“မင်းမကြားဘူးလား၊ အလကားနေယင်း ရန်ဖြစ်ချင်တဲ့
ကောင်”

မင်ဖောင်း ဒေါသထွက်သွားသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ငါက ရန်ဖြစ်ချင်တဲ့ကောင်၊ အခုလည်း မင်းကို
ရန်လုပ်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ရှေ့တိုးကာ လက်သီးတစ်လုံးပစ်သွင်း
လိုက်၏။ ဇောင်ဖင်း အငိုက်မိသွားသည်။

လက်သီးက မေးရိုးတည့်တည့် ထိမှန်သွားသည်။

“ခွပ်”

“အား”

ဇောင်ဖင်း ယိုင်ထွက်သွားသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

မင်ဖောင်း သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်၏။

သူ၏ရယ်မောသံ မဆုံးသေးမီမှာပင် ဇောင်ဖင်းက ဂမ္ဘေးရှုပြီး
ထိုးဝင်လာပြီး ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ကျောက်လိုက်သည်။

“အွန်”

မင်ဖောင်း ခါးညွတ်သွားသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် တိုက်ခိုက်သည်နှင့် ကျန်လူများကလည်း
တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။

လမ်းပေါ်၌ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားကြတော့သည်။

ရှောင်လင်တောင်ဝှေး (ပ) ❖ ၁၅၅

ထိုအချိန်တွင်...

“ရပ်လိုက်စမ်း”

ကျယ်လောင်သောအသံတစ်ချက် ဟိန်းထွက်လာ၏။

အလွန်ဩဇာရှိသောအသံ ဖြစ်သည်။

လူတစ်ယောက်သည် တပည့်များခြံရံလျက် ရောက်ရှိလာ
သည်။ ထိုလူကား မင်စံအိမ်ပိုင်ရှင် မင်အန်ဒါပင် ဖြစ်သည်။

တိုက်ခိုက်မှုများ ရပ်တန့်သွားသည်။

အားလုံးပင် ကိုယ့်ပိုင်နက်စည်းထဲကိုယ် ဝင်ရောက်နေလိုက်
ကြသည်။ မင်အန်ဒါသည် ဇောင်ဖင်းအား စိုက်ကြည့်ယင်း...

“မင်းတို့ဘက်ကစပြီး ကျူးကျော်လာတာ မဟုတ်လား၊
ဘာကြောင့် ရန်လုပ်ကြရတာလဲ”

အသံဝါကြီးဖြင့် မေးလိုက်သည်။

ဇောင်ဖင်း အံတစ်ချက်ကြိတ်ကာ...

“ဒါဟာ အဓိပ္ပါယ်မရှိတဲ့ သတ်မှတ်ချက်ပဲ၊ ဒီလိုသာ ပိုင်းခြား
ထားယင် ပြဿနာကဆုံးမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

မင်အန်ဒါက...

“ဒါဟာ အခုမှမဟုတ်ဘူး၊ အစကတည်းက ပိုင်းခြားခဲ့တယ်
ဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား၊ ကိုယ့်ပိုင်နက်ထဲကိုယ်နေပေါ့”

ထိုစဉ် ဇောင်ဇန်ရှင်း ရောက်လာသည်။

မင်အန်ဒါအား စိုက်ကြည့်ကာ...

“ဒီစည်းမျဉ်းကို မင်စံအိမ်က စတင်ခဲ့တာမဟုတ်လား၊ ဟုတ်

၁၅၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မြို့လုံး လက်ဝါးကြီးအုပ်လို့မရတဲ့အတူတူ တစ်ဝက်ကို မင်လက် အောက်သွတ်သွင်းလိုက်တာပဲ မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားတို့ မင်မျိုးနွယ် ကြောင့် မြို့သူမြို့သားတွေ သွေးကွဲနေခဲ့ရပြီ၊ ဒါဟာ မဖြစ်သင့်တဲ့ ကိစ္စပဲ၊ အားလုံးဟာ စည်းစည်းလုံးလုံး ညီညီညွတ်ညွတ် ရှိနေသင့် တယ်”

မင်အန်ဒါ မျက်နှာကြီး မည်းမှောင်သွားသည်။

ဇောင်ဇန်ရှင်းအား စူးရဲစွာကြည့်ယင်...

“မင်းဘာသာ ဘာပြောပြော၊ ငါကရမစိုက်ဘူး၊ ဟိုးအရင်က စည်းကမ်းအတိုင်း ငါက ကျင့်သုံးရမှာပဲ၊ မင်ဘက်ခြမ်းကလူတွေဟာ ဇောင်ဘက်ခြမ်းကလူတွေထက် အစွမ်းအစရှိတယ်ဆိုတာ သိရမယ်၊ မင်တွေသာ အရှေ့ပိုင်းမြို့တော်ရဲ့ စံပြဖြစ်လာစေရမယ်”

ဇောင်ဖန်ရှင်း ဒေါသထွက်သွားသည်။

“ဇောင်ဘက်ခြမ်းကလူတွေဟာ ရိုးသားအေးဆေးတယ်၊ မဟုတ်မခံတတ်ကြဘူး၊ မင်တွေလို ရန်လိုတတ်တဲ့လူတွေ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ကောင်းကောင်းသိထားသင့်တယ်”

စကားဆုံးလျှင် သူ၏လူများအားခေါ်ကာ လှည့်ထွက်သွား လေသည်။

မင်အန်ဒါမှာ ကြက်ကြီးလည်လိမ်ထားသလိုဖြစ်ကာ စွေ့ စွေ့ရန်လျှက် ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

ရှောင်လင်တောင်ဝှေး (ပ) ❖ ၁၅၇

“တောက်”

မင်စံအိမ်သို့ရောက်သည့်တိုင် မင်အန်ဒါမှာ ဒေါသမပြေ သေးပါချေ။

မင်မျိုးနွယ်သည် ရန်လိုသူများဟု ဇောင်ဇန်ရှင်းက စကား ဖြင့် အနိုင်ပိုင်းသွားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

မင်စံအိမ်မှလူများကလည်း တအံ့နွေးနွေး ဒေါသထွက်နေ ကြသည်။

မင်အန်ဒါက စားပွဲအား လက်ဝါးဖြင့်ပုတ်ကာ...

“ဒီဇောင်မျိုးနွယ်ကို မကျေနပ်ဘူး၊ မကြာခင် အမြစ်က မကျန်ချေမှုန်းပြီး ဒီမြို့ဟာ မင်ပိုင်နက်ကျိန်းသေဖြစ်လာစေရမယ်” ဟု ကြုံးဝါးပြောဆိုလိုက်သည်။

မင်စံအိမ်မှလူများ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ အားပေး ထောက်ခံလိုက်ကြသည်။

အခန်းထောင့်ရှိ မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦးကမူ မျက်နှာမသာ မယာ ဖြစ်သွားသည်။

သူမသည် မင်အန်ဒါ၏မွေးစားတူမ ‘ဂျာဂျာ’ ဆိုသူပင်ဖြစ် သည်။

ဂျာဂျာအနေဖြင့် တစ်မြို့တည်းသားချင်း ပြဿနာမဖြစ်စေ ချင်ပါ။

သို့သော် ဒေါသကြီး၍ မာနခက်ထန်သော မင်အန်ဒါအား ဖျောင်းဖျမရဟု သိထားပေသည်။

၁၅၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထို့ကြောင့်...

စိတ်မချမ်းမြေ့ရုံမှတပါး အခြားမတတ်နိုင်ပါတော့ချေ။

စားပွဲပေါ်ဝယ် စားသောက်ဖွယ်ရာများ အလျှံပယ်ရှိနေသည်။

မင်အန်ဒါက အရက်သောက်နေ၏။

သူ၏အနီးတွင် တူလည်းဖြစ်၊ အကြံပေးလည်းဖြစ်သော မင်ဖောင်းရှိနေသည်။

မင်အန်ဒါက သောက်လက်စခွက်အား စားပွဲပေါ် တင်လိုက်သည်။ တဖန် မင်ဖောင်းအားကြည့်ကာ...

“ဇောင်တွေကို ဆုံးမဖို့ သိုင်းဆရာတစ်ယောက် လတ်တလောလိုနေတယ်၊ မင်းစုံစမ်းထားတဲ့သတင်း ပြောပြပါဦး”

ဟု စကားစလိုက်သည်။

မင်ဖောင်းက တစ်ချက်ချောင်းဟန့်ယင်း...

“တခြားပြည်နယ်က ဒါမင်ဘေးမြို့မှာ သိုင်းဆရာသုံးဦးရှိတယ်၊ သိုင်းပညာတော်ပြီး သိုင်းကျောင်းဖွင့်ထားတယ်၊ ငွေမက်တဲ့ လူတွေမို့ စည်းရုံးရလွယ်ပါတယ်”

ဟု စကားစလိုက်သည်။

မင်ဖောင်းက ချောင်းတစ်ချက်ဟန့်ယင်း...

ရှောင်လင်တောင်ဝှေး (ပ) ❖ ၁၅၉

“ဒါဖြင့် ဘာအချိန်ဆွဲနေတာလဲ၊ ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပါလား”

ဟုပြောလိုက်သည်။

မင်ဖောင်းက လက်ကာပြယင်း...

“အကြောင်းတစ်ခု ရှိနေလို့ပါ”

မင်အန်ဒါက သူ့အား စိတ်မရှည်သလိုဖြင့် ကြည့်လာသည်။

“ဘယ်လိုအကြောင်းလဲ”

မင်ဖောင်းက...

“သူတို့နှစ်ယောက် သိုင်းဆရာတစ်ယောက်ပေါ်လာတယ်၊ သူ့နာမည်ကဝမ်းယောင်လို့ခေါ်ဝံ့တယ်၊ နဂါးတောင်ဝှေးသိုင်းနဲ့ သိုင်းလောကမှာ ကျော်ကြားသူတစ်ယောက်ပဲ၊ သူ့အစွမ်းအစကို မသိရသေးတော့ခက်တယ်၊ ကျွန်တော်က ဘယ်သူသာသလဲ၊ သာတဲ့လူကိုသာ ခေါ်ချင်တာ”

သူ၏စကားအဆုံးဝယ် မင်အန်ဒါ၏မျက်နှာ ပြုံးရွှင်လာ၏။

“ဒါ ဘာများခက်တာမှတ်လို့လဲ၊ သိုင်းဆရာသုံးယောက်နဲ့ ဝမ်းယောင်ကို ပေးတွေ့လိုက်ပေါ့၊ ပြိုင်ပွဲအဖြေဟာ တို့အတွက် ရွေးစရာပဲပေါ့”

ထိုစကားကြားလျှင် မင်ဖောင်း ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားသည်။

“ဟုတ်သားပဲ၊ ကျွန်တော် စဉ်းစားတာ များသွားခဲ့တယ်၊ မကြာခင်ပဲ ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပါမယ်”

မင်အန်ဒါ လက်ကာပြလိုက်၏။

၁၆၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“နဂါးတောင်ရှေးသိုင်းပညာဟာ ထက်မြက်တယ်လို့
ငါကြားဖူးတယ်၊ ဒီတော့ ငါကိုယ်တိုင် အကဲခတ်ကြည့်တာ အကောင်း
ဆုံးပဲ”

မင်ဖောင်းက...

“ဦးလေးလိုက်မယ် ဟုတ်လား”

တအံ့တသြဖြင့် မေးလာသည်။

မင်အန်ဒါ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

“ဦးလေးပဲ ဘယ်ကိုမှ ခရီးမထွက်တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထား
တယ်မဟုတ်လား”

မင်အန်ဒါ လျှို့ဝှက်စွာ ပြုံးလိုက်၏။

“အခု ထွက်မှဖြစ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ၊ ခရီးထွက်ဖို့ ချက်
ချင်းပြင်ဆင်ပေတော့”

ယခင်က မင်အန်ဒါသည် ခရီး ခဏခဏထွက်ပြီး ငွေကြေး
များစွာ ပါလာတတ်သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် မည်သည့်အရပ်ဒေသ
မှ ခရီးမထွက်ဖြစ်တော့ပေ။

မင်ဖောင်းက ဦးလေးဖြစ်သူအား တစ်ချက်ကြည့်ကာ လှမ်း
ထွက်သွား၏။ မင်အန်ဒါမှာ အရက်သောက်လိုက်သည်။

သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် လျှို့ဝှက်သော အရိပ်အယောင်များ
ထင်ဟပ်နေပေတော့သည်။

တစ်ချက်ခုတ်နှစ်ချက်ပြတ်

သိုင်းသုံးဖော်သင်တန်းကျောင်း...။

ကြီးမားခန့်ညားသော သိုင်းဘုတ်ကြီးသည် ခြံဝင်းအဝဉ်ရှိ
နေသည်။

သင်တန်းကျောင်းအတွင်း လေ့ကျင့်နေသော လူငယ်လူရွယ်
များရှိနေ၏။

မာန်သွင်းအော်ဟစ်သံ၊ ညာသံပေးသံများဖြင့် ဆူညံလျက်
ရှိနေ၏။

ဆရာဟူသည် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ သိုင်းလေ့ကျင့်ပေးနေ
သည်။

၁၆၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဆရာဂူနှင့်ဆရာထန်မှာ ဧည့်ခန်းအတွင်း ခေါင်းချင်းဆိုင်နေသည်။

သူတို့သည် ဝမ်းယောင်အား မုန်းတီးနေကြသည်။

ယခုဆိုလျှင် ဝမ်းယောင် သိုင်းလေ့ကျင့်ပေးသော ခြံဝင်းသည် သိုင်းကျောင်းထက်မင် ကျော်ကြားနေခဲ့သည်။

အဆိုးဆုံးမှာ သူဌေးသားလူငယ်လူရွယ်အချို့ပင် ဝမ်းယောင်ထံ ရောက်ရှိသွားခဲ့ကြသည်။

ကြာလျှင် သူတို့၏သိုင်းကျောင်း ပိတ်ပစ်လိုက်ရမည့်အဖြစ် နှင့်ပင် ကြုံတွေ့နိုင်သည်။

ဝမ်းယောင်အား မုန်းတီးသော်လည်း မည်သို့ ဒုက္ခပေးရမှန်း မသိဖြစ်နေသည်။

ဝမ်းယောင်သည် ယခုအချိန်တွင် အများက လေးစားကြည့်ညှိရသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်နေချေပြီ။

သွားရောက်ရန်စပါက ဒီမီတို့ပင် သိက္ခာကျသွားနိုင်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် ဆုံးမလိုသော်လည်း အကြံအစိုက်နေကာ ဒီအတိုင်းလက်ဝိုက်ကြည့်နေရခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆရာဂူနှင့် ဆရာထန်တို့ ခေါင်းချင်းဆိုင်နေကြစဉ်...

“ကြွပါဗျာ..ကြွပါ”

ဆရာဟူ၏အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ဆရာဂူနှင့်ဆရာထန်တို့ ခေါင်းထောင်ကာ လှမ်းကြည့်လိုက်

ရှောင်လင်တောင်ဝေး (၁) ❖ ၁၆၃

ကြသည်။

ထိုအခါ...

ဆရာဟူသည် လူတစ်ယောက်အား ဖိတ်ခေါ်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ခေါ်ဆောင်လာသူသည် သူဌေးသူကြွယ်တစ်ဦးဖြစ်မှန်းသိရလျှင် ဆရာဂူနှင့်ဆရာထန်တို့၏မျက်လုံးများ အရောင်တောက်ပသွားကြသည်။

ချက်ချင်းပင် နေရာထိုင်ခင်း ပြင်ဆင်ပေးလိုက်သည်။

သူဌေးသူကြွယ်အား ညွှန်ပြယင်း ဆရာဟူက...

“ဒါ သူဌေးကြီးဝမ်းလို့ခေါ်တယ်၊ သူက ဆရာထန်၊ သူက တော့ ဆရာဂူ၊ ကျုပ်တို့က သင်တန်းဆရာတွေပါပဲ”

အားလုံးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

သူဌေးဝမ်းက လက်နှစ်ဘက်ဆုပ်ကာ ဦးညွှတ်ယင်း...

“အခုလို နာမည်ကြီးသိုင်းဆရာတွေနဲ့ တွေ့ခွင့်ရတဲ့အတွက် ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဆရာဟူက စားသောက်ဖွယ်ရာများ ပြင်ဆင်ပေးယင်း...

“သူဌေးဝမ်း ဘယ်လိုကိစ္စနဲ့ လာပါသလဲ၊ ကျုပ်တို့ ကူညီဖို့ ဝန်ခံလေးပါဗျာ”

လာရင်းကိစ္စအား သွယ်ဝိုက်၍မေးလိုက်သည်။

သူဌေးဝမ်း ပြုံးယင်း...

၁၆၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ကျုပ်မှာ သားသုံးယောက်တောင်ရှိတယ်၊ သိုင်းပညာသင်ကြားပေးဖို့ ဆရာလိုက်ရှာယင်း ရောက်လာတာပါ”

ဆရာဝူတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ၏။

သူဌေးဝမ်းဆို့သူမှာ အလွန်ပင် ချမ်းသာကြွယ်ဝပုံရ၏။

သူ၏သားများအား ပညာသင်ပေးမည်ဆိုက ငွေတွင်းတစ်ခု တွေ့ရသလိုဟု နားလည်လိုက်ကြသည်။

ဆရာဝူက သဘောကျစွာ ရယ်မောယင်း...

“ကလေးတွေ သိုင်းပညာသင်ကြားတာဟာ ကောင်းတဲ့အလုပ်ပါ။ ကျုပ်က ဓားပညာ အထူးလေ့ကျင့်ပေးပါတယ်”

ဆရာထန်ကလည်း...

“ကျုပ်ကတော့ လက်နက်မဲ့သိုင်း စွယ်စုံသင်ပေးတယ်၊ ကျုပ်ဆီက ပညာရယင် လက်မထောင်နိုင်ပြီ”

ဆရာဟူကလည်း...

“ကျုပ်ကတော့ လုံ့ပညာကို ထူးချွန်အောင် သင်ပေးနိုင်ပါတယ်၊ လုံ့ပညာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုစိုက်စရာမလိုတော့ဘူး”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကိုယ်ရည်သွေးကာ ပြောကြားလိုက်သည်။

သူဌေးဝမ်းက သဘောကျစွာဖြင့်...

“ခင်ဗျားတို့ဆီမှာသာ ကျုပ်သားတွေ ပညာသင်ကြားခွင့်ရယင် စွယ်စုံတတ်ကျွမ်းတဲ့ သိုင်းပညာရှင်တွေဖြစ်လာကြမှာပဲ”

ရှောင်လင်တောင်ဝေး (၁) ❖ ၁၆၅

“ဒါပေါ့...ဒါပေါ့”

သူဌေးဝမ်းက ယွန်းဗူးလေးတစ်ခုထုတ်ပေးယင်း...

“ဒါဟာ ခင်ဗျားတို့အတွက် လက်ဆောင်ပါ”

ဟုပြောလိုက်သည်။

ဆရာဟူတို့ ကျွဲခြေမဆည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားကြသည်။

“အားနာစရာကြီးဗျာ”

ပါးစပ်ကပြောသော်လည်း လက်ကမူ ယူထားပြီးဖြစ်လေသည်။

ဆရာဝူက ယွန်းဗူးလေးအား ဖွင့်လိုက်သည်။

“ဟာ”

အားလုံး ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားကြသည်။

ယွန်းဗူးထဲဝယ် အလွန်အရှည်အသွေးကောင်းသော ပုလဲတစ်လုံးရှိနေသည်။

တန်ဖိုးငွေမှာ သူတို့သုံးယောက် ခြောက်လမျှ ထိုင်စား၍ရနိုင်ပေသည်။

သူဌေးဝမ်းက...

“ကျုပ် လက်ဆောင်ကို သဘောကျရဲ့လား”

ဆရာဟူတို့သုံးယောက် ပြိုင်တူ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“တန်ဖိုးကြီးလွန်းလို့ အားနာမိပါတယ်”

သူဌေးဝမ်းက အရေးမစိုက်ဟန်ဖြင့် ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ဒါ အသေးအဖွဲပါဗျာ၊ ကျုပ် အိမ်မှာ ဒီလိုပုလဲမျိုးနှစ်စုံ

၁၆၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ကျော်လောက်ရှိပါတယ်၊ ဒီထက် တန်ဖိုးကြီးတဲ့ပစ္စည်းတွေ ရှိပါသေးတယ်”

ဆရာဟူတို့ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

အာခေါင်များ ခြောက်ကပ်သွားသလို ခံစားကြရသည်။

သူဌေးဝမ်း၏ချမ်းသာမှုအား မှန်းဆမရနိုင်အောင် ဖြစ်သွားမိသည်။

သူဌေးဝမ်း၏သားသုံးယောက်အား ခါးပိုက်ထောင်ထဲထည့်ထားနိုင်လျှင် သူတို့အဖို့ ရွှေပုံပေါ်တက်ထိုင်သည်နှင့်ပင် တူနေသေးတော့သည်။

သူဌေးဝမ်းက...

“ကျုပ်သားသုံးယောက် ပညာသင်ကြားဖို့ အပ်နှံတဲ့နေ့ကျယင် ကျုပ်က တစ်ယောက်ကို ပုလဲလုံးဆယ်လုံး ဉာဏ်ပူဇော်ခအဖြစ်ပေးဖို့ စဉ်းစားထားပါတယ်၊ ဒီလိုဆိုယင် ကျေနပ်နိုင်ကြမလား မသိဘူး”

ဆရာဟူတို့ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားကြ၏။

ကိုယ့်နားပင် ကိုယ်မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

ဝမ်းသာလုံးဆိုတက်နေပြီး စကားမပြောနိုင်ကြဘဲ ဖြစ်ကြလေသည်။

သူဌေးဝမ်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

ဆရာဟူတို့အား အကဲခတ်ကြည့်ကာ...

“မိတ်ဆွေတို့အတွက် နည်းတယ်လို့ ယူဆထားယင်လည်း

ရှောင်လင်တောင်ဌေး (ပ) ❖ ၁၆၇

ကျုပ်က...”

ဆရာဟူ သတိဝင်လာသည်။

သူဌေးဝမ်း၏စကားမဆုံးမီ ကဗျာကယာ ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“သူဌေးကြီးက အင်မတန်ရက်ရောတဲ့အတွက် ကျုပ်တို့အံ့ဩသွားမိလို့ပါ၊ သူဌေးကြီးရဲ့ဉာဏ်ပူဇော်ခကို ကျုပ်တို့ ဝမ်းပန်းတသာ လက်ခံပါတယ်”

သူဌေးဝမ်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ကျုပ်သားသုံးယောက် ပညာသင်ကြားဖို့ လက်ခံလိုက်ပြီပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ဆရာဟူတို့သုံးယောက် ပြိုင်တူဖြေကြားလိုက်ကြ၏။

သူဌေးဝမ်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်သည်။

“အခုမှပဲ သားသုံးယောက်အတွက် စိတ်ပေါ့သွားရတော့တယ်”

ဆရာဟူတို့က စားသောက်ဖွယ်ရာများ အရက်များဖြင့် လောကွတ်ပြုလိုက်ကြသည်။

တခဏအတွင်း မိတ်ဆွေရင်းရှာများကဲ့သို့ ဖြစ်သွားကြ၏။

ဆရာဟူတို့မှာ ရှေ့ရေးကိုမျှော်ငေးယင်း ဝမ်းသာကြည်နူးနေမိကြသည်။

သူဌေးဝမ်းက...

၁၆၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဒါနဲ့စကားမစပ် ကျုပ်တစ်ခုလောက် မေးချင်တယ်”

ဆရာဟူက...

“မေးပါ..မေးပါဗျာ”

သူဌေးဝမ်က...

“ဒီဇွဲမှာ အခြားသိုင်းဆရာတစ်ယောက် ရှိနေသေးတယ်

ဆို”

သူ၏စကားကြောင့် ဆရာဟူတို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား

ကြသည်။

ဆရာဟူက မဲ့ကာရွဲ့ကာဖြင့်...

“အလကားပါဗျာ၊ ဘယ်က အခြေအမြစ်မရှိ ရောက်လာတဲ့

လူမှန်း မသိပါဘူး”

“မတောက်တခေါက် သိုင်းပညာတတ်ပြီး သိုင်းဆရာအ

မည်ခံနေတာ”

“အလကားလေကြားပြီး ပညာသင်ပေးနေတာ မစွဲပါဘူး

ဗျာ”

သုံးယောက်သား ဝေဖန်လိုက်ကြ၏။

သူဌေးဝမ်က....

“အင်း...အဲဒီလိုလူစားမျိုးတွေ ရှိနေလို့လည်း မိတ်ဆွေတို့လို

ပညာရှိသူတွေ သိက္ခာကျရတာပေါ့ မိတ်ဆွေတို့ရဲ့ ခြေဖျားကိုတောင်

မှီမှာမဟုတ်ဘူးလို့ ကျုပ်တော့ ထင်မိတာပဲ”

သူ၏စကားကြောင့် ဆရာဟူတို့ ဘဝင်မြင့်သွားကြ၏။

ရှောင်လင်တောင်ဝှေး (ပ) ❖ ၁၆၉

ဆရာဟူက ရင်ကော့ကာ...

“သူလိုလူစားမျိုး ကျုပ်တို့က မျက်စိထဲတောင် မထားဘူး”

သူဌေးဝမ်၏မျက်မှောင် တစ်ချက်ကုပ်ယင်း...

“မိတ်ဆွေတို့ သဘောထားကြီးလို့ ဒီလူက အတင့်ရတာ

ပေါ့၊ တကယ်ဆို ပညာပေးဆုံးမရမှာ”

သူ၏စကားကြောင့် ဆရာဟူတို့သုံးယောက် တစ်ယောက်

မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ပြီးမှ ဆရာဟူက ရယ်ကျဲကျဲဖြင့်...

“သူလိုလူနဲ့ဖက်ပြိုင်ယင် ကျုပ်တို့ပဲ သိက္ခာကျမယ်လို့ ထင်

မိလို့ပါဗျာ”

သူဌေးဝမ်က လက်သီးလက်မောင်းတန်းကာ...

“ကျုပ်သာဆို ပညာဖလှယ်ရအောင်ဆိုပြီး ကောင်းကောင်း

ပညာပေးလိုက်မှာပဲ၊ ဒီအခါ ဘယ်သူက ခြင်္သေ့၊ ဘယ်သူကကြက်

စုတ်လည်းဆိုတာ လူတွေသိသွားမှာပဲ”

သူက သွယ်ဝိုက်၍ မြှောက်ထိုးပင့်ကော်လုပ်လိုက်၏။

ဆရာဟူတို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြသည်။

သူဌေးဝမ်က အသာပြိုးယင်း...

“ကျုပ်က မိတ်ဆွေတို့အတွက် မခံနိုင်လို့ ပြောရတာပါ၊

ကဲ ကျုပ်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

ဆရာဟူတို့က ခြံဝသို့တိုင် လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးသည်။

သူဌေးဝမ် ပြန်သွားပြီးနောက် သုံးယောက်သား ခေါင်းချင်း

၁၇၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဆိုင်ကာ...

“သူဌေးဝမ်းကို ဘယ်လိုမြင်လဲ”

“တကယ်ချမ်းသာကြွယ်ဝသူတစ်ယောက်ပဲ၊ သူသာ ကျုပ်တို့ဘက်ရှိယင် ဘာမှပူဇော်မလိုတော့ဘူး”

“ဟုတ်တယ်”

ဆရာဟူက...

“သူပြောသွားတာလည်း နည်းလမ်းကျတယ်၊ သိုင်းပညာ ဖလှယ်ရအောင်လို့ အကြောင်းပြယ်ဘယ်သူက ငြင်းဆန်နိုင်မလဲ၊ ကျုပ်တို့ ဆုံးမနိုင်ယင် ပိုပြီးတောင် ဂုဏ်တက်လာဦးမယ်”

ဆရာဂူ ထောက်ခံလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ပညာဖလှယ်ဖို့အကြောင်းပြပြီး ကျုပ်တို့မှတ်လောက်အောင် ဆုံးမနိုင်ပြီ”

ဆရာထန်က ပြုံးယင်...

“သူဌေးဝမ်းရောက်လာတာ ငွေတွင်းတွေ့တဲ့အပြင် လိပ်ခဲတည်းလည်းဖြစ်တဲ့ ကျုပ်တို့ဆန္ဒကို အကြံပေးသွားတာပဲ”

သူတို့သုံးယောက်သည် ဝမ်းယောင်အား ဆုံးမရန်အကြောင်းပြချက် ရှာတွေ့သွားချေပြီ။

မကြာမီ...

သုံးယောက်သား ဝမ်းယောင်ထံ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြလေတော့သည်။

ရှောင်လင်တောင်ဌေး (ပ) ❖ ၁၇၁

ရွှေပျံလွှားစားသောက်ဆိုင်...။

ရွှေပျံလွှားစားသောက်ဆိုင်သည် နှစ်ထပ်ဖြစ်ကာ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝမ်းယောင် သိုင်းသင်ပေးသော ‘ဝမ်းခြံဝင်းရှိသည်။

ဝမ်းခြံဝင်းအား စားသောက်ဆိုင်အပေါ်ထပ်မှ ကောင်းစွာတွေ့မြင်နိုင်ပေသည်။

အပေါ်ထပ် ပြတင်းပေါက်စားပွဲ၌ လူနှစ်ယောက်ထိုင်ကာ ဝမ်းခြံဝင်းအား အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။

မကြာမီ...

ဝမ်းခြံဝင်းအတွင်းသို့ ဆရာဟူတို့သုံးယောက် ဝင်ရောက်သွားသည်ကို တွေ့သောအခါ ထိုလူနှစ်ယောက်၏မျက်နှာ ပြုံးရွှင်သွားကြသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်ကား မင်အန်ဒါနှင့်မင်ဖောင်းတို့ပင်ဖြစ်လေသည်။

မင်အန်ဒါက...

“ပွဲကြီးပွဲကောင်းတော့ တွေ့ပြီ”

မင်ဖောင်းက လက်ထဲမှ သူဌေးဝမ်း မျက်နှာတုအား မြှောက်ပြသည်...

“ကျွန်တော့်ရဲ့သရုပ်ဆောင်ချက်ကလည်း ဝိပြင်လို့ပါ”

သူက သူဌေးဝမ်းအဖြစ် ဟန်ဆောင်ကာ ဝမ်းယောင်နှင့် ဆရာထန်တို့သုံးယောက် ထိပ်တိုက်တွေ့ရန် ဖန်တီးခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

၁၇၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မင်အန်ဒါက...

“မင်းကိုလည်း ချီးကျူးပါတယ်၊ ကဲ အခြေအနေကြည့်ကြရအောင်”

ပြောယင်း ဝမ်းခြံဝင်းဘက် ကြည့်လိုက်၏။

ဝမ်းခြံဝင်းကွက်လပ်၌ ဝမ်းယောင်နှင့် ဆရာဂူတို့သုံးယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိပြီ မဟုတ်လား။

သူတို့ယူထားသောနေရာသည် တကယ့် နေရာကောင်းပင် ဖြစ်နေပေတော့သည်။

ရှောင်လင်တောင်ဝေး (ပ) ❖ ၁၇၃

ဝမ်းခြံဝင်း...။

ဝမ်းယောင်သည် တပည့်များ လေ့ကျင့်နေသည်ကို ကျေနပ်စွာဖြင့် ကြည့်နေသည်။

သူကိုယ်တိုင် အပင်ပန်းခံ၍ကြပ်မတ်ပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ခြံဝင်းအတွင်းသို့ လူသုံးယောက် ဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဆရာဂူတို့လူစု ဖြစ်နေသည်ကိုတွေ့ရလျှင် ဝမ်းယောင် မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

သူသည် ဆရာဂူတို့နှင့် ဆက်ဆံခဲ့ခြင်းမရှိသလို ဆရာဂူတို့ကလည်း အခေါ်အပြောမလုပ်ပါ။

ယခုရောက်ရှိလာခြင်းသည် အကြောင်းထူးတစ်ခုရှိမည်ဟု ဆင်ခြင်လိုက်မိသည်။

ဆရာဂူသည် သိုင်းပညာလေ့ကျင့်နေသည့် ဆင်းရဲသားလူငယ်များကို ကြည့်ကာ အထင်သေးဟန်ဖြင့် နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်၏။

“ကိုယ့်ကိုကိုယ် အထင်ကြီးနေကြတဲ့ သူငယ်နှစ်စားလေးတွေပါလား”

ထိကပါးရိကပါး ပြောလိုက်သည်။

ဝမ်းယောင်က ထွက်၍ကြိုဆိုလိုက်သည်။

သူက ပြဿနာမဖြစ်လို၍ အထိုက်အလျောက် ဆက်ဆံလိုက်၏။

“သိုင်းသုံးဖော်သင်တန်းကျောင်းက သင်တန်းမှူးတွေကို”

၁၇၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ကြွပါဗျာ၊ ကျုပ်တို့က မပြည့်စုံလို့ သေသေချာချာ ဧည့်ဝတ်မပြုနိုင်
တာ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါတယ်”

ဆရာဟူက မဲ့ကာရွဲ့ကာဖြင့်...

“ဒီလိုနေရာမျိုးကို အလည်လာစရာလား၊ စိတ်ကူးထဲ
တောင် မထည့်ဘူး”

အထင်သေးဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ဝမ်းယောင်၏တပည့်များ မကျေမနပ် ဖြစ်သွားကြသည်။

ဝမ်းယောင်က လက်ဝှေ့ယမ်းကာ...

“ဟေ့ လေ့ကျင့်စရာရှိတာ ဆက်ပြီးလေ့ကျင့်ကြပါ”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

တပည့်များက ဆရာဟူတို့အား မာထန်ထန်ကြည့်ကာ
ဆက်လက် လေ့ကျင့်လိုက်ကြသည်။

ဝမ်းယောင်က ဆရာဟူဘက်လှည့်ကာ...

“ဘာကိစ္စနဲ့ ရောက်လာတာပါလဲ”

ဆရာဟူ မဲ့ပြီးပြီးယင်း...

“သိုင်းဆရာဝမ်းယောင်ရဲ့ သိုင်းပညာ မခေဘူးလို့ လူတွေ
ပြောနေကြတယ်၊ သိုင်းဆရာအချင်းချင်း ပညာမလွယ်ရအောင်လာ
ခဲ့တာပဲ”

ဖြောင်ပင် ပြောလိုက်၏။

ဝမ်းယောင် မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

ဆရာဟူတို့သည် သူ့အား မကျေနပ်မှန်းသိထား၏။

ရှောင်လင်တောင်ဝှေး (ပ) ❖ ၁၇၅

ယခု လာခဲ့သည်မှာလည်း အကြောင်းရှာကာ ရန်လိုခဲ့ခြင်း
ဖြစ်ကြောင်း ဆင်ခြင်လိုက်မိသည်။

ထို့ကြောင့်...

ခေါင်းခါယမ်း၍...

“ကျုပ်ပညာ အသလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြီးတော့
လုပ်စရာတွေနဲ့ မအားလပ်သေးလို့ပါ”

ဆရာဟူက....

“ပညာချင်းမလွယ်ဖို့ တောင်းဆိုတာ မငြင်းသင့်ပါဘူး၊ ပြီး
တော့ ကျုပ်ကလည်း တကယ်စွမ်းမစွမ်း သိချင်သေးတယ်”

ပြောသင်း လက်ဝါးဖြင့် ကွန်းထုတ်လိုက်သည်။

မမျှော်လင့်သောအဖြစ်မို့ ဝမ်းယောင်မှာ နောက်သို့ ယိမ်း
ယိုင်သွားကာ မြေကွက်လပ်ထဲ ရောက်သွား၏။

ဝမ်းယောင်က ဆရာဟူအားကြည့်ကာ...

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

ဆရာဟူက...

“ကျုပ်ပြောပြီးပြီ၊ မင်းငြင်းလို့မရတော့ဘူး၊ ငါ့ကိုနိုင်အောင်
တိုက်ပေတော့”

စကားဆုံးလျှင် မြေကွက်လပ်ထဲ ခုန်ဝင်ကာ တိုက်ခိုက်
လိုက်၏။

ဝမ်းယောင်မှာ ရှောင်တိမ်း၍မရသဖြင့် ပြန်လည်တိုက်ခိုက်
လိုက်သည်။

၁၇၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သိုင်းလေ့ကျင့်နေသော သင်တန်းသာမညား ဘေးသို့ရှုံ့သွား
ကြသည်။

ဆက်လက် မလေ့ကျင့်တော့ဘဲ တိုက်ပွဲအား စိတ်ဝင်တစား
ကြည့်လိုက်ကြသည်။

သူတို့သည် ဆရာဟူတို့၏ မောက်မာမှု၊ ငွေမက်မှု၊ အဆင့်
အတန်းခွဲမှုတို့ကို ရွံ့မုန်းနေကြသူများဖြစ်သည်။

သူတို့ဆရာ ဝမ်းယောင် ပညာပေးနိုင်ပါစေဟု ကျိတ်၍ဆု
တောင်းနေမိကြသည်။

ဝမ်းယောင်သည် ရှောင်တိမ်းသည့်ကြားမှပင် ဆရာဟူနှင့်
ယှဉ်ပြိုင်မိပြီး ဖြစ်ပေတော့သည်။

အစွမ်းအစ

ဆရာဟူသည် လက်ငါးချောင်း အသုံးပြုကာ ဝမ်းယောင်၏
သွေးကြောများအား အဓိကထား၍ တိုက်ခိုက်နေသည်။

ဝမ်းယောင်သည် ဆရာဟူအား ရင်ဆိုင်မိပြီးနောက်တွင်
ပညာပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သူ၏ကျော်ကြားသော လက်နက်မဲ့သိုင်းကွက်များဖြင့် တုန်
ပြန်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ဝမ်းယောင်က စနစ်တကျ ခုခံတိုက်ခိုက်လာလျှင် ဆရာဟူ
မှာ နောက်သို့ဆုတ်ပေးလိုက်ရသည်။

ဆရာဟူ ဒေါသထွက်သွားသည်။
“ယား”

၁၇၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ညာသံပေးကာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်တော့သည်။
 သူ၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ ကြမ်းတမ်းရက်စက်ကာ ရန်သူတစ်ဦး
 အား အသေတိုက်ခိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။
 ဝမ်းယောင် သည်းမခံနိုင်ဘဲ ဖြစ်လာသည်။
 ထို့ကြောင့်...
 သူကလည်း လက်ဝါးကို အသုံးပြုကာ ပြင်းထန်စွာ ပြန်
 လည်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။
 နှစ်ယောက်သား ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိလိုက်လျှင်...
 “ဝုန်း”
 ကျယ်လောင်သောအသံ တစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။
 ဆရာဟူမှာ ဝဲဘက်ပန်းအား လက်သီးတစ်လုံးထိမှန်သွား
 ပြီး ဒဏ်ဒဏ်ဖြင့် ဆုတ်သွားရသည်။
 “ဟေး”
 “ဆရာဝမ်းယောင်ကွ”
 ဝမ်းယောင်၏တပည့်များက ဝမ်းသာစွာ အော်ဟစ်လိုက်
 ကြ၏။
 ဆရာဟူ၏မျက်နှာကြီး မည်းမှောင်သွားသည်။
 ထိုစဉ်...
 ဆရာဝူက ရုတ်ခြည်း ခုန်ထွက်သွားပြီး ဝမ်းယောင်အား
 တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။
 သူက လက်ဝါးစောင်းများဖြင့် ဓားတစ်လက်သဖွယ် အသုံး

ရှောင်လင်တောင်ဝေး (ပ) ❖ ၁၇၉

ပြုကာ တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
 ဝမ်းယောင်က လက်ငါးချောင်းအသုံးပြု၍ စွန်လက်သည်း
 သဏ္ဌာန် ကုတ်ဆွဲကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။
 သိုင်းကွက်သုံးဆယ် မပြည့်မီမှာပင် သူ၏လက်ငါးချောင်း
 ၁ ဆရာဝူ၏အင်္ကျီရင်ဘတ်အား ဆွဲဖြုတ်လိုက်နိုင်သည်။
 “ဟာ”
 ဆရာဝူ အထိတ်တလန့်ဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားရလေသည်။
 ဆရာထန် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
 ဝမ်းယောင်၏ပညာ မခေမန်း သဘောပေါက်သွားသည်။
 သူက မြေကွက်လပ်ထဲ ခုန်ဝင်သွားပြီး...
 “မင်း မဆိုးဘူး၊ ကျုပ်ရဲ့ လက်နက်မဲ့သိုင်းကိုလည်း ယှဉ်
 ကြည့်ပါဦး”
 ပြောသင်း တိုက်ခိုက်လာသည်။
 ဆရာထန်သည် လက်သီး၊ လက်ဝါး၊ လက်ဝါးစောင်းစ
 သည့်ပုံသဏ္ဌာန် အမျိုးမျိုးပြောင်းလဲကာ တိုက်ခိုက်လိုက်၏။
 လက်နက်မဲ့ သိုင်းပညာရပ်တွင် ဆရာထန်၏ပညာမှာမဆိုး
 လှဟု ဝမ်းယောင် သိရှိလိုက်သည်။
 ထို့ကြောင့် မပေါ့ဆဝံ့တော့ပါ။
 သူက လက်ညှိုးအသုံးပြုကာ ဆရာထန်၏သွေးကြောများ
 အား ဦးတည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။
 ဆရာထန်မှာ သိုင်းကွက်နှစ်ဆယ်ကျော်လာသည်အထိ

၁၈၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အနိုင်မရသောအခါ ဒေါသထွက်လာသည်။

လက်ဝါးစောင်းဖြင့် ဝမ်းယောင်၏ပခုံးအား ခုတ်ချလိုက်ပြီး ရင်ဝသို့ လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်သည်။

ဤသိုင်းကွက်သည် သူ၏အကျော်ကြားဆုံးနှင့် အထက် မြက်ဆုံးသော တိုက်ကွက်ဖြစ်သည်။

ဝမ်းယောင်က တုန်လှုပ်သွားခြင်း မရှိပါ။

ခန္ဓာကိုယ် တစ်ပတ်လှည့်လိုက်ရုံဖြင့် လက်ဝါးစောင်းခုတ် ချက်အား ရှောင်တိမ်းပြီးသားဖြစ်နေ၏။

တဆက်တည်းပင် တိုးဝင်လာသော လက်ဝါးပြင်ပေါ်ရှိ သွေးကြောတစ်ခုအား လက်ညှိုးဖြင့် ထောက်ချလိုက်ပြီးဖြစ်နေ၏။

ဆရာထန် တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်သွား သည်။

ချွေးသီးချွေးပေါက်များကျကာ နောက်သို့ လေးငါးလှမ်းမျှ ဆုတ်သွားမိသည်။

“ဆရာဝမ်းယောင်ကွ”

ဝမ်းယောင်၏တပည့်များက တခဲနက် အေးပေးလာကြ၏။

လမ်းသွားလမ်းလာများကလည်း ခြံဝင်းဝဋ် အုံ့ခဲကာ ကြည့်

ရှုနေကြသည်။

ဆရာဟူသို့သုံးယောက် မျက်နှာကြီးနီရဲနေကြသည်။

သူတို့က အရှက်ကွဲမခံလိုကြချေ။

ဆရာဟူက ကျောတွင်လွယ်ဖိုးထားသော လှံတိုကိုဖြုတ်ယူ

ရှောင်လင်တောင်ဌေး (ပ) ❖ ၁၈၁

လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်က လှံပညာရှင်တစ်ဦးဆိုတော့ လှံကိုသုံးမယ်”

ပြောသင်း လှံတိုအား ဝေ့ယမ်းကာ တိုက်ခိုက်လာသည်။

ဆရာဟူလက်ထဲမှ လှံတိုသည် မြွေဟောက်တစ်ကောင်အ လား ဝမ်းယောင်ထံ တိုးဝင်လာသည်။

လှံချက်များသည် ကြောက်ခမန်းလိလိ ပြင်းထန်လှ၏။

ဝမ်းယောင် ခန္ဓာကိုယ်လှည့်ပတ်၍ ရှောင်တိမ်းပေးလိုက် သည်။

သူက လှံချက်များအား ပွတ်ကာသီကာ ရှောင်တိမ်းပြီး နောက် ဆရာဟူ၏လက်ကောက်ဝတ်အား ဖမ်းညှစ်လိုက်သည်။

ဆရာဟူ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

လှံကို ရုပ်သိမ်းကာ နောက်သို့ကျွမ်းပစ်ကာ ဆုတ်ပေးလိုက်

ရ၏။

သူသာ ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ပါက လှံလွှတ်ကျ၍ ကြီးစွာအ ရှက်ကွဲသွားရမည် မဟုတ်ပါလား။

ဆရာဂူ ခံပြင်းဒေါသထွက်သွားသည်။

ခါးမှခွေးကို ချွမ်းခနဲမြည်အောင် ဆွဲထုတ်ယင်း...

“ယား”

ကျယ်လောင်စွာ ညာသံပေးသင်း တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

သူ၏ခွေးချက်များသည် လျှပ်စီးလက်သည့်အလား ပြင်း ထန်သွက်လက်လှသည်။

၁၈၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဝမ်းယောင် ရှောင်တိမ်းနေသည့်ကြားမှ အင်္ကျီလက်အိုးမှာ
ဓားချက်ကြောင့် ပြတ်ထွက်သွားသည်။

ဆရာဂူ အားတက်လာပြီး တရကြမ်းတိုက်ခိုက်လိုက်သည်။
သူက အသာရသည်နှင့် ဖိ၍တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်
ပေသည်။

လက်နက်မဲ့ ဝမ်းယောင်မှာ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ရန် အခြေအ
နေမပေးဘဲ ရှိနေသည်။ ထိုစဉ်...

“ဆရာ..ရှေ့ ဖမ်းလိုက်”

အော်သံနှင့်အတူ တပည့်တစ်ယောက်က ဓားတစ်လက်
လှမ်း၍ ပစ်ပေးလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဆရာဂူက ဓားဖြင့် ထိုးသွင်းလာပြီဖြစ်သည်။

ဝမ်းယောင်ကခန္ဓာကိုယ် တစ်ပတ်လှည့်၍ဓားကို ဖမ်းယူ
လိုက်ပြီး ထိုးသွင်းလာသော ဆရာဂူ၏ဓားကို ရိုက်ဖယ်လိုက်သည်။

“ခြွမ်း”

ကျယ်လောင်သောအသံနှင့်အတူ ဆရာဂူ၏ဓားကိုင်လက်
တစ်ခုလုံး ထုံကျဉ်သွားသည်။

ဆရာဂူ အခြေအနေမဟန်တော့ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။

ဆရာဟူနှင့် ဆရာထန်တို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်
မျက်ရိပ်ပြလိုက်ကြသည်။ တဆက်တည်းပင် ဝမ်းယောင်ထံသို့ တိုး
ဝင်တိုက်ခိုက်လိုက် ကြတော့သည်။

ရှောင်လင်တောင်ဝှေး (ပ) ❖ ၁၈၃

ဝမ်းယောင်သည် လက်ထဲ ဓားရောက်လာသည်နှင့် ဆရာဂူ
အားပြန်လည်ခြိမ်းခြောက်နိုင်ခဲ့သည်။

ဆရာဂူ ရှုံးနိမ့်တော့မည့် အချိန်မှာပင် ဆရာဟူနှင့်ဆရာ
ထန်တို့က ဝင်ရောက်လာသည်။

ထို့ကြောင့် အခြေအနေမှာ ရှုပ်ထွေးသွားသည်။

ဆရာထန်၏ အလစ်တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ဝမ်းယောင် လက်
ထဲမှဓား လွတ်ကျသွားသည်။

လက်နက်မဲ့ဖြစ်သော ဝမ်းယောင်အား ဆရာဂူနှင့်ဆရာဟူ
တို့က အလွတ်မပေးဘဲ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။

တခဏအတွင်း ဝမ်းယောင်၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် ဓားဒဏ်
ရာတစ်ချက်နှင့် ပခုံးတွင် လှံတစ်ချက်ထိခံသွားလေသည်။

ဝမ်းယောင် ဒေါသထွက်လာသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဘာကြောင့် ဒီလောက်ရန်လိုနေတာလဲ”

ဆရာဟူ ပြုံးယင်း...

“ငါတို့က သိုင်းသုံးဖော်လို့ ကျော်ကြားနေတာပဲ၊ မင်းနိုင်
အောင်တိုက်ပေါ့”

ပမာမခန့် လေသံဖြင့် ပြောလာသည်

တိုက်ခိုက်မှု အရှိန်ကိုကား လုံးဝမလျှော့ပါချေ။

ဝမ်းယောင်သည် ရှောင်တိမ်းနေယဉ်းမှ ဆရာထန်၏ အ
မှတ်မထင် ခြေကန်ချက် ထိမှန်သွားပြန်သည်။

“ဝုန်း”

၁၈၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ကျယ်လောင်သောအသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဝမ်းယောင်၏ခန္ဓာကိုယ် ယိုင်ထွက်သွားသည်။

“ယား”

“ကျား”

ဆရာဟူနှင့် ဆရာဂူတို့က ညာသံပေးယင်း ခုန်ဝင်လာကြ

သည်။

သူတို့က အပိုင် တိုက်ခိုက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော်...

သူတို့ ထင်သလို ဖြစ်မလာခဲ့ပါ။

ဝမ်းယောင်သည် မြေပေါ်ခြေတစ်ချက်ဆောင့်ကာ ခုန်

ထွက်သွား၏။

လေထဲတွင်ပင် နှစ်ချက်ဆင့် ကျွမ်းပစ်ကာ အိမ်ပေါက်ဝသို့

ပေါ့ပါးစွာ ကျရောက်သွားသည်။

အိမ်ပေါက်ဝအနီး သစ်သားစင်ပေါ်တွင် နဂါးတောင်ငွေး

တင်ထားလေသည်။

ဝမ်းယောင် ဆတ်ခနဲ ကောက်ယူလိုက်၏။

သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး အားအင်များ ပြန်ပြည့်လာသလို ခံစား

လိုက်ရသည်။

ထိုစဉ်...

“ယား”

ဆရာဂူ ခုန်လွှားရောက်ရှိလာကာ ဓားဖြင့် တိုက်ခိုက်လာ

ရှောင်လင်တောင်ငွေး (ပ) ❖ ၁၈၅

သည်။ ဝမ်းယောင် မဲ့လိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့ဟာ အခွင့်အရေးသမားတွေပဲ သတိသာထား
ပေတော့”

ကြိုးဝါးယင်း နဂါးတောင်ငွေးဖြင့် သိမ်းကြိုးရှိက်ချပစ်လိုက်
သည်။

“ခြွမ်း”

ကျယ်လောင်သောအသံနှင့်အတူ မီးပွင့်ကလေးများပင်
ဖြာထွက်သွား၏။

ဆရာဂူမှာ ပြင်းထန်သော အရှိန်ကြောင့် အဝေးသို့လွင့်စဉ်
သွားလေသည်။

ဝမ်းယောင်က နဂါးတောင်ငွေးအား ဝှေ့ယမ်းယင်း ခုန်ထွက်
သွားကာ ပြေးဝင်လာသော ဆရာဟူအား တိုက်ခိုက်လိုက်ပြန်သည်။

နဂါးတောင်ငွေးသည် ဆရာဟူ၏လှံချက်များကြားမှ ထိုး
ဖောက်၍ဆရာဟူ၏ဝမ်းဗိုက်အား ထိုးသွင်းမိသွားသည်။

“အွန်”

ဆရာဟူ မသဲမကွဲ ညည်းညူယင်း ခါးကိုင်ကျသွားသည်။

ဝမ်းယောင်က ခြေတစ်ဘက် ဆန့်ထုတ်လိုက်လျှင်...

“ဝုန်း”

ဆရာထန် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားသည်။

ထိုစဉ် ဝမ်းယောင်က ရုတ်ခြည်း ရောက်ရှိလာပြီး ပခုံးတစ်
ဘက်အား တောင်ငွေးဖြင့် ထိုးချလိုက်သည်။

၁၈၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“အမယ်လေး”

ဆရာထန် နာကျင်စွာ အော်ဟစ်ကာ ခုန်ဆွခုန်ဆွဖြင့်
နောက်ဆုတ်သွားလေသည်။ ယှဉ်ပြိုင်ပွဲကား ပြီးဆုံးသွားချေပြီ။

သိုင်းသုံးဖော်ကား အပြတ်အသတ်ပင် ရှုံးနိမ့်သွားရချေပြီ။

ဆရာဟူ၊ ဆရာဝူတို့ လူးလဲထလာကြ၏။

သူတို့၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး နာကျင်မှုကြောင့် ရှုံ့မဲ့နေကြပေ
သည်။

ဝမ်းယောင်သည် ကြောက်စရာကောင်းသူဖြစ်ကြောင်း နား
လည်သွားပြီဖြစ်သည်။

ဝမ်းယောင်သာ မညှာပါက သူတို့သုံးယောက် သေဆုံးသွား
ရမည်သာဖြစ်သည်။

ဝမ်းယောင်က သူတို့အား စိုက်ကြည့်ကာ အေးတိအေးစက်
လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ကို ဒီတစ်ခါ ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ်၊ နောက်တစ်ခါ
လာပတ်သက်ယင် ကျုပ်အဆိုးမဆိုနဲ့၊ ကျုပ်ခြံဝင်းထဲ ခြေလာမချနဲ့၊
ခင်ဗျားတို့ သွားကြတော့”

ဆရာဟူတို့သုံးယောက် အံ့ကြိတ်လိုက်ကြသည်။

ဝမ်းယောင်ကိုလည်း ခပ်စိန်းစိန်း ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ထို့နောက်...

ချာခနဲလှည့်ကာ ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ရှောင်လင်တောင်ဝေး (ပ) ❖ ၁၈၇

အကြံသမား

ဆရာဟူတို့ ထွက်သွားကြပြီဖြစ်သည်။

နောက်နောင် လာရောက်စော်ကားဝံ့တော့မည် မဟုတ်ဟု
ဝမ်းယောင် ယုံကြည်မိသည်။

သူက လှည့်ထွက်ရန် ခြေလှမ်းပြင်စဉ်...

“အင်း...သိုင်းဆရာဝမ်းယောင်ဟာ တကယ်အစွမ်းထက်ပါ
ပေတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း အမြို့မြို့ အနယ်နယ် ကျော်ကြားနေတာ
ကိုး”

ချိုးကျူးထောပနာပြုသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဝမ်းယောင် ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

၁၈၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထိုအခါ...

ခြံဝင်းထဲ ဝင်ရောက်လာသူနှစ်ဦးအား တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဝမ်းယောင်၏မျက်နှာ သူနဲ့မူနဲ့သွားသည်။

ယနေ့ သူ့ခြံဝင်းသို့ ဧည့်သည်များ ဆက်တိုက်ဆိုသလို ရောက်လာခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ရောက်ရှိလာသူနှစ်ယောက်မှာ သူဌေးသူကြွယ်များ ဖြစ်ပုံ ရသောကြောင့် စိတ်ထဲ၌လည်း အံ့သြသွားမိသည်။

အမှန်တကယ်၌ ရောက်ရှိလာသူနှစ်ဦးမှာ မင်အန်ဒါနှင့် မင်ဖောင်းတို့ပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

ရှောင်လင်တောင်ဝှေး (ပ) ❖ ၁၈၉

ဧည့်ခန်းထဲတွင် ဖြစ်သည်။

ဝမ်းယောင်က မင်အန်ဒါနှင့်မင်ဖောင်းတို့အား ဧည့်ခံလိုက်သည်။

မင်အန်ဒါက အရှိအသေပေးယင်း...

“ကျုပ်က မင်စံအိမ်သခင် မင်အန်ဒါပဲ။ ဒါက ကျုပ်ရဲ့တူမင်ဖောင်းပါ။ ကျုပ်တို့က အရှေ့ပိုင်းဒေသက လာခဲ့တာပါ”

စတင် ပြောကြားလိုက်သည်။

ဝမ်းယောင် အံ့သြသွားသည်။

“အရှေ့ပိုင်းဒေသက လာတာလား၊ ဒီနေရာနဲ့ မိုင်ပေါင်းထောင်ချီဝေးတာပဲ”

မင်အန်ဒါ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်က ဆရာဝမ်းယောင်ရဲ့ ဂုဏ်သတင်းကျော်စောမှုကို ကြားသိလို့ ဂါရဝပြုချင်တာလည်း ပါပါတယ်”

ပြောယင်း မင်ဖောင်းက သေတ္တာငယ်ကလေးတစ်လုံးအား ဖွင့်ကာ ဝမ်းယောင်ရှေ့တွင် ချထားလိုက်၏။

သေတ္တာထဲတွင် တန်ဖိုးကြီးမားသော ရတနာများ ရှိနေပေသည်။

ဝမ်းယောင် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

မင်အန်ဒါအား ကြည့်ကာ...

“ဒါ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် မေးလိုက်၏။

၁၉၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မင်အန်ဒါက အသာပြုံးယင်း...

“ဆရာဝမ်းယောင်အတွက် ဂုဏ်ပြုလက်ဆောင် ချီးမြှင့်တာ

ပါ”

“ဟင်”

သူ၏စကားကြောင့် ဝမ်းယောင် မျက်လုံးပြုံးသွားသည်။

ထို့နောက် ပျာပျာသလဲဖြင့် ငြင်းဆန်လိုက်သည်။

“ဟာ...ဒီလောက်တန်ဖိုးကြီးမားတဲ့ လက်ဆောင်မျိုး ကျုပ်
လက်မခံပါရစေနဲ့”

ပြောယင်း သေတ္တာအား မင်အန်ဒါရှေ့သို့ ပြန်လည်တွန်းပို့
လိုက်လေသည်။

မင်အန်ဒါ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့က ခရီးဝေးကလာခဲ့ရတာပါ။ ဒီလက်ဆောင်
ပစ္စည်းကို လက်ခံစေချင်တယ်”

ဝမ်းယောင်၏မျက်နှာ တည်သွား၏။

“ဒီလက်ဆောင်ပစ္စည်းကို ခဏဖယ်ထားပါဦး၊ ကျုပ်ဆီ
ရောက်လာတာ အကြောင်းထူးတစ်ခုရှိရမယ်လို့ ခန့်မှန်းမိတယ်၊
ဘယ်လိုကိစ္စများ ရှိပါသလဲ”

ဖြောင်ပင် မေးလိုက်လေသည်။

မင်ဖောင်းက သဘောကျစွာ ပြုံးယင်း...

“ဆရာဝမ်းဟာ သိုင်းပညာတော်ရုံမကဘူး၊ စဉ်းစားတွေး
ခေါ်မှုလည်း ကောင်းတာကိုး၊ ချီးကျူးပါတယ်ဗျာ”

ရှောင်လင်တောင်စုး (ပ) ❖ ၁၉၁

ဝမ်းယောင်၏အကြည့်က မင်ဖောင်းထံရောက်ရှိသွား
သည်။

အဘယ်ကြောင့်မှန်းမသိ မင်ဖောင်း၏ရုပ်သွင်အမူအရာကို
ကြည့်ယင်း စိတ်ထဲ မနှစ်မြို့နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။

ထိုစဉ်...

မင်အန်ဒါ၏စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ
လေသည်။

“အမှန်အတိုင်းပြောရယင် ဆရာဝမ်းဆီမှာ အကူအညီ
တောင်းချင်လို့ပါပဲ”

သူ၏စကားကြောင့် ဝမ်းယောင်၏မျက်ခုံးမွေးအစုံ နဖူး
ပေါ် မြင့်တက်သွားသည်။

အလွန်တရာဝေးလံသော အရပ်ဒေသမှလာရောက် အကူ
အညီတောင်းရအောင် မည်သည့်ကိစ္စများ ဖြစ်နေပါသနည်း။

ဝမ်းယောင်သည် သူတပါးအား ကူညီတတ်သူပီပီ ချက်ချင်း
ပင် စိတ်ဝင်စားသွားလေသည်။

သူက မင်အန်ဒါအား အကဲခတ်ကြည့်ယင်း...

“ဘယ်လိုကိစ္စမျိုးလဲဆိုတာ သိပါရစေ၊ ကျုပ် ကူညီနိုင်တဲ့
ကိစ္စဆို ကူညီပါ့မယ်”

ဟုပြောလိုက်သည်။

သူ၏စကားကြောင့် မင်အန်ဒါ ဝမ်းသာအားတက်သွားလေ
သည်။

၁၉၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မင်အန်ဒါက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချယ်င်း...

“ကျုပ်ပိုင်တဲ့ မင်စံအိမ်မှာ တပည့်တွေရှိပါတယ်၊ ကျုပ်က မသွန်သင်မဆုံးမနိုင်၊ ပညာမပေးနိုင်လို့ တပည့်တွေ စိတ်အားငယ် နေကြရပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကြပ်မတ်ထိန်းသိမ်းပေးနိုင်မယ့် ဆရာ ကောင်းတစ်ယောက်လိုချင်ပါတယ်၊ ဆရာဝမ်းဟာ အလွန်သင့်တော် တဲ့ ဆရာတစ်ယောက်ပါပဲ”

ယခုမှ ဝမ်းယောင်သည် မင်အန်ဒါ၏ သဘောထားကို ရိပ် စားမိသွားသည်။

သူက မင်အန်ဒါအား မျက်မှောင်ကုပ်ကြည့်ယင်း...

“လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျားတပည့်တွေအတွက် ဆရာလာ ရှာတာကိုး”

ဟုရှေ့တိုလိုက်သည်။

မင်အန်ဒါ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဆရာဝမ်းအတွက် မင်စံအိမ်ဟာ စိတ်တိုင်း ကျဖြစ်ရပါစေမယ်၊ ကျုပ်တပည့်တွေဟာ ပညာငတ်နေသူတွေမို့ ဆရာတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဂရုဏာထားပြီး ပညာသင်ကြားပေးစေ လိုပါတယ်”

ဝမ်းယောင် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ခက်တာပဲဗျာ၊ ကျုပ်ကလည်း ဒီကတပည့်တွေကို ပစ် ထားပြီး မလိုက်နိုင်ဘူး၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားတပည့်တွေကို ခေါ်လာခဲ့ ပါ၊ ကျုပ်ပညာကုန် သင်ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

ရှောင်လင်တောင်ဝေး (၁) ❖ ၁၉၃

မင်အန်ဒါ မည်သို့ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

သူက မင်ဖောင်းအား ကြည့်လိုက်မိသည်။

မင်ဖောင်းက အသာပြီးယင်း ဝင်ပြောလာသည်။

“ကျုပ်တို့ နယ်ပယ်ဒေသမှာ ထူးချွန်တဲ့သိုင်းဆရာ ရှားပါး လွန်းလှပါတယ်၊ မင်စံအိမ်ကလူတွေဟာလည်း ဆရာဝမ်းလိုလူမျိုးနဲ့ မှ ကိုက်ညီမှာပါ၊ သူတို့အားလုံးဟာ မျှော်လင့်ချက်မဲ့နေတာမို့ ဆရာ ဝမ်းကို အားကိုးတကြီး ခရီးဝေးကနေ လာရောက်ဖိတ်ခေါ်တာပါ” ဝမ်းယောင် ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့လူတွေ မျှော်လင့်ချက်မဲ့နေသလို ကျုပ်မရှိယင် ကျုပ်တပည့်တွေလည်း မျှော်လင့်ချက်မဲ့သွားမယ်ဆိုတာ မတွေးမိ ဘူးလား၊ ကျုပ် လက်မခံနိုင်ပါဘူး”

မင်အန်ဒါက...

“ဆရာဝမ်းသာ မင်စံအိမ်လိုက်ပြီး ပညာသင်ပေးပါ၊ လို လေသေးမရှိ ပြည့်စုံစေရပါမယ်၊ ဆရာဝမ်း တောင်းသလောက်ငွေ လည်း ကျုပ်ပေးမှာပါ”

“ဘာဗျ”

သူ၏စကားကြောင့် ဝမ်းယောင်၏အသံ ဟိန်းထွက်လာ သည်။ မင်အန်ဒါ ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ဝမ်းယောင်၏မျက်နှာ ခက်ထန်တင်းမာနေလေသည်။

သူက မင်အန်ဒါအား စူးရဲသော မျက်လုံးစုံဖြင့် ကြည့်လိုက်

ပြီး...

၁၉၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ကျုပ်ဟာ ငွေမက်တဲ့လူစားလို့ ထင်ယင် ခင်ဗျားမှားသွားလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်သိက္ခာနဲ့ပညာကို ငွေနဲ့အလဲအလှယ်လုပ်လို့ မရဘူးဆိုတာမှတ်ထား၊ ခင်ဗျားတို့မှာ ငွေပေါနေတယ်ဆိုယင် တခြားဆရာတစ်ယောက်ယောက်ပဲ သွားရှာကြပါ။ ကျုပ်ကတော့ လက်မခံနိုင်ဘူး”

ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်၏။

မင်အန်ဒါမှာ အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွားသည်။

ဝမ်းယောင်၏စကားအား မခံနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။

ထိုစဉ် မင်ဖောင်းက သူ့အား မသိမသာ လက်ကုပ်လိုက်သည်။

တဆက်တည်းပင် အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့်...

“ဦးလေးကလည်း ဆရာဝမ်းကို စကားလောပြီး ပြောနေမိတာကိုး၊ ဆရာဝမ်းဟာ သစ္စာသမာဓိပြည့်ဝတဲ့လူတစ်ယောက်ဗျ၊ ကဲပါ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ကြရအောင်၊ မြို့ထဲက တည်းခိုခန်းတစ်ခုမှာ တည်းခိုယင်း ဆရာဝမ်း စိတ်ပြေသွားတဲ့အထိ စောင့်ကြတာပေါ့”

ပြောယင်း ထရပ်လိုက်သည်။

မင်ဖောင်းတွင် အကြံဉာဏ်များ ရှိနေသည်ဟု မင်အန်ဒါ နားလည်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့်...

စိတ်ကိုလျှော့ကာ ထရပ်လိုက်သည်။

ဝမ်းယောင်က သေတ္တာငယ်အား ညွှန်ပြယင်း...

ရှောင်လင်တောင်ဌေး (ပ) ❖ ၁၉၅

“ခင်ဗျားတို့ပစ္စည်း ပြန်ယူသွားပါ”

ဘုဆတ်ဆတ်လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

မင်ဖောင်းက သေတ္တာငယ်အား ကောက်ယူကာ ဝမ်းယောင်အား ဦးညွှတ်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်တို့ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး”

နှုတ်ဆက်ကာ မင်အန်ဒါအား ခေါ်ဆောင်ယင်း ထွက်ခွာသွား၏။

ဝမ်းယောင်မှာ သူတို့ကျောပြင်အား စိုက်ကြည့်ယင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

မင်အန်ဒါတို့နှင့်အတူ ဂြိုဟ်ဆိုးတစ်ခုသည် သူ့ထံဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ရှိလာမည်ဖြစ်ကြောင်း ဝမ်းယောင် သိနိုင်ခဲ့လျှင်မူ။

၁၉၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မင်အန်ဒါသည် မကျေမနပ်ဖြင့် ထွက်လာခဲ့ရသည်။

သူက မင်ဖောင်းအားကြည့်ယင်း...

“ဝမ်းယောင်ဟာ မောက်မာပုံရတယ်၊ မင်းဘာကြောင့် ထွက်လာတာလဲ”

ဟုမေးလိုက်သည်။

မင်ဖောင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ဝမ်းယောင်လိုလူစားမျိုး ရှာတွေ့ဖို့ မလွယ်တော့ဘူး၊ သူ့ကိုရမ္ပဲဖြစ်မယ်လေ”

မင်အန်ဒါ မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားပြီး...

“မင်းရှုံးနေသလား၊ မင်းရှေ့မှာပဲ ငြင်းလွှတ်လိုက်တယ် မဟုတ်လား”

မင်ဖောင်း ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်မရှုံးဘူး၊ မရှုံးတဲ့အပြင် အကြံကောင်းဉာဏ် ကောင်းတောင် ထွက်သေးတယ် ဦးလေးရဲ့ ဝမ်းယောင် ကျွန်တော် တို့ဆီ ရောက်ကိုရောက်လာစေရမယ်”

မင်အန်ဒါက...

“မင်းမှာ အကြံရှိနေပြီနဲ့တူတယ်”

“ဒါပေါ့”

“ကဲ ပြောပြစမ်းပါဦး”

မင်ဖောင်းက လေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

သူ၏စကားအဆုံးတွင် မင်အန်ဒါ၏မျက်နှာကြီး တဖြည်း

ရှောင်လင်တောင်ဝှေး (ပ) ❖ ၁၉၇

ဖြည်း ပြုံးရွှင်လာပြီး...

“ဟား...ဟား...ဟား...သိပ်ကောင်းတဲ့အကြံပဲ၊ သူဘယ်လိုမှ တတ်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်ဖောင်း မင်းသိပ်တော်တာပဲ”

သဘောကျစွာ ရယ်မောယင်း မင်ဖောင်းအား ချီးကျူး လိုက်သည်။

မကြာမီ ဝမ်းယောင်သည် သူ၏လက်ထဲ ရောက်လာရမည် ဟု မင်အန်ဒါ ယုံကြည်ထားလိုက်လေတော့သည်။

အပြောင်းအလဲ

နံနက်ခင်း...။

သာယာလှပသော နံနက်ခင်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။

ဒါမင်ဘေးမြို့၊ ဈေးလမ်းမှာ စည်ကားသိုက်မြိုက်နေသည်။

ဥဒဟို သွားလာသူများ၊ ဈေးဝယ်ဈေးရောင်းသူများဖြင့်

စည်ကားနေသလို ဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်ရှိ စားသောက်ဆိုင်များ၊

လဖက်ရည်ကြမ်းဆိုင်များမှာလည်း လူစည်ကားလျှက် ရှိနေ၏။

ယင်းသို့ စည်ကားသိုက်မြိုက်နေသော အချိန်တွင် ရုန်းယင်း

ဆန်ခတ်မှုတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

အသက်သုံးဆယ်ကျော် လူရွယ်တစ်ယောက်သည် မိန်း

ကလေးတစ်ဦးအား ရိုက်နှက်ဆွဲခေါ်လာသည်။

“အရှက်မရှိတဲ့ကောင်မ၊ ဒီကနေ့ ငါစာရင်းရှင်းရမူ ကျေနပ်

မယ်”

ရှောင်လင်တောင်ဝှေး (၁) ❖ ၁၉၉

နှုတ်မှလည်း ဒေါသတကြီး အော်ပြောနေ၏။

အားလုံး ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားသည်။

လူအများ၏အာရုံများက ထိုနှစ်ယောက်ထံ ရောက်ရှိသွားကြသည်။ မိန်းကလေးက...

“ကယ်ကြပါဦး၊ ကျွန်မအစ်ကို လိုက်သတ်နေတယ်”

သနားစဖွယ် အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းနု၏။

မောင်နှစ်မနှစ်ဦး ကြီးမားသောပြဿနာဖြစ်နေသည်ဟု

အားလုံး နားလည်သွားကြသည်။

အကြောင်းရင်းမှန်မသိသောကြောင့် မည်သူမျှ ဝင်မပါကြဘဲ စူးစမ်းနေကြ၏။

အစ်ကိုဖြစ်သူလူရွယ်က အေးတစ်လက်ဆွဲထုတ်ကာ...

“မင်ဟာ ငါ့ညီမလို့ ပြောရမှာဟောင်ရုံမိတယ်၊ ဘယ်မှာလဲ နင်အားကိုးတဲ့ ဝမ်းယောင်၊ သူ့ဘာသာ သိုင်းဆရာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ မကြောက်ဘူး၊ ဒီကနေ့ နင်တို့နှစ်ယောက်ကို သတ်ရမူကျေနပ်မယ်”

သိုင်းဆရာဝမ်းယောင်ဟူသောအမည်ကြောင့် အားလုံး အံ့သြသွားကြသည်။

“ဆရာဝမ်းယောင်နဲ့ ပတ်သက်နေပါလား”

“ဒီမောင်နှစ်မနဲ့ ဆရာဝမ်းယောင် ဘယ်လိုပတ်သက်နေကြပါလိမ့်”

“ဆရာဝမ်းယောင်နဲ့ မိန်းကလေး ပြဿနာရှိကြလို့လား”

၂၀၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝေဖန်ပြောဆိုလာကြသည်။

လူရွယ်က လက်ထဲမှစားကို ဝှေ့ယမ်းယင်း...

“ငါ့နောက်ကွယ်မှာ ဝမ်းယောင်နဲ့ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေခဲ့တယ်
အခု ဝမ်းယောင်က နင့်ကိုပစ်ပြေးပြီမဟုတ်လား၊ သစ္စာမရှိတဲ့ကောင်
ကို ငါသတ်မယ်”

ထိုစကားကြောင့် အားလုံး မျက်လုံးပြူးကုန်သည်။

“ဟာ ဆရာဝမ်းယောင်က ဒီမိန်းကလေးနဲ့ ငြိစွန်းဖူးတယ်
ဆိုပါလား”

“ဆရာဝမ်းယောင်လုပ်ရပ်က မတရားဘူး၊ မိန်းကလေးက
ဘယ်လောက်စာတင် နစ်နာလိုက်သလဲ”

“ဆရာဝမ်းယောင်ရဲ့ အပြုအမူဟာ ထင်မထားမိအောင်ပဲ”

မိန်းကလေးဘက်မှ စာနာကာ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်လာခဲ့ကြ
သည်။ ဝမ်းယောင်ကိုလည်း ဝေဖန်ပြောဆိုလာကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဝမ်းယောင်မှာ ဈေးတန်းတစ်နေရာရှိ လဖက်
ရည်ဆိုင်တွင်ထိုင်ကာ ရေနွေးကြမ်းနှင့် ပေါက်စိစားနေချိန် ဖြစ်သည်။

လမ်းပေါ်၌ ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်ကာ မိမိအား စွပ်စွဲပြောဆို
နေသံများကြားလျှင် မျက်လုံးပြူးသွား၏။

သူ၏သိက္ခာအား ချနေမှန်းသိလျှင် ဒေါသထွက်လာသည်။

ကျသင့်ငွေပေးချေကာ ပြဿနာဖြစ်ပေါ်ရာသို့ ထွက်လာခဲ့
လေတော့သည်။

ရှောင်လင်တောင်ဝှေး (ပ) ❖ ၂၀၁

မိန်းကလေးသည် တန့်တန့်ငိုကြွေးနေသည်။

လူရွယ်က မာန်မဲကြိမ်းမောင်းနေသည်။

ပရိတ်သတ်များကား မိန်းကလေးအား စာနာသနားကာ
ဝမ်းယောင်အား ဒေါသထွက်နေမိသည်။

ထိုသို့သောအချိန်တွင် ဝမ်းယောင် ရောက်ရှိလာသည်။

အားလုံး၏မျက်လုံးအစုံက ဝမ်းယောင်ထံ ရောက်ရှိလာကြ
သည်။

ဓားကိုင်ထားသော လူရွယ်သည် ဝမ်းယောင်အားတွေ့မြင်
သွားသောအခါ ဒေါသတကြီးဖြင့်...

“သစ္စာမရှိတဲ့ လူယုတ်မာ၊ မင်းကတော့ တစ်နယ်တစ်ကျေး
မှာ လာကောင်းစားနေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ မင်းကြောင့် ငါဘယ်
လောက် အရှက်ရသလဲ”

အော်ငေါက်လာသည်။

ဝမ်းယောင်မှာ လူကြားထဲ အရှက်ခွံခံရ၍ ဒေါသထွက်သွား
သည်။

“ဟေ့လူ ခင်ဗျား ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ကျုပ်
ကိုမတရားမစွပ်စွဲနဲ့၊ ကျုပ် သည်းခံမှာ မဟုတ်ဘူး”

လူရွယ်က မွဲယင်း...

“မင်း ဘာမသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာလဲ၊ မင်း ငါ့ညီမနဲ့
ပတ်သက်ခဲ့ပြီး ငြီးစလွယ်လုပ်လို့ရမလား”

ပရိတ်သတ်များက အထင်သေးသော မျက်လုံးများဖြင့်

၂၀၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ကြည့်လာသည်ကိုမြင်လျှင် ဝမ်းယောင် ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်လာသည်။

“ခင်ဗျားတို့ မဟုတ်တာမစွပ်စွဲနဲ့၊ ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ်သိတောင်မသိဘူး”

လူရွယ်က ဟားတိုက်ရယ်မောယင်း...

“မင်းက မသိဘူးဟုတ်လား”

သူက မိန်းကလေးအား ညွှန်ပြကာ ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“သူ့ကိုကော မင်းမသိဘူးလား”

မင်းယောင်က ထိုမိန်းကလေးအား မမြင်ဖူးသလို သိကျွမ်း

ခြင်းလည်း မရှိပါချေ။

ထို့ကြောင့်...

ခေါင်း တွင်တွင်ခါယမ်းယင်း...

“ကျုပ် မသိဘူး”

“မင်းနဲ့အတူအိပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ မိန်းကလေးကိုတောင် မင်းမသိဘူးဆိုတော့ ရူးနေပြီလား”

ဝမ်းယောင်၏မျက်နှာ နီရဲသွားသည်။

ဒေါသထွက်သွန်း၍ အသားများပင် တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်လာလေသည်။

ဝမ်းယောင်အား ကြည့်ညှိလေးစားကြသော မြို့ခံလူထု၏မျက်နှာများပေါ်တွင် အထင်သေးရွံရှာခြင်းများဖြစ်ပေါ်နေလေသည်။

ရှောင်လင်တောင်ဝှေး (၁) ❖ ၂၀၃

“ဝမ်းယောင်ဟာ ဘယ်လိုလူစားလဲဆိုတာ တို့သိတာမဟုတ်ဘူး၊ သူဟာ တခြားနေရာကလာခဲ့တာ”

“မဟုတ်တာလုပ်ပြီး ဒီမှာ သူတော်ကောင်းယောင် ဆောင်နေတာကိုး”

“တောက်...အထင်ကြီးလေးစားသမျှ အလကားပဲ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြစ်တင်ရှုတ်ချသံများသည် ဝမ်းယောင်၏နားထဲသို့ သံရည်ပူလောင်းချသလို ဖြစ်နေ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် မိန်းကလေးက ဝမ်းယောင်၏ခြေထောက်အား ဖက်တွယ်ကာ ငိုကြွေးယင်း...

“အစ်ကိုဝမ်းယောင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်၊ အစ်ကိုကြီးကခွင့်မလွှတ်တော့ဘူး”

ဟုပြောလာသည်။

ဝမ်းယောင်က တွန်းဖယ်ကာ...

“ဟေ့...ဟေ့...မင်းဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ မင်းကို မြင်တောင်မမြင်ဖူးဘူး၊ သူများတွေ အထင်လွဲအောင် လုပ်ပြမနေနဲ့”

“ရက်စက်လိုက်တာ အစ်ကိုဝမ်းယောင်ရယ်၊ ကျွန်မမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့ မုန်းနေတာလဲ”

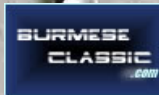
မိန်းကလေး၏ ပြောဆိုပြုမူပုံကြောင့် ပရိတ်သတ်မှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်ကာ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဖြင့် ဝမ်းယောင်အား ရှုတ်ချလာသည်။

ထိုစဉ် လူရွယ်က...

၂၀၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“အရှက်မရှိတဲ့ဟာတွေ၊ တစ်ယောက်မှ အရှင်မထားဘူး”
 ပြောယင်း ဓားစေ့ယမ်းကာ ခုန်ဝင်လာ၏။
 ဝမ်းယောင်က မိန်းကလေးအား တွန်းထုတ်ကာ လူရွယ်
 အား ရင်ဆိုင်ရန် ပြင်လိုက်၏။
 မိန်းကလေးက အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့်...
 “အစ်ကိုကြီးက သိုင်းမတတ်ဘူးဆိုတာ ရှင်သိသားနဲ့ ဘာ
 ကြောင့် ရင်ဆိုင်ချင်တာလဲ”
 သူမ၏စကားကြောင့်...
 “ဟေ့..ဝမ်းယောင် သိုင်းမတတ်တဲ့လူကို အနိုင်ကျင့်မလို့
 လား”

“မင်းရဲ့ယုတ်မာမှုတွေ ရပ်သင့်ပြီကွ”
 ပရိတ်သတ်က မခံမရပ်နိုင်ဘဲ အော်ဟစ်လာကြသည်။
 ဝမ်းယောင်က ကမူးရှူးထိုး တိုက်ခိုက်လာသော လူရွယ်
 အား တွန်းထုတ်လိုက်သည်။
 လူရွယ် ယိုင်လဲကျသွားသည်။
 မှောက်ခုံကြီးဖြစ်ကာ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်တော့ပေ။
 မိန်းကလေးက...
 “အစ်ကိုကြီး”
 အော်ခေါ်ယင်း ပြေး၍ပွေ့လိုက်သည်။
 ထိုအခါ သူမလက်ထဲတွင် သွေးများပေကျနေ၏။
 လူရွယ်၏ဝမ်းဗိုက်၌ သွေးများရွှဲနစ်နေပေသည်။

ရှောင်လင်တောင်ဝေး (ပ) ❖ ၂၀၅

“အမယ်လေး ရက်စက်လိုက်တာ အစ်ကိုကြီးသေပါပြီ”
 လက်ဝါးနှစ်ဘက်၌ ပေကျနေသောသွေးများအား အများ
 မြင်သာအောင် ပြသပြီးအော်ဟစ်လိုက်သည်။
 လူရွယ်၏ကိုယ်ပေါ် ဖိကပ်ထားကာ ငိုကြွေးနေတော့၏။
 “ဟာ..ဝမ်းယောင် လူသတ်လိုက်ပြီ”
 “သိုင်းပညာမတတ်တဲ့သူကို သုတ်သင်ပစ်လိုက်ပြီ”
 “အတော်ယုတ်မာတဲ့ကောင်ပဲ၊ ညီမကို ဖျက်ဆီးပြီး အစ်ကို
 ကိုသတ်ပစ်လိုက်တယ်”
 ပရိတ်သတ်များသည် မခံမရပ်နိုင်စွာပြောယင်း ဝိုင်းအုံလာ
 ကြသည်။

ဝမ်းယောင်မှာ ကြက်သေသေနေမိသည်။
 လူရွယ်မောင်နှစ်မအား သူ မသိပါ။
 အဘယ်ကြောင့် စွပ်စွဲပြောဆိုသနည်း။
 ယခု လူရွယ်သေဆုံးသွားပြီဟု ဆိုနေ၏။
 “ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ”
 အတွေးများ ယောက်ယက်ခတ်သွားသည်။
 အနီးသို့ ဝိုင်းအုံလာသောလူများအား တွန်းဖယ်ပစ်ယင်း...
 “မဟုတ်ဘူး...ကျုပ်မဟုတ်ဘူး”
 တွင်တွင် အော်ဟစ်နေသည်။
 ထိုစဉ်မှာပင် ဆရာဂူ၊ ဆရာဟူ၊ ဆရာထန်အပါအဝင်...
 သင်တန်းသားများ ရောက်ရှိလာပြီး..

၂၀၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“လူသတ်ကောင်ကို ဖမ်းကြဟေ့”

အော်ဟစ်ကာ ဝန်းရံတိုက်ခိုက်လာကြသည်။

ဝမ်းယောင်က ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

လမ်းပေါ်တွင် တိုက်ပွဲတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

ဝမ်းယောင်သည် ပြောင်းလဲသွားသော ကံကြမ္မာအား မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။

ယခု အခြေအနေကား ရှုပ်ထွေးကာ မည်သို့မျှ ဖြေရှင်းမရနိုင်သော အဖြစ်သို့ ဆိုက်ရောက်နေသည်။

မိမိအား အန္တရာယ်ပြုလာသော သိုင်းသမားများအား ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ဆရာဟူတို့လူစုမှာ ကယ်တင်ရှင် လူစွမ်းကောင်းများသဖွယ် အသားယူနေသည်မို့ ဒေါသလည်းထွက်နေ၏။

“ဝုန်း”

“အား”

သူ၏လက်ချက်ကြောင့် သင်တန်းသားများ ထိခိုက်အနာ

ရှောင်လင်တောင်ဝေး (၁) ❖ ၂၀၇

တရ ဖြစ်ကုန်သည်။

ဝင်ပါလာသော မြို့ခံလူအချို့လည်း ကစဉ့်ကလျားဖြစ်ကုန်သည်။

ဈေးတန်းတစ်ခုလုံး အလဲလဲအပြုပြုဖြင့် ကမ္ဘာပျက်သည့် နှယ်ချည်သွားသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“လူသတ်သမားကိုဖမ်းဖို့ အာဏာသားအဖွဲ့လာနေပြီဟေ့”

လူတစ်ယောက် အော်ပြောသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မှန်ပေသည်။

လမ်းအတွင်း လက်နက်ကိုယ်စီကိုင်ဆောင်ထားသော အာဏာသားအဖွဲ့ ပြေးဝင်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဝမ်းယောင်အား ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်နေသူများ အားတက်သွားလေသည်။

“အာဏာသားတွေ ရောက်လာပြီ”

“ဝမ်းယောင်ကို မလွှတ်စေနဲ့”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အော်ဟစ်လာကြသည်။

ဆရာဟူတို့ကလည်း ထွက်ပေါက်များကို ပိတ်ဆို့ထားလိုက်သည်။

ဝမ်းယောင် အံတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

သူသည် အပြစ်မရှိပဲဘဲ လည်စင်းမခံလိုပါ။

၂၀၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဤနေရာမှ လွတ်မြောက်ရန် အရေးကြီးကြောင်း နားလည်
လိုက်လျှင် မုန်ယိုသည့်ဆင်မမာ တရကြမ်း တိုက်ခိုက်လိုက်တော့
သည်။

ဆရာဂူတို့လူစုပင် ထိတ်လန့်သွားသည်။

ထိပ်တိုက်ရင်မဆိုင်ဝံ့ဘဲ ရှောင်တိမ်းလိုက်ကြရသည်။

လမ်းပွင့်သွားသည်နှင့် ဝမ်းယောင်သည် တဟုန်ထိုးပြေး
ထွက်သွားလေသည်။

ဆရာဂူတို့လူစု ပြေးလိုက်သွားသလို အာဇာနည်များ
လည်း ပြေးလိုက်သွားကြသည်။

အားလုံးသည် ဝမ်းယောင်ထံ အာရုံရောက်နေစဉ် အပြောင်း
အလဲတစ်ခုအား မည်သူမျှ သတိမပြုနိုင်ခဲ့ကြချေ။

ယင်းမှာ...

လူရွယ်မောင်နှစ်ဖ နှစ်ဦးကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက်
ပျောက်ဆုံးသွားခြင်းပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

ပထမပိုင်းပြီး၏။

ဒု-ဇာတ်သိမ်းဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်။

